

ПЛЕННИКЪТ

ЛИРА ПРИНТ

Хрониките на Черния отряд VI

Летописът на Господарката

ФЕНТЪЗИ

Стоманени сънища
Втора книга на юга

ГЛЕН КУК
СТОМАНЕНИ СЪНИЩА
ВТОРА КНИГА НА ЮГА

Превод: Светлана Комогорова

chitanka.info

Летописът разказва събитията при завръщането на Черния отряд към своите корени в Катовар, видени през очите на Господарката. Отправили се на юг в търсене на своята предистория, наемниците се оказват намесени в политическите кроежи управниците на градовете, които се намират на границата със Сенчестите земи.

В решителната битка край Талиос отрядът губи битката, но спасява града.

Господарката става новият Капитан и продължава мисията на наемниците, въпреки коварството на жреците и градоначалниците, за спасяване на тамошното население от прокобата на оцелелите Сенчести господари. Нейни съюзници са Удушвачите — убийци, кланящи се на кървавата богиня Кина, свързана с ранната история на отряда. Ала изпълзелите от мрака сенки осъществяват своите дълго и отдавна планирани отмъщения и кроежи...

На Кийт, защото харесвам стила му.

Вече имаше само петима кандидати. Идолът бе помръднал. Вдигнатото му стъпало падна и смаза една от главите. И другото се издигна. Тялото на мъжа, лежащ на две крачки вляво от мен, попадна под него. Главата му се люшна, стисната за косата, в една от ръцете на идола. Преди светлините да угаснат, същата тази ръка сграбчи и наръч кости. Другата продължаваше все така да стиска меча, но сега острието проблясваше. По устните, по брадичката и по остриите зъби на идола се стичаше кръв. Очите му светеха.

Как бяха успели? Дали вътре в идола имаше някакъв механичен мотор? Жрецьт и помощникът му ли бяха извършили убийството? Бързо трябва да са действали.

И жрецьт изглеждаше стреснат.

I

Доста месеци изминаха. Много неща се случиха и много от тях бяха заличени от моята памет. Незначителни подробности бяха заседнали в нея, а важни събития се бяха изгубили. Някои неща зная само от трети лица, а за повечето само се догаждам. Колко често моите свидетели даваха лъжливи показания?

Не ми хрумна — докато не ме налегна това принудително бездействие — че една важна традиция бе пренебрегната: никой не записваше делата на Отряда. Колебаех се. Да хвана калема ми се струваше проява на дързост. Нямах опит. Нито съм историк, нито ме бива да пиша. Несъмнено не притежавам нито окото, нито слуха, нито ума на Знахаря.

Затова ще се огранича с описание на фактите такива, каквито си ги спомням. Надявам се разказът да не е твърде силно обогатен от собственото ми присъствие в него, нито от неговото въздействие върху мен.

С това оправдание започвам своето допълнение към Летописите на Черния отряд, в традицията на летописците преди мен: Книгата на Господарката.

Господарката, летописец и капитан.

II

Хълмът не беше удобен за наблюдение — разстоянието бе твърде далечно. Но Уилоу Лебеда знаеше какво вижда:

— Направо ни размазват задниците.

Битката край град Деджагор кипеше в средата на кръгообразна, обкръжена от хълмове равнина. Лебеда и тримата му спътници следяха развоя на събитията.

Армията, чиито поддръжници бяха, губеше.

Лебеда и Корди бяха бели — рус и тъмнокос, родом от Розоград — селище, което се намиреше на седем хиляди мили северно от кръвопролитие. Кинжала беше чернокож великан с неясен произход, опасен човек, който почти не говореше. Лебеда и Бесния Корди го бяха спасили от крокодилите преди няколко години и той остана с тях. Тримата образуваха шайка.

Лебеда ругаеше тихо, ала безспир — положението на бойното поле непрекъснато се влошаваше.

Четвъртият човек не се вписваше в шайката. Ако доброволно бе пожелал да се включи в нея, надали щяха да го вземат. Наричаха го Пушека и официално беше началник на пожарната команда в Талиос — градът-държава, чиято армия губеше. В действителност бе талианският придворен магьосник. Дребно кафеникаво човече, самото му съществуване дразнеше Лебеда.

— Това там е твоята армия, Пушек — изръмжа Уилоу. — Разбият ли я, и с тебе е свършено. Бас лоя, че Господарите на сенките много ще се радват да те пипнат. — На бойното поле сред вой и лай се вихреха магии. — Може би ще те направят на мармалад, освен ако вече не си си опекар работата.

— По-полека, Уилоу — скастри го Корди. — Той прави нещо.

Лебеда погледна кафеникавия недораслек.

— Много ясно. Но какво?

Пушека бе затворил очи, мънкаше и мърмореше. Понякога гласът му пращеше и пукаше като сланина на нагорещен тиган.

— С нищо не помага на Черния отряд! Стига си си приказвал сам, лешояде дърти. Имаме проблем. Размазват нашите. Не щеш ли да обърнеш работата, преди аз да съм те обърнал на коляното си?

Старецът отвори очи и се втренчи към равнината. Изражението му не бе приятно. Лебеда се съмняваше, че зрението на ситния смотаняк е достатъчно добро, че да различава подробностите, но ставаше ли дума за Пушека, никога не се знаеше. Той цял бе маска и притворство.

— Не се прави на малоумен, Лебед. Аз съм само един човечец, дребен и твърде стар. Тези долу са Господарите на сенките. Ще ме стъпчат като буболечка.

Лебеда побесня. Хора, негови познати, умираха там.

— Мога да направя само едно — единственото, което е по силите на всеки от нас: да им привлека вниманието. Наистина ли искате Господарите на сенките да ни забележат?

— Това е само Черния отряд, така значи? Плаща им се да рискуват и са си взели парите? Дори и четири хиляди талианци да си отидат мърцина заедно с тях?

Устните на Пушека се сбръчкаха подло — същинска сушена слива.

Долу в равнината вълна от хора се разля край могилата, където бе забито за последно знамето на Черния отряд и запълзя към хълмовете.

— Май няма да си особено щастлив от развоя на събитията, а? — тонът на Лебеда вече не бе заядлив, а заплашителен. Пушека бе политическо животно, по-лош и от крокодил. Крокодилите може и да ядат малките си, но техните предателства бяха предвидими.

Макар и вбесен, Пушека отвърна с почти гальовен глас:

— Те надминаха и най-смелите ни мечти.

Равнината бе плътно покрита с трупове и умираци — хора и животни. Пощурелите бойни слонове препускаха наоколо и не признаваха свои и чужди. Един-единствен талиански легион бе оцелял — край една от градските порти той прикриваше бягството на другите талианци. Отвъд града пламъци се издигаха над един от военните лагери. Толкова бе постигнал Отрядът срещу явните победители.

— Изгубиха битката, но спасиха Талиос — продължи Пушека. — Убиха един от Господарите на сенките и направиха невъзможно за

останалите да атакуват Талиос. Останките от войските им ще бъдат жертвани в повторното завоюване на Деджагор.

Лебеда се усмихна презрително.

— Ще прощаваш, че не танцувам от радост. Тия хора ми харесаха, но не ми се нрави замисълът ви да ги изпързаяте.

Пушека се навъси:

— Те не се биеха за Талиос, Лебед. Искане да ни използват, за да си пробият път през Сенчестите земи до Катовар. А това би било лошо, отколкото Господарите на сенките да ни завоюват.

Лебеда разпознаваше оправданията, когато се натъкнеше на такива.

— И тъй като не щяха да ви лижат ботушите, макар и да склониха да отърват задниците ви от Господарите на сенките, вие решавате, че добре ще ви дойде, ако ги спипат тук. Жалко, да ви кажа. Чудничко зрелище щеше да е да ви гледаме как си плюете на петите, ако бяха победили и трябваше да изпълните вашия дял от пазарлъка.

— По-полека, Уилоу — скастри го Корди.

Лебеда не му обърна внимание.

— Наречи ме циник, Пушек, но съм готов да се обзаложа на каквото щеш, че ти и Радишата от самото начало бяхте намислили да ги прецакате. Нали така? Не ви отърваше да ги оставите да изцепят през Сенчестите земи. Ама защо, по дяволите? Това така и не го схванах.

— Още не е свършило, Лебед — обади се Кинжала. — Почакай. И на Пушека ще му дойде ред да плаче.

Другите зяпнаха насреща му. Той проговаряше толкова рядко, че обадеше ли се, знаеха, че казва нещо сериозно. Какво ли таеше?

— Виждаш нещо, което съм пропуснал? — попита Лебеда.

— По дяволите, ще се успокоиш ли най-сетне? — тросна му се Корди.

— Но защо, дявол да го вземе? Целият проклет свят е претъпкан с гадни дърти интриганти като Пушека. Те ни цакат нас, останалите, откакто боговете са турили начало на времето. Гледай го ти този дребен педал! Само циври, че трябвало да си трае, та да не го усетят Господарите на сенките. Според мен това значи, че няма топки. Тази Господарка... Знаете ли я каква беше? На нея й стискаше да излезе

насреща им. Като си помислиш малко, и ще разбереш, че тя е по мъж от тоя смотан дребосък!

— Успокой се, Уилоу.

— Да, бе, да, ще се успокоя. Не е честно. Някой трябва да прати дъртите гадове да смучат камъни.

Кинжала изсумтя утвърдително. Но той поначало недолюбваше властите.

Лебеда, който не беше толкова разстроен, на колкото се правеше, забеляза, че Кинжала като нищо можеше да ступа магьосника, ако почнеше много да му лази по нервите.

Пушека се усмихна.

— Лебед, едно време всички ние, дъртите гадове, бяхме млади кресльовци като тебе.

Бесния Корди се изпречи помежду им.

— Стига! Вместо да се джавкате, какво ще кажете да се изнасяме оттук, преди онази бъркотия да е стигнала до нас? — В подножията, на хълмовете все още се вихреха остатъчни сражения. — Можем да свикаме гарнизоните от градовете северно оттук и да съберем всички при Годжа.

Лебеда се съгласи кисело.

— Да. Може би някой от Отряда е оцелял — и погледна кръвнишки Пушека.

Старецът сви рамене.

— Ако някои оцелеят, могат да обучат истинска армия. Вече ще имат достатъчно време за това.

— Да. А пък ако Прабиндрахът и Радишата си отърват задниците, може дори да прикоткат и няколко истински съюзници. Да изровят отнякъде и магьосник, дето да му стиска. Някой, дето няма да прекарва целия си живот в криене из храсталаците.

Корди заслиза по хълма.

— Хайде, Кинжал — остави ги да се дърлят.

След няколко секунди Пушека призна:

— Той е прав, Лебед. Стига сме се заяждали.

Уилоу отметна дългата си златиста коса и погледна Кинжала, който кимна рязко към конете в подножието на хълма.

— Добре.

Лебеда хвърли последен поглед на града и равнината, в която Черния отряд бе намерил смъртта си. — Но правото си е право, а кривото — криво.

— А практичното — практично, и което си и нужно, то си трябва. Да вървим.

Лебеда закрачи — щеше да запомни тези думи. Беше решен последната дума да е негова.

— Дивотии, Пушек. Това са пълни дивотии. Днес видях една нова страна от теб, и тя не ми харесва, нито й имам доверие. Ще те държа под око — отсега нататък ще бъда будната ти съвест.

Те яхнаха конете и се отправиха на север.

III

По онова време Отрядът служеше на Прабиндраха Драх, владетелят на Талиос. Този принц бе твърде разбран по характер, за да овладее такъв многоброен и метежен народ като талианците. Но природният му оптимизъм и незлобив нрав се уравниаваха от сестра му Радиша Драх. Дребна, черна женица с корав характер, Радишата имаше стоманена воля и съвест като на каменно гюле.

Докато Черния отряд и Господарите на сенките се бореха кой да притежава Деджагор — или Стормгард, на триста мили северно оттам Прабиндрахът Драх провеждаше аудиенция.

Принцът бе среден на ръст. Макар и тъмнокож, чертите му напомняха бялата раса. Той гледаше сърдито наредилите се пред него свещеници и инженери. Искаше му се да ги изхвърли. Но в проклетия Талиос никой не закачаше жреческите съсловия.

Той забеляза, че неговата сестра му дава знаци от тъмното дъно на стаята.

— Извинете — и излезе. Лошо държание — това можеха да изтърпят.

Отиде при Радишата.

— Какво има?

— Не тук.

— Лоши новини?

— Не сега. — Радишата закричи. — Маджаринди не изглеждаше щастлив.

— Заклеци се в маймунски капан. Настоя да построим стена, защото Шаза получил свещени видения. Но когато и другите поискаха дял, той запя нова песен. Питам го дали Шаза не е започнал да получава обратни видения. Не му стана забавно.

— Добре.

Радишата поведе брат си по лъкатушните коридори. Дворецът беше дъвен и доизграждан при възкачването на всеки нов владетел. Никой не познаваше целия лабиринт освен Пушека.

Радишата влезе в едно от тайните убежища на магьосника — стая, подсигурена срещу подслушвачи с най-добрите магии на стареца. Прабиндрахът Драх затвори вратата.

— Е?

— Един гълъб донесе вест. От Пушека.

— Лоша?

— Нашите наемници са разгромени край Стормгард. — Господарите на сенките наричаха Деджагор Стормгард.

— Тежко?

— Може ли иначе?

— Да... — Преди появата на Господарите на сенките Талиос бе мирна държава. Но след надвисването на тяхната заплаха Прабиндрахът изрови дребните стратегикони. — Унищожени ли са? Изкоренени? Каква вреда са нанесли на Господарите на сенките? Талиос в опасност ли е?

— Не е бивало да прекосяват Голямата река.

— Трябвало е да съсипят оцелелите при брода Годжа. Те са професионалисти, сестричке. Казахме, че няма да гадаем и да се месим. Не вярвахме, че при Годжа ще победят, затова сме много по-напреднали. Разкажи ми подробностите.

— Гълъбът не е кондор. — Радишата се намръщи. — Поели са надолу заедно с тълпа освободени роби, прокраднали се в Деджагор и го завзели, унищожили Сянка на бурята и ранили Тъкача на сенки. Но днес Лунна сянка дошъл с нова армия със свежи сили. И двете страни дали много жертви. Лунна сянка може и да е убит. Но ние загубихме. Част от войските са се завърнали в града, останалите се разпръснали. Повечето наемници, включително капитанът и неговата жена, били убити.

— Господарката е мъртва? Жалко. Тя бе изключителна.

— Похотлив маймун!

— Нали? Но където и да отидеше, тя караше сърцата да спират.

— А самата тя никога не забелязваше това. Виждаше единствено своя капитан. Онзи тип, Знахаря.

— Вбесена си, защото и той имаше очи само за нея ли?

Тя едва не го разкъса с поглед.

— Какво прави Пушека?

— Бяга на север. Кинжала, Лебеда и Бесния Корди ще се опитат да съберат оцелелите край Годжа.

— Това не ми харесва. Пушека трябваше да остане там и да ги събере на място, за да подкрепят войниците в града. Не бива да отстъпваш завоювана земя.

— Пушека се страхува, че Господарите на сенките ще разберат за него.

— Те не знаят ли? Това би ме изненадало. — Прабиндрахът вдигна рамене. — Защо ли му е да се пази? Заминавам там.

Тя се разсмя.

— Какво има?

— Не можеш. Онези идиоти, свещениците, ще окрадат всичко, само очите ще ти оставят. Стой си тук. Нека се занимават с тъпата си стена. Аз ще отида. И ще ритам Пушека по задника, докато не се вдигне и не свърши нещо.

Принцът въздъхна.

— Права си. Но не вдигай шум. Държат се по-добре, когато си мислят, че ти ги държиш под око.

— Последния път не им липсвах.

— Не ме оставяй на произвола на съдбата. Трудно ще мога да се оправя с тях, когато знаят повече от мен.

— Аз ще ги държа извън равновесие — тя го потупа по рамото. — Иди ги шокирай с това, че си размислил. Вкарай ги в строителна треска. Прояви благосклонност към онзи култ, който се прояви като най-работлив. Накарай ги да се хванат за гърлата и да се изколят взаимно.

Прабиндрахът се усмихна по момчешки. Точно тази игра обичаше той. Това беше начинът да натрупаш власт — да накараш свещениците да се разоръжат.

IV

Това бе едно твърде странно малко шествие. Оглавяваше го нещо черно, което само не можеше да реши дали е дънер или човек с твърде странно телосложение, понесъл сандъче под мишница. Зад него един мъж се носеше на няколко педи над земята с краката напред, в разчекнатата, доста неизящна поза. Гръдта му бе пронизана от стрела, която се подаваше откъм гърба му. Все още беше жив, ала береше душа.

Подир реещия се във въздуха мъж се носеше друг, пронизан от копие — на десетина стъпки по-нагоре от него, жив, ала гърчещ се от болки. От време на време започваше да се мята като животно със счупен гръбнак. Следваха го два коня без ездачи — и двата черни жребци, по-грамадни от всеки боен товарен кон.

Над тях кръжаха стотици гарвани — прелитаха и отлитаха като разузнавачи.

Шествието изкачи хълмовете източно от Сормгард по здрач. Веднъж спря и застина неподвижно за двацет минути, докато го отминне разпръснатата тълпа от талиански бежанци. Ала те не видяха нищо — магията го скриваше.

След падането на нощта колоната потегли. Гарваните продължаваха да кръжат — те оформиха ариергард и се оглеждаха за нещо. На няколко пъти се разграчиха подир движещи се сенки, но бързо се успокоиха. Фалшива тревога?

Спряха на десет мили от обсадения град. Създанието, което ги предвождаше, часове наред събира подпалки и сухи дърва и ги трупа в дълбока пукнатина в гранитния склон. После сграбчи плаващото във въздуха копие, издърпа жертвата си и я разсъблече.

Щом маската падна, горестен, далечен шепот възкликна „Този не е от Покорените!“.

Гарваните се разкрещяха продрано. Дали спореха, или се караха? — Кой си ти? Какъв си? Откъде идеш? — попита водачът.

Раненият не отговори. Може би нямаше сили. Или не знаеше езика. А може би не бе лесно да го прекършиш.

И мъченията не изтръгнаха отговор от него.

Инквизиторът метна мъжа върху купа дърва и махна с ръка. Дървата пламнаха. Дънерът пазеше с копието жертвата си да не избяга. В горящия мъж сякаш се таеше бездънен кладенец от енергия.

Тук бе замесена магия.

Горящият мъж бе от Господарите на сенките — Лунна сянка. Войската му възтържествува край Стормгард, ала собствената му участ бе безславна.

Шествието продължи чак след като Господарят на сенките изтля, а огънят се превърна в пепел и тя изстина. Дънерът я събра и по пътя я разхвърли — шепа подир шепа.

Мъжът, пронизан от стрела, се люшкаше подир дънера. Най-отзад вървяха жребците.

Гарваните продължаваха да патрулират. Веднъж някаква едра твар, прилична на котка, се приближи твърде много до тях и те пощуряха. Дънерът стори нещо мистично и черният леопард се отдалечи разсеяно.

V

Крехка фигура в пищни черни доспехи се гърчеше диво. Един труп се строполи от затисналия я куп мъртвци. Промяната в тежестта ѝ позволи да се измъкне изпод камарата. Свободна, тя полежа неподвижно няколко минути, дишайки тежко в гротескния си шлем. После седна.

След минута фигурата се освободи от ръкавиците и изпод тях се показаха нежни ръце. Тънки пръсти разкопчаха закопчалките на шлема и той също падна.

Дълга черна коса заструи около лице, което би спряло дъха на всеки мъж. Вътре в цялата тази грозна черна стомана се криеше жена.

Трябва да опиша всичко това по този начин, защото изобщо нямам никакъв спомен за него. Спомням си мрачен сън — кошмар за една черна жена с вампирски зъби. Нищо друго. Първият ми ясен спомен е как седя до купчина трупове с шлема си в скута. Дишах тежко и съвсем смътно осъзнавах, че някак съм се измъкнала изпод тях.

Вонята на хиляди жестоко изкормени тела тегнеше във въздуха, подобно миризмата на най-голямата и най-гадната помийна яма в света. Това бе мирисът на бойното поле. Колко пъти го бях вдъхвала? Хиляди. И все още не можех да свикна с него.

Догади ми се, ала не изкарах навън нищо. Бях се изповръщала в шлема си, докато труповете ме притискаха. Смътно си спомнях как се ужасих, че ще се удавя в собственото си повръщано.

Разтреперах се. Сълзите ми потекоха — парливи, горещи сълзи на облекчение. Бях оцеляла! Преживяла съм безкрайни векове повече от смъртните, но не бях загубила и капка от желанието си за живот.

Щом задишах по-спокойно, се опитах да се сетя къде се намирам и какво правя там — освен, че оцелях.

Последните ми ясни спомени не бяха приятни. Спомнях си как разбрах, че ще умра.

Не виждах ясно в тъмното, но нямаше нужда да виждам, за да разбера, не сме изгубили битката. Ако Отрядът бе успял да обърне хода ѝ, Знахаря отдавна щеше да ме е намерил.

Но защо победителите още не бяха ме открили?

Из бойното поле се движеха мъже. Чувах приглушени гласове да спорят и бавно да се приближават към мен. Трябваше да се махна оттам.

Изправих се и успях да пристъпя четири крачки, преди да се строполя по очи — няхах сили да помръдна и педя повече. Вътре в мен се таеше демон, който ме изяждаше. Гърлото ми бе така пресъхнало, че не можех и да стена.

Бях вдигнала шум. Мародерите замлъкнаха.

Промъкнаха се към мен — поредната жертва. Къде бе мечът ми?

Щях да умра. Няхах оръжие, а и да намерех, откъде сили да го използвам, ако ме открият.

Вече ги виждах — трима мъже, чиито силуети се очертаваха на фона на бледото сияние откъм Деджагор. Бяха дребни като повечето от войниците на Господарите на сенките — нито силни, нито особено сръчни. Но за да ме преборят, не им трябваша ни сила, ни умения.

Можех ли да се престоря на мъртва? Не. Нямаше да се подлъжат. Трупове вече бяха изстинали.

Проклети да са!

Преди да ме убият, те не само щяха да ме оберат.

Нямаше да ме убият. Щяха да разпознаят доспехите ми. Господарите на сенките не бяха глупаци. Знаеха коя бях аз навремето. Знаеха какво нося в паметта си — съкровища, които те мечтаеха да извлекат оттам. За залавянето ми сигурно имаше обявена награда.

Може би богове съществуват. Зад мародерите се надигна шумотевица. Вероятно оплячкосваха Деджагор. Могаба не си поплюваше и не чакаше Господарите на сенките да го хванат.

Единият от мародерите каза нещо с нормален глас, но друг му нареди да млъкне. И третият изказа мнение. Скараха се. Първият не искаше да провери каква е тая връва — вече не му се влизаше в бой. Другите надделяха.

Орисниците бяха благосклонни. Двамата предани на дълга си войници ми подариха живота.

Полежах там, където бях паднала, и си починах, а после се надигнах на четири крака и изпълзях обратно до купа от трупове. Открих меч си — древно, свещено оръжие, създадено от Карки в зората на Господарството. Меч с история — ала нея никой, дори и Знахаря, не беше я чувал.

Изпълзях към хълмчето, където бях видяла Знахаря за последно. Там моят любим отстояваше последната си позиция — само той, Мъргън и знамето на Отряда в опит да възпрат тълпата. Стори ми се, че пътят дотам ми отне цяла нощ. Натъкнах се на мъртъв войник, в чието канче имаше вода. Пресуших го и продължих. Докато пълзях, силите ми укрепваха. Когато стигнах хълма, вече можех да куцукам права.

Там не намерих нищо — само мъртъвци. Знахаря не беше сред тях. И знамето на Отряда го нямаше. Почувствах празнота. Дали Господарите на сенките го бяха пленили?

Страшно би им се искало той да им падне в ръцете, след като разгроми армията им при Годжа, превзе Деджагор и уби Сянка на бурята.

Не можех да повярвам, че са го пленили. На мен това ми отне толкова много време. Никой бог и орисник не би могъл да е толкова жесток.

Заплаках.

Нощта притихна. Нападението се бе оттеглило. Мародерите щяха да се върнат.

Продължих, спънах се в един мъртъв слон и едва сдържах писъка си — помислих си, че съм налетяла на чудовище.

Слоновете мъкнеха какво ли не. Някои от вещите можеха да влязат в работа. Задигнах малко суха храна, един мях с вода, стъкленичка с отрова за стрели, няколко монети и каквото още си харесах, а после се отправих на север, решена да се добера до хълмовете преди изгрев-слънце. Половината от плячката хвърлих, преди да стигна.

Бързах. Вражите патрули още призори щяха да тръгнат да издирват важни трупове.

Какво ли можех да предприема сега, освен да оцелея? Аз бях последната от Черния отряд. Нищо не бе останало... Нещо се надигна

в мен — сякаш изплава изгубен спомен. Можех да върна времето назад. Можех да се превърна отново в онова, което бях някога.

Опитах се да не мисля, но това не помогна. Спомнях си. И колкото повече си спомнях, толкова повече се гневях. Гневът така ме изпълваше, че накрая отмъщението изцяло завладя ума ми.

Когато навлязох сред хълмовете, се предадох. Чудовищата, изнасилили съницата ми, сами подписаха присъдата си. Бях готова на всичко, за да им отмъстя.

VI

Дълга сянка премина през пространство, огряно от такава ярка светлина, че той приличаше на тъмен дух, заклещен в устата на слънцето. Почти не излизаше от тази стая с кристални огледални стени, в която сянка не проникваше, освен ако не бе призван от крайна необходимост. Патологично се страхуваше от сенки.

Стаята се намираше на върха на най-високата кула на крепостта Наблюдателницата, на юг от Капана за сенки — град в южния край на света. На юг от Наблюдателницата се простираше плато от блещукащ камък, сред което самотни колони стърчаха като забравени небесни подпори. Наблюдателницата се строеше от седемнайсет години, но още не бе завършена. Ако Дълга сянка го стореше, никаква сила — материална или свръхестествена, не би била способна да проникне в крепостта.

Странни, смъртоносни, ужасяващи създания жадуваха да се домогнат до него и копнееха за свобода сред равнината от блещукащ камък — сенки, способни да се нахвърлят на човека внезапно като смърт, ако не внимава да стои на светло.

Чрез магия Дълга сянка бе проследил битката при Стормгард, на четиристотин мили северно от Капана за сенки. Бе доволен. Съперниците му Лунна сянка и Сянка на бурята бяха загинали. Тъкача на сенки бе ранен. Леки, незабележими намеси тук и там щяха да му попречат да набере сили.

Но той не можеше да бъде убит. О, не. Още не. Опасни сили се бяха развихрили. Тъкача на сенки щеше да е вълноломът, върху който бурята да излива своята енергия.

На наемниците в Стормгард щяха да се дадат всякакви възможности да изсмукват силите на войските на Тъкача. Сега, завладял и трите северни армии на Сенките, той бе далеч по-силен.

Изкусност. Изкусност. Внимателно обмисляне на всеки ход. Тъкача не беше глупав. Той знаеше кой е най-опасният му враг. Ако се

отървеше от талианците и водачите на техния Свободен отряд, веднага щеше да нападне Наблюдателницата.

А и онази бе някъде там и разбъркваше картите в собствената си игра — съвсем не в разцвета на силите си, но въпреки това носеща смърт. Там бе и жената, чиито знания щяха да са безценни, съкровище, което всеки авантюрист можеше да завладее.

Имаше нужда от котешка лапа. Не можеше да напусне Наблюдателницата. Сенките го причакваха навън с безкрайно търпение.

С ъгъла на окото си той улови трепкащ мрак. Изпищя и отскочи надалеч.

Беше гарван, просто проклет любопитен гарван, който подхвърчаше навън.

Котешка лапа. Сред блатата северно от окаения Талиос бродеше сила, измъчвана от скърби — истински и измислени. Тя можеше да бъде прелъстена.

Време бе да я примами в играта.

Но как, без да напуска Наблюдателницата?

Нещо сред равнината от блещукащ камък се размърда.

Сенките наблюдаваха и чакаха. Те усещаха как играта става все по-напрегната.

VII

Спах сред гъстите преплетени шубраци в една падина. Бягах през маслинови гори и оризища по опасно откритите склонове, и губех надежда, докато най-сетне не се натъкнах на тази вдлъбнатина в една клисура. Бях стигнала толкова далеч, че само пропълзях вътре с надеждата, че съдбата ще е благосклонна към мен.

Гарвански грак ме разбуди от поредния кошмарен сън. Отворих очи. Лъчите на слънцето проникваха през шубрака и хвърляха по мен пъстри слънчеви петна. Надявах се, че никой не ме вижда там, ала надеждата ми се оказа фалшива.

Някой обикаляше край храсталака. Съзрях един, после втори. По дяволите! Войниците на Сенчестите. Те се отдръпнаха и си зашепнаха.

Зърнах ги само за миг, ала изглеждаха тревожни — повече приличаха на преследвани, отколкото на преследвачи. Странно.

Бяха ме забелязали, разбрах. Иначе нямаше да минат зад гърба ми. Мърмореха си твърде тихо, че да доловя какво си говорят.

Не можех да се обърна към тях, без да се издам, че съм ги усетила. Не исках да ги стряскам — можеха да направят нещо, за което после да съжалявам. Гарванът отново изграчи. Бавно заизвърщах глава.

Застинах на място.

Тук имаше и още един играч — мръсен кафяв дребосък с изцапана набедрена препаска и дрипав тюрбан. Клечеше зад храсталака. Приличаше на някой от робите, които Знахаря бе освободил след победата ни при Годжа. Знаеха ли войниците, че е там?

А имаше ли значение? Нямаше вид, че може да помогне с нещо.

Лежах на дясната си страна, облегната на лакет. Усещах боцкане в пръстите. Ръката ми бе изтръпнала, но „тресчиците“ ми напомняха, че откакто слязохме под пояса на света, дарбата ми проявяваше признаци на съживяване. От седмици не бях имала възможност да я изпробвам.

Трябваше да предприема нещо — в противен случай те щяха да го сторят. Мечът бе на педа от ръката ми...

Златния чук.

Това бе заклинание за деца, упражнение, а не оръжие — точно както и касапският нож не е оръжие. Някога щеше да е нищо работа — все едно да бутнеш камък. Сега беше трудно, както обикновеният говор за жертвата на мозъчен удар. Опитах се да оформя наум заклинанието. Каква мъка! Яростната мъка да знаеш какво трябва да правиш и да си неспособен да го сториш.

Но се получи. Почти както едно време. Смаяна, доволна, аз изрекох властните думи, раздвижих пръсти. Мускулите ми помнеха!

Златния чук се оформи в лявата ми ръка.

Скочих, метнах го, вдигнах меч. Бляскавият чук полетя и порази целта. Войникът изквича като заклано прасе и се опита да го отблъсне. Чукът се отпечата на гърдите му.

Беше миг на екстаз. Успехът с тази глупава детска магийка бе огромна победа над осакатяването ми.

Тялото ми не откликваше на моята воля. Твърде вцепенена, твърде изтощена и пребита, за да се бия, аз се опитах да нападна и втория войник, но само залитнах към него. Той зяпна, а после побягна. Смаях се.

Зад гърба ми се разнесе звук — като прокашляне на тигър.

Някакъв мъж, появил се изневиделица, слизаше надолу по клисурата. Той хвърли нещо. Бягачият войник се катурна, падна по очи и не помръдна повече.

Излязох из шубрака и се разположих така, че да мога да наблюдавам убиеца и мръсния роб, който се бе прокашлял като тигър. Убиецът бе едър здравеняк, облечен в дрипава униформа на талиански легионер.

Дребосъкът бавно се измъкна иззад шубрака и огледа моята жертва. Беше изумен. Каза нещо на талиански с извинителен тон, а после се обърна развълнувано и бързо на непознат за мен диалект към едрия, който вече претърсваше жертвата си. Разбрах тук-там по няколко думи — всички звучаха религиозно, но в този контекст не ми станаха ясни. Не можех да проумея дали говори за мен или слави боговете си. Долових „Предречената“ и „Дъщеря на нощта“, „Невестата“ и „Годината на черепите“. Бях чувала и преди за

„Дъщерята на сенките“ и „Годината на черепите“ в религиозните брътвежи на твърде набожните талианци, но не знаех какво означават те.

Здравенякът изсумтя. Не беше въодушевен — само изпсува мъртвия войник и го срита.

— Нищо.

Дребният се заумилква:

— Прощавайте, Господарке. Цяла сутрин трепем тия кучета и се опитваме да посъберем малко плячка, ама те са по-бедни и от мен, докато бях роб.

— Познаваш ли ме?

— О, да, Господарке. Дамата на капитана. — Той наблегна на последните две думи, произнесе ги подчертано и тежко. После се поклони три пъти — всеки път десният му палец и показалец докосваха триъгълника от черно платно, подаващ се над набедрената му препаска. — Ние стояхме на стража, докато вие спяхте. Трябваше да се досетим, че нямате нужда от закрила. Простете ни дързостта.

О, Богове, как вонеше той.

— Други видяхте ли?

— Да, Господарке. Неколцина, отдалече. Повечето бягаха.

— А войниците на Сенчестите господари?

— Търсят, но без въодушевление. Господарите им не са изпратили мнозина. Хиляда като тия свине — той посочи мъжа, когото бях повалила. Другарят му претърсваше трупа. — И няколкостотин конници. Сигурно върлуват из града.

— Могаба ще им стъжни живота, ако може, и ще спечели за останалите време да офейкат.

Едрият се обади:

— И по тоя жабок няма нищо, джамадар.

Дребосъкът изсумтя.

Джамадар? Това е талианската дума за „капитан“. Дребният я бе използвал малко по-рано с друга интонация, когато ме нарече „Дамата на Капитана“.

— Видяхте ли капитана? — попитах.

Двамата се спогледаха. Дребосъкът заби поглед в земята.

— Капитанът е мъртъв, Господарке. Загина, докато се опитваше да събере войниците около знамето. Рам го е видял. Стрела пронизала

сърцето му.

Седнах на земята. Нямахте какво да кажа. Знаех го. И го видях с очите си. Но не желяех да го повярвам. Осъзнах, че до този миг бях таила някаква надеждица да греша.

Невъзможно да чувствам такава загуба и болка. Да върви по дяволите Знахаря, та той беше само един мъж! Как успях да се обвържа толкова? Никога не бях имала намерение да се задълбочавам.

Така доникъде нямаше да стигнем. Станах.

— Изгубихме една битка, но войната продължава. Господарите на сенките ще се разкайват за деня, в който са решили да нападнат Талиос. Как се казвате?

— Аз съм Нараян, Господарке — представи се дребосъкът и се ухили. От тази усмивка направо ми призля. — Това име е същински майтап с мен. Шадарско е. — Очевидно той изповядваше култа към Гуни. — Да приличам на такъв? — И той извъртя глава към другия, който беше шадар. Повечето от последователите на култа към Шадар бяха високи, космати здравеняци. Този имаше глава като кълбо от разкривена тел, сред която се пулеха очи. — Продавах зеленчуци, преди Господарите на сенките да дойдат в Гондовар и да поробят всички, оцелели след битката за града.

Това бе станало преди ние да пристигнем в Талиос — предната година, когато Лебеда и Корди се бяха мъчили с всичките си немощни сили да отблъснат първото нахлуване.

— Защо той те нарече джамадар?

Нараян погледна Рам, ухили му се с уста, пълна с развалени зъби, приведе се към мен и прошепна:

— Рам не е много умен. Як е като вол, да, и няма умора, ама загрява бавно.

Кимнах, но отговорът му не ме задоволи. Тези двамата бяха доста странни птици. Шадар и Гуни не се омешваха. Шадар се смятат за по-важни от всички. Да си другаруваш с някой Гуни се смяташе за покваряване на духа. А Нараян бе Гуни от низшите касти — но Рам се държеше уважително с него.

Никой от тях не таеше никакви отявлено непочтителни желаниа спрямо мен. В този миг всеки спътник бе за предпочитане пред самотното пътуване.

— Трябва да тръгваме — казах им. — Може и други да дойдат... Той какво прави?

Рам беше наградил един тежък камък и трошеше костите на краката на убития от него мъж. Нараян му подвикна:

— Стига, Рам! Тръгваме!

Рам като че се озадачи. Замисли се, после вдигна рамене и хвърли камъка. Нараян не ми обясни защо прави така. Само ми съобщи:

— Тази сутрин видяхме една доста голяма група, към двайсетина души. Може би ще успеем да ги настигнем.

— Би било някакво начало. — Осъзнах, че умирам от глад. Не бях яла отпреди битката. Поделихме си храната, която взех от мъртвия слон. Не ни засити особено. Рам ѝ се нахвърли като на богата гощавка — сега бе съвсем безразличен към труповете.

Нараян се усмихна.

— Виждате ли го? Вол! Хайде, Рам, вземи доспехите ѝ!

Два часа по-късно на върха на един хълм се натъкнахме на двайсет и трима бегълци. Бяха съкрушени и безжизнени, и затова не им пукаше особено дали ще успеят да се измъкнат. Малцина все още носеха оръжията си. Не разпознах никого от тях. Нищо чудно, бяхме влезли в битка с четирийсетхилядна войска.

Те ме познаха. Държанието и духът им моментално се промениха. Зарадвах се, че видях надеждата да разцъфва в душите им. Те станаха и почтително склониха глави.

От върха на хълма виждах града и равнината. Войските на Сенчестите напускаха хълмовете — очевидно се оттегляха. Добре. Щяхме да имаме малко време, преди да нахлуят отново.

Огледах по-внимателно мъжете.

Вече ме бяха приели. Това също бе добре.

Нараян бе започнал да говори поотделно с всеки. Някои като че се бояха от него. Защо? В този дребосък имаше нещо странно.

— Рам, запали ни огън. Искам много пушек.

Той изсумтя, привика още четирима и ги поведе надолу по хълма да събират дърва.

Нараян притича — пак беше пуснал онази усмивка. Следваше го един стряскащо плещест мъж. Повечето талианци са толкова слаби, та

чак мършави. Този нямаше никакви мазнини по себе си — имаше телосложение на мечок.

— Това е Синдху, Господарке — познавам го по славата му. — Синдху се поклони леко. Не приличаше на веселяк. Нараян додаде: — Той ще ни е добър помощник.

Забелязах на кръста на Синдху червен триъгълник. Той беше Гуни.

— Ще съм признателна за помощта ти, Синдху. Вие двамата, стегнете тая тайфа и вижте с какви ресурси разполагаме.

Нараян се ухили, поклони се леко и подбра нанякъде новия си приятел.

Седнах с кръстосани крака встрани от останалите, с лице към града, и се изключих от света. Златния чук се бе получил лесно. Щях да опитам пак.

Призовах остатъка от дарбата си. В шепите ми се оформи огнено зърно. Моят дар се завръщаше.

Не е по силите ми да изразя колко се радвам.

Съсредоточих се върху конете.

Половин час по-късно грамаден черен кон се появи изневиделица и препусна право към мен. Мъжете се впечатлиха.

Също и аз. Не очаквах да успея. А този жребец бе едва първият от четирите, които трябваше да дойдат. Когато изникна и четвъртият, към нас се бяха присъединили още стотина души. Билото на хълма гъмжеше от народ.

Събрах ги.

— Войници, ние загубихме една битка. Някои от вас са загубили и своя дух. И това е понятно. Вие не сте израсли в традицията на войни. Но тази война все още не е загубена, и няма да свърши, докато един от Господарите на сенките е все още жив. Ако не ви стиска да издържите, стойте далеч от мен. По-добре ще е да си тръгнете още сега, защото после няма да ви пусна.

Те си размениха тревожни погледи, но никой не посмя да потегли сам.

— Ще поемем на север. Ще съберем храна, оръжие и хора. Ще се обучаваме. И някой ден ще се върнем. И тогава Господарите на сенките ще решат, че портите на ада са се разтворили. — Все още никой не бе дезертирал. — Потегляме утре призори. Ако тогава сте с

мен, с мен сте завинаги. — Опитвах се да им внуша увереността, че бихме могли да вкараме света в ужас.

Когато си легнах да спя, Рам зае пост наблизко — мой телохранител, независимо дали го исках или не.

Унесох се в сън, докато се чудех какво ли е станало с четирите черни жребеца, които не откликнаха. Доведохме на юг осем от тях. Те бяха специално отгледани в зората на империята, която бях изоставила. Един такъв бе по-ценен и от сто души.

Долавях шепот и чувах да повтарят думите, които бе произнесъл Нараян. Те караха повечето мъже да тръпнат от ужас.

Забелязах, че и Рам носеше сгъната кърпа. Неговата беше жълта. Той не се отнасяше към нея толкова придирчиво като Нараян и Синдху. Трима мъже, изповядващи две религии, всеки от тях с цветна кърпа. Какво ли значеше тя?

Нараян поддържаше огъня. Беше сложил постове и налагаше скромна дисциплина. Изглеждаше, общо взето, твърде организиран за търговец на зеленчуци и бивш роб.

Мрачният сън, същият като предишните, бе особено ярък, макар че, когато дойде денят, аз си припомнях само някакъв глас, който ме зовеше. Това ме тревожеше — но реших, че разумът ми играе номера.

Някъде, някак си нощта бе възнаградила Нараян с достатъчно плячка, че да има по няколко залька на закуска за всеки.

Призори, след като получих известия, че вражата кавалерия приближава хълмовете, поведох тълпата, както бях обещала. Като се имат предвид обстоятелствата, дисциплината ме изненада приятно.

VIII

Пръстен от хълмове опасва Деджагор. Равнината е по-ниска от земята отвъд тях. Само сухият климат пречи на този басейн да се превърне в езеро. Течението на две реки е било отчасти отклонено за напояване на нивите по хълмовете и за водоснабдяването на града. С бандата се придържах покрай един от каналите.

Господарите на сенките се тревожеха за Деджагор. Докато не ме притискаха, аз нямах за цел да завладея голяма земна площ. Бъдещето, което бях избрала, нямаше да ми се даде лесно. Възможността врагът да се появи насърчаваше дисциплината. Надявах се да я поддържам жива, докато успея да наложа някои положителни навици.

— Нараян, имам нужда от съвета ти.

— Господарке?

— Няма да ни е лесно да ги задържим на едно място, щом веднъж се почувстват в безопасност — винаги говорех така, сякаш той, Рам и Синдху бяха продължения на самата мен, а те никога не възразяваха.

— Знам, Господарке. Искат да се прибират. Приключението свърши. — Той пусна онази своя усмивка. Вече ми се повдигаше от нея. — Опитваме се да ги убедим, че са част от нещо предначертано, но има сума ти неща, от които трябва да се отучат.

Така си и беше. Талианската култура представляваше религиозна бъркотия, която дори не бях и започнала да проумявам, оплетена в кастови системи, които нямаха никакъв смисъл. Задавах въпроси, но никой не разбираше. Всичко беше, както си беше и си беше така открай време. Изкушавах се да обявя тази бъркотия за отживелица, но не притежавах тази власт. Не я притежавах и на север. Някои неща не могат да бъдат заличени чрез диктат.

Продължих да задавам въпроси. Ако успеях да разбера системата поне малко, бих могла да я манипулирам.

— Трябват ми надеждни хора, Нараян. Мъже, на които да мога да разчитам на всяка цена. Искам да ми ги намериш.

— Както казвате, Господарке, така и иде бъде. — Той се ухили. Може би тази усмивка представляваше защитна реакция, която беше научил като роб. И все пак... Колкото повече опознавах Нараян, толкова по-зловещ ми изглеждаше.

И все пак защо? Той беше един прост талианец от низшите касти. Зеленчукопродавач, който имаше жена и деца, а вече и няколко внучета, доколкото знаеше. Един от онези типове, съставляващи гръбнака на нацията — кротки и вкопчили се здраво в живота. През половината време се държеше така, сякаш съм любимата му щерка. Кое му беше толкова зловещото?

Рам по-скоро можеше да мине за странен. Беше на двацет и три — и вече вдовец. Оженил се по любов — нещо рядко в Талиос, където браковете винаги са уредени. Жена му беше умряла при раждане, а детето се бе родило мъртво. Заради това бе смазан и потиснат. Предполагам, че се е присъединил към легионите, за да си намери смъртта.

За Синдху така и не разбрах нищо. Той не щеше да говори, освен по принуда, и беше по-страшен от Нараян. Ала независимо от това вършеше каквото му се каже, и то добре, и не задаваше въпроси.

Прекарах цял живот в компанията на зловещи типове. Векове наред бях венчана за Властелина, от когото по-злокобен не е съществувал. Можех да се справя с тези дребосъци.

Никой от тримата не проявяваше особена религиозност, което изглеждаше необичайно. Талиос бе просмукан от религия. Всяка минута от всеки ден във всеки живот бе част от религиозното преживяване и се управляваше от религията и задълженията, които тя налагаше. Тревожех се, докато не забелязах, че тук религиозният плам, общо взето, не се разгаряше особено. Избрах един човек и го запитах.

Отговорът му бе елементарен: „Тук няма свещеници“.

Имаше смисъл. Никое общество не се състои изцяло от предани и верни вярващи. А тези мъже се бяха нагледали на неща, достатъчни да разклатят основите на вярата им. Те бяха изтръгнати от безопасните, познати коловози и запокитени срещу факти, които традиционните отговори не обясняваха. Никога вече нямаше да бъдат същите. Когато някога отнесат опита си у дома, и Талиос вече няма да е същият.

Бандата се утрои. Разполагах с повече от шестстотин последователи, изповядващи трите основни религии и няколко отцепнически култа, и с повече от сто бивши роби, които изобщо не бяха талианци. От тях можеха да излязат добри войници, след като добият малко увереност. Нямаха си домове, където да избягат. Бандата щеше да е тяхната обител.

Проблемът с тази смесица бе, че всеки ден беше свещен ден за някого. Ако сред нас си имахме и свещеници, щяхме да си сърбахме неприятностите.

Вече се чувстваха на сигурно място и това ги караше свободно да отхвърлят старите предразсъдъци, да охlabят дисциплината, да забравят войната и, което беше най-дразнещо, да си спомнят, че съм жена.

По закон и по обичай талианските жени са смятани за по-низши и от добитъка. Животните лесно се заменят. Жените, които се сдобиваха с високо положение или власт, го правеха в сянка, чрез мъже, върху които умееха да влияят и които можеха да манипулират.

Още едно препятствие, което трябваше да прескоча. Може би най-голямото.

Една сутрин извиках Нараян:

— Вече сме на сто мили от Деджагор. — Не бях в добро настроение. Пак бях сънувала онзи сън и нервите ми бяха изопнати. — Засега сме в безопасност. — Увереността на мъжете в това се бе проявила още в началото на деня. — Възнамерявам да предприема няколко основни промени. На колко мъже може да се разчита?

Той се наду. Мазен дребен плъх.

— Една трета. Сигурно ще излязат и повече, ако бъдат подложени на изпитание.

— Толкова много? Наистина ли? — Бях изненадана. За мен не беше толкова очевидно.

— Ти виждаш само другите. Някои са се научили на дисциплина и толерантност в легионите. Робите захвърлиха оковите си, изпълнени с омраза. Те искат мъст. Знаят, че никой талианец не може да ги поведе срещу Господарите на сенките. Някои дори искрено вярват във вас заради самата вас.

Благодаря ши за това, дребосько.

— Но за повечето ще е трудно да ме последват?

— Може би. — И пак онази подмазваческа усмивка. Намек за хитрост. — Ние, талианците, не се справяме добре с превратностите в естествения ред.

— Естественият ред е силните да управляват, а останалите да ги следват. Аз съм силна, Нараян. Такава като мен Талиос не е виждал. Все още не съм му се показала. И се надявам Талиос никога да не ме види сърдита. Предпочитам да излея гнева си върху Господарите на сенките.

Той започна да се кланя, внезапно уплашен.

— Крайната ни цел остава Годжа. Можеш да го разпространиш. Там ще съберем оцелелите, ще ги пресеем и ще се преустроим. Но нямам намерение да стигнем до брода, преди да пришпорим тази войска да се стегне.

— Да, господарке.

— Съберете всички налични оръжия. Никакви спорове. Преразпределете ги — раздайте ги на хората, които смятате за надеждни и ги пратете на левия фланг. Изповядващите различни религии вдясно от тях трябва да бъдат смесени и отделени от хората, познаващи отпреди Деджагор.

— Това може да доведе до неприятности.

— Добре. Искам да определя източниците им. Ще се отплатя с лихва. Хайде, накарайте ги да си предадат оръжието, преди да са разбрали какво става. Рам, помогни му.

— Ама...

— Мога и сама да се пазя, Рам. — Неговата закрила беше досадна.

Нараян наистина действаше бързо. Само на неколцина мъже се наложи да бъдат разделени с оръжията им принудително.

Организиран според моите заповеди, ние вървахме цял ден, докато мъжете не се изтощиха толкова, че вече не им бе до оплакване. Вечерта им наредих да спрат и накарах Нараян да ги строи за преглед, като прати най-надеждните на задния фланг. Облякох доспехите си, яхнах един от черните жребци и излязох пред строя, а навсякъде около мен танцуваха малки блуждаещи огънчета. Не беше кой знае какво. Не бях напреднала особено във възстановяването на дарбата си.

Доспехите, конят и огньовете оформяха видимия образ на герой на име Отнемащия живот, когото бях създавала, преди Отрядът да тръгне

към Главната река и да излезе насреща на Господарите на сенките край Годжа. Съвместно с героя на Знахаря, Създателя на вдовици, Отнемащия живот трябваше да вдъхва страх на врага, защото е страшно велик и архетипно смъртоносен. Сега и собствените ми войници имаха нужда от малко сплашване. В земя, където магията я имаха почти за непотвърден слух, и само блуждаещите огънчета можеха да свършат работа.

Преминах пред строя бавно, като оглеждах войниците. Разбраха. Търсех онези, които нямаше да търпя — тук щеше да се слуша моята воля.

Минах покрай тях още веднъж. След като векове наред си наблюдавал хората, не е трудно да забележиш потенциалните причинители на неприятности.

— Рам. — Посочих шестима. — Отпрати ги, заедно с нищо и никаквото, което имаха, когато се присъединиха към нас. — Говорех така, че гласът ми кънтеше. — При следващото пресяване избраните ще опитат камшика. А при третото ще почетем смъртта.

Редиците се размърдаха. Бяха схванали.

Шестимата си тръгнаха намусени. Викнах на другите:

— Войници! Погледнете мъжа вдясно от вас! А сега — мъжа вляво! Погледнете мен! Виждате войници — не Гуни, не Шадари, не Ведна. Войници! Ние водим битка срещу неумолим и единен враг. Вляво и вдясно в боя няма да са вашите богове, а ще са мъже като тези, които стоят там сега. Щом трябва, служете на своите богове в душата си, но в този свят, в лагера, по време на поход, на бойното поле няма да слагате боговете си пред мен. Оттук нататък нямате по-висш господар от мен. Когато и последният Господар на сенките бъде разгромен, никоя награда или отплата, от бог или от принц, няма да дойде при вас по-бързо от моята.

Подозирах, че може би ги прищпорвам твърде силно прекалено рано. Но не разполагах с много време за сформирание на войската.

Оттеглих се, докато смелят думите ми. Слязох от коня и наредих на Рам:

— Разпусни ги. Постройте лагер. Прати ми Нараян.

Свалих седлото от коня и седнах на него. Един гарван кацна наблизо и килна глава. Още няколко кръжаха в небето. Тия черни дяволи бяха навсякъде. Нямаше отърване от тях.

Знахаря се беше наплашил от тези птици. Мислеше, че го преследват, шпионират, дори му говорят. Според мен беше от напрежението. Но неизменното им присъствие наистина дразнеше.

Нямах време за Знахаря. Него го нямаше. Вървах по острието на меч. Нито сълзите, нито самосъжалението щяха да ми го върнат.

По време на пътуването на север разбрах, че в Могилните земи бях изгубила не само дарбата си. Бях се предала. И затова в последвалите година ставах мекушава.

Знахаря беше виновен. Неговата слабост. Той бе твърде разбран, доста търпелив, прекалено склонен да дава втора възможност. Твърде оптимистично бе настроен към хората. Не можеше да повярва, че първичен мрак засенчва човешката душа. Въпреки всичкия му цинизъм по отношение на мотивите, той беше убеден, че у всеки лош човек има и добро, което се опитва да изплува на повърхността.

Дължа живота си на това му убеждение — което не значи, че то е вярно.

Нараян дойде, потаен като котка и се ухили с онази усмивка.

— Спечелихме позиции, Нараян. Понесоха го доста добре, но ни предстои още много.

— Религиозният проблем ли, Господарке?

— Донякъде. Но това не е най-тежкото препятствие. И преди съм преодолявала подобни. — Усмихнах се на изненадата му. — Виждам съмнения. Но ти не ме познаваш. Знаеш само онова, което си чувал. Жена, изоставила трон, за да последва Капитана? Нали? Но аз не бях разглезеното и безсърдечно дете, което си представяш. Не бях глезна с някаква си дарбица, наследница на някоя дребна корона, която не е искала. Нито тъпачка, избягала с първия авантюрист, който ѝ се е навил.

— Почти нищо не се знае, освен че бяхте Дамата на Капитана — призна той. — Някои си мислят това, което предполагате. Спътниците ви рядко намекваха за вашето минало. Според мен вие сте много повече, но колко повече не смея да предположа.

— Ще ти намекна. — Беше ми забавно. Явно, колкото и на Нараян да му се искаше аз да се окажа нещо нетрадиционно, той неизменно се стряскаше, когато не се държах като талианка. — Седни, Нараян. Време е да разбереш на какво залагаш.

Той ме погледна подозрително, но седна. Гарванът го наблюдаваше. Пръстите му си играеха със сгънатата черна кърпа.

— Нараян, тронът, от който се отказах, бе начело на империя — толкова обширна, че година не би ти стигнала да я прекосиш от изток на запад. Простираше се на две хиляди мили от север на юг. Аз я изградих от самото начало — скромно като това. Започнах, преди да е бил роден дядото на дядо ти. И тя не бе първата империя, която съм създала.

Той се усмихна напрегнато. Мислеше, че го лъжа.

— Нараян, Господарите на сенките бяха мои роби — колкото и могъщи да са. Те изчезнаха по време на една велика битка преди двайсет години. Бях убедена, че са мъртви, докато не свалихме маската на онзи, когото убихме в Деджагор. Сега силите ми са отслабени. Преди две години в най-северния край на моята империя имаше голяма битка. Ние с Капитана победихме едно пробуждащо се зло, останало от първата империя, която създадох. За да успеем, за да попречим на това зло да се развилнее, аз трябваше да позволя моите сили да бъдат неутрализирани. Сега започвам да си ги възвръщам — бавно и болезнено.

Нараян не можеше да повярва. Той бе рожба на своята култура. А аз бях жена. Но той искаше да вярва.

— Но ти си толкова млада...

— В известно отношение. Никога не бях обичала преди Капитана. Тази черупка е маска, Нараян. Появила съм се на този свят преди Черния отряд за първи път да дойде тук. Стара съм, Нараян. Стара и проклета. Вършила съм неща, в които никой няма да повярва. Познавам злините, интригите и войната като собствени деца. Хранила съм ги векове наред. Дори и като любимата на Капитана, аз бях нещо повече от негова възлюбена. Аз бях лейтенант, началникът на личния състав. Сега аз съм капитанът, Нараян. Докато съм жива аз, и Отрядът е жив. И продължава нататък. И намира нов живот. Ще го възстановя, Нараян. Може за известно време да носи друго име, но зад маската отново ще е Черния отряд. И ще бъде оръдие на моята воля.

Нараян пусна онази усмивка.

— Може вие наистина да сте Онази.

— Коя може да съм?

— Скоро, Господарке. Скоро. Не е време още. Достатъчно ще е да кажем, че не всеки посрещна завръщането на Черния отряд с отчаяние. — Очите му зашариха.

— Тогава ето какво. — Реших да не го притискам. Неговата гъвкавост ми беше нужна. — Засега ние изграждаме армия. И за жалост сме лишени от най-ценния ресурс на армията, сержантите-ветерани. Няма кой да обучава новациите. Тази вечер, преди да ядат, раздели мъжете по религии. Организирай ги в отреди по десетима — по трима от всеки култ плюс един, който не е талианец. На всяка група отреди постоянно място в лагера и ред в похода. Не искам отрядите да общуват помежду си, докато всеки не избере свой водач и негов заместник. По-добре ще е да се научат да се разбират — няма да могат да се измъкнат от подразделенията си.

Поредният риск. Настроението на мъжете не беше най-доброто. Но бяха изолирани от жреците и културата, които укрепваха техните предразсъдъци. Жреците бяха мислили вместо тях през целия им живот. Тук навън никой освен мен нямаше да им казва какво да правят.

— Няма да стигам до Годжа, докато отрядите не си изберат водачи. Сбиванията между членовете от една група ще се наказват. Преди да направиш разпределението, сложи наказателни постове. След като приключиш, прати подразделенията да вечерят. Да се учат да готвят заедно ще им е от помощ. — Отпратих го с махване на ръка.

Той стана.

— Ако могат да ядат заедно, всичко ще могат да вършат вкупом, Господарке.

— Знам. — Всеки култ поддържаше абсурдна мешавица от правила за хранене. Затова избрах този подход — той щеше да подкопае предразсъдъците в основата им.

Тези мъже нямаше да се отърват от вкоренената в тях омраза, но нямаше да я проявяват край другите, с които щяха да служат. По-лесно е да мразиш непознатите, отколкото онези, които познаваш. Понякога се отчайвах. Само това ми беше по силите. Бях една-единствена.

Имах нужда от здрава властова основа, преди да дръзна с политическите маневри.

Към нас се присъединяваха бегълци. Някои си тръгнаха. На други изискванията за дисциплина не им понесоха. Останалите се стараеха от тях да излязат войници.

Бях щедра на наказания и още по-щедра на награди. Опитах се да възпитавам у тях гордост и — малко по малко — убеждение, че те са по-добри от всички, които не са в бандата, и че не бива да се доверяват на никого извън нея.

Не се щадях. Спях толкова малко, че нямах време за сънища или пък не си ги спомнях. Всеки свободен миг прекарвах в чоплене на дарбата ми. Тя скоро щеше да ми потрябва.

Дарбата ми бавно се съвземаше. Твърде бавно.

Беше като да се учиш да ходиш отново след продължителна болест.

IX

Макар и да не се опитвах да се движа бързо, задминах повечето оцелели. За самотниците и за малките групи изхранването бе по-важно от скоростта. Но след като забавих ход, за да не стигнем ненавреме до Годжа, все повече и повече ни настигаха. Не бяха много онези, които решаваха да се присъединят.

Тук вече бандата бе видимо чужда и плашеше външните хора.

Предполагам, че около десет хиляди души бяха избягали преди разгрома. Колко щяха да оцелеят и да стигнат Годжа? Ако Талиос имаше късмет, може би половината. Земята се бе оказала враждебна.

На четирийсет мили от Годжа и Голямата река, на територия, която исторически принадлежеше на Талиос, наредих да построят истински лагер с ров наоколо. Избрах ливада на северния бряг на бистър поток. Гора покриваше южния бряг. Гледката бе приятна. Смятах да останем, да си почиваме и да се обучаваме, докато отрядите по продоволствието не ошушкат цялата област.

Дни наред прииждащи бегълци съобщаваха, че вражата лека кавалерия идва подире им. Час след като започнахме да строим лагера, ми докладваха, че на юг от гората се издига дим. Извървах едната миля до другия край и съзрях облак, който се издигаше над село, отстоящо на шест мили надолу по пътя. Бяха съвсем близо.

Беда? Несъмнено.

Възможност? На този етап не беше много вероятно.

В сумрака дотича Нараян.

— Господарке! Войниците на Сенчестите! Строят лагер от южната страна на гората. Утре ще ни заловят! — Оптимизмът го бе напуснал.

Замислих се.

— Хората знаят ли?

— Вестта се разнася.

— По дяволите. Добре. Разположи надеждни мъже край канавката и убий всеки, който се опита да напусне. Сложи Рам за

отговорник и се върни.

— Да, господарке — и Нараян се втурна. Понякога беше същинска мишка.

Върна се.

— Мърморят.

— Нека си мърморят, само да не бягат. Войниците на Сенчестите знаят ли, че сме толкова близо?

Нараян сви рамене.

— Искам да разбера. Сложи редица от постове на четвърт миля навътре в гората. Двайсет надеждни мъже. Не бива да закачат разузнавачите, идващи от север, но да причакат в засада онези, които се връщат. — Нямах да очакват неприятности при напускане. — Използвай тези, които не стават за друго, да струпат дига покрай потока. Забийте колове в нея и ги наострете. Намерете лиани и ги потопете в реката. На южния бряг няма никакво място за маневри. Ще трябва да ни нападнат пряко, устремно. Започне ли се, връщай се. — По-добре беше да накараш всички да се заемат с нещо и така да разсееш страховете им.

— Нараян, чакай! — креснах. — Разбери дали някой от мъжете може да се оправя с коне.

Освен моите жребци бандата имаше само половин дузина животни, всичките бродещи коне, които бяхме хванали. Трябваше да науча Рам да се грижи за моя. Сред талианците ездата бе привилегия единствено на Гуните от най-висшата каста и на богатите Шадари. За работа простолюдието използваше волове и биволи.

Минаваше десетият час, когато Нараян се върна. Междувременно дебнех. Бях доволна. Не забелязах паника, нито отявлен ужас — само здравословната доза страх, обуздан от увереността, че шансовете за оцеляване тук са по-добри, отколкото по време на бягство. Те се страхуваха от моето неблагоприятно положение повече, отколкото от врага, все още невидян. Великолепно.

Направих им предложение за ъгъла, под който да забият коловете в дигата и отидох да говоря с Нараян.

— Сега ще разузнаем в техния лагер — казах му.

— Само ние ли? — усмивката му бе насилена.

— Ти и аз.

— Да, Господарке. Макар, че ще се чувствам по-добре, ако и Синдху дойде с нас.

— Той може ли да се движи безшумно? — Не си представях как тази грамада се промъква незабелязано.

— Като мишка, Господарке.

— Доведи го. Да не губим време. Нужен ни е най-гъстият мрак.

Нараян ме изгледа странно и тръгна.

Оставихме парола и прекосихме потока. Нараян и Синдху се промъкваха през гората, все едно бяха родени за това. По-тихи и от мишки. Стреснаха постовеите ни. Не бяха виждали врага.

— Ужасно са самоуверени — оплака се Синдху. За първи път го чувах да изказва мнение.

— Може би са просто тъпи — Войниците на Сенчестите не ме бяха впечатлили с нищо, освен с броя си.

Забелязахме лагерните им огънове по-рано, отколкото очаквах.

Лагеруваха сред дърветата. Не бях предвидила тази възможност. По дяволите, колко егоистично от тяхна страна!

Нараян ме докосна свенливо по лакета и ми прошепна на ухото:

— Стражи. Почакайте тук. — Запромъква се напред като призрак, върна се като призрак. — Двама са. Спят като заклани. Стъпвайте внимателно.

Така че вървахме, докато не стигнахме до място, откъдето можех да видя онова, което исках. Огледах разположението за няколко минути и после, доволна, ги подканих:

— Да вървим.

Единият от стражите се бе събудил и се надигна, когато Синдху се промъкна покрай него. Отблясъците от огъня танцуваха по широкия му гол гръб.

Ръката на Нараян се стрелна към кръста му. Замахна, китката му изщрака и черна кърпа се уви като змия около врата на стража. Нараян го задуши толкова сръчно, че другарят му дори не се събуди.

Синдху удуши другия с червената си кърпа.

Сега знаех какво се подава от препаските им. Тяхното оръжие.

Нагласиха жертвите си така, че да изглежда сякаш спят с изплезени езици, като през цялото време нареждаха шепнешком някакви ритуални заклинания.

— Синдху, стой тук и пази — заповядах. — Предупреди ни, ако открият телата. Нараян, ела с мен.

Бързах, доколкото мракът позволяваше. Щом стигнахме лагера, казах на Нараян:

— Много сръчно се справихте. Искам да науча този номер с кърпата.

Предложението ми го изненада. Не каза нищо.

— Събери десетте най-добри отряда и ги въоръжи. Освен това и двайсет души, които според теб най-умело биха се справили с конете. Рам!

Рам дотича — тъкмо започвах да подготвям доспехите си. Беше разтревожен.

— Какво има пък сега? — после видях какво е направил с шлема ми. — Какво, по дяволите, е това? Казах ти да го почистиш, не да го унищожиш!

Приличаше на засрамено момченце, когато ми обясни:

— Това е подобие на едно от превъплъщенията на богинята Кина, Господарке. Едно от нейните имена е Отнемащата живот. Виждате ли? В това превъплъщение обликът ѝ много прилича на тези доспехи.

— Другият път да питаш. А сега помогни да се напъхам в това.

Десет минути по-късно стоях в средата на групата, която накарах Нараян да събере.

— Ще ги нападнем. Целта ни не е слаба или победа. Искаме само да ги разубедим да ни нападнат. Нахлуваме, правим малко поразии и си тръгваме.

Описах лагера и раздадох задачи, като рисувах в пръстта край огъня.

— Влизаме и излизаме. Не си губете времето да се опитвате да ги убивате. Само ранете този-онзи. Мъртвеца можеш да зарежеш там, където е паднал, но раненият е бreme за другарите си. Каквото и да стане, не излизайте извън отгаташния край на лагера им. Щом започнат да се организират, отстъпваме. Приберете всяко оръжие, което докопате. Рам, хвани колкото коне можеш. Всички — ако не се сдобиете с оръжия, грабете храна или сечива. Никой да не рискува ничий живот с опити да вземе още нещо. И последно — пазете тишина. Ако ни чуят, че идваме, до един сме мъртви.

Нараян докладва, че удушните стражи все още не са открити. Изпратих го напред, за да могат двамата със Синдху да елиминират колкото могат врагове. Основната част от хората се бяха разположили по последните двеста метра на малки групички. Сто и дващест души, които се движат едновременно, колкото и да се мъчат, вдигат шум.

Огледах лагера. Мъжете се бяха размърдали. Май беше почти време за смяна на караула.

Тайфата на Рам се присъедини към нас. Сложих шлема, обърнах се с гръб към хората си и се отправих към единствения подслон в лагера. Той би трябвало да принадлежи на командира. Пуснах блуждаещите огънчета да играят по мен и извадих меча си от ножницата.

По острието му пробягна огън.

Връщаше се.

Малцината будни южняци се опулиха.

Мъжете нахлуха в лагера, прободоха спящите и подплашиха будните. Аз повалих един, стигнах до палатката и я разрязах преди човекът вътре да реагира на шумотевицата. Замахнах с меч с две ръце и му отсякох главата, сграбчих я за косата, вдигнах я високо и се обърнах, за да видя как напредва атаката.

Южняците не полагаха никакви усилия да се защитят. Сигурно към двеста вече бяха мъртви, а останалите се мъчеха да се измъкнат. Възможно ли бе да ги надвия толкова лесно?

Синдху и Нараян дотичаха, проснаха се пред мен по очи, заблъскаха глави в земята и пак занареждаха. Гарвани пърхаха между дърветата и вдигаха врява. Моите войници сновяха наоколо и колежа наред — изразходваха богатството от страх, което бяха трупали цяла нощ.

— Нараян, провери какво правят оцелелите. Бързо. Преди да са се организирали за контраатака. Синдху. Помагай ми да контролирам тези хора.

Нараян хукна и се върна след няколко минути.

— Вече се събират, на четвърт миля надолу по реката. Мислят си, че ги е нападнал демон. Не искат да се връщат. Командирите им ги

убеждават, че не могат да оцелеят, ако не си завземат обратно лагера и животните.

Вярно беше. Може би като видеха демона още веднъж, това щеше да ги насърчи да не се приближават.

Накарах мъжете да се подредят в неравна редица и поехме към края на гората. Нараян и Синдху се промъкнаха напред. Искях да получа предупреждение, ако южняците бяха склонни да се бият — тогава щях да се оттегля.

Те отново побягнаха. Нараян каза, че убили командирите, които се опитвали да ги надхвват.

„Съдбата ни се усмихва“ — спомням си, че промърморих. Ще трябва да поогледам по-отблизо тази демоница Кина. Сигурно ѝ се носи славата. Зачудих се защо ли никога не съм я чувала.

Оттеглих се в завзетия лагер. Бяхме се сдобили с много полезен материал.

— Рам, събери остатъка от бандата и ги накарай да донесат коловете от дигата. Нараян, помисли си кои мъже най не заслужават да получат оръжие. — Сигурно ги имаше достатъчно.

Оръжието щеше да е чест и доверие, които трябва да се заслужат.

Промяната бе драматична. Човек можеше да си помисли, че триумфът при Годжа се е повторил. Дори и онези, които не бяха участвали тогава, добиха увереност. Виждах го навсякъде. Тези мъже имаха ново чувство за собствено достойнство. Гордееха се, че са част от едно отчаяно начинание, и ми отреждаха дължимото място в него. Обикалях лагера и подхвърлях намеци, че скоро ще бъдат част от нещо, което притежава истинска сила.

Това убеждение трябваше да бъде подхранвано и постоянно наторявано с подозрение и недоверие към всекиго извън бандата.

За да се закали един чук, е нужно време. Повече време, отколкото щеше да ми бъде отпуснато, най-вероятно. Години, дори десетилетия отнема създаването на войска като Черния отряд, понесен напред върху гребена на вълната на традицията.

Тук аз се опитвах да стъкмя с магия Златен чук, нещо лъскаво, но неистинско, смъртоносно само за невежите и неподготвените.

Време бе за церемония, която да ги откъсне от останалия свят. За кървав ритуал, който щеше да ги свърже помежду им, както и с мен.

Накарах да побият коловете от дигата покрай пътя, който водеше на юг от гората. После — да отсекаат главите на всички мъртви южняци и да ги побият на коловете с лица на юг — явно за да предупредят пътниците, които споделяха техните стремежи.

Нараян и Синдху бяха възхитени. Сечаха глави с голямо въодушевление. Не изпитваха и капка ужас.

Нито пък аз. На какво ли не съм се нагледала.

Х

Лебеда лежеше в сянката на брега на Голямата река и лениво наблюдаваше как плувката на въдицата му се носи по застоялите води на дълбокия вир. Въздухът бе топъл, сянката — хладна, а буболечките ги мързеше да му досаждат. Беше полузадрямал. Какво повече му трябва на човек?

Кинжала приседна до него.

— Хвана ли нещо?

— Нищо. Ако хвана, не знам що да го правя. Какво става?

— Жената ни вика. — Имаше предвид Радишата, която на пристигане в Годжа бяха заварили да ги чака, за най-голям потрес на Пушека. — Има задача за нас.

— Тя вечно има задачи! Кажи й да си навре задачата в ухото!

— Мислех да ти спестя това удоволствие.

— Да ми беше спестил разкарването. Тука си ми е добре.

— Тя иска да завлечем Пушека на едно място, където не му се ходи.

— Така кажи, бе! — Лебеда извади въдицата от водата. На куката нямаше стръв. — Пък аз си мислех, че в тоя поток няма риба. — Той подпря въдицата на едно дърво. Това си беше един вид декларация. — Къде е Корди?

— Сигурно чака там. Наглеждаше Джах. Вече му казах.

Лебеда погледна към другия бряг.

— Човек убивам за халба бира! — В Талиос, преди вълненията да ги повлекат, те се занимаваха с пивоварство.

Кинжала изсумтя и се отправи към крепостта над брода Годжа.

Укреплението се намирало на южния бряг на Голямата река. Беше построено от Господарите на сенките, след като ги отблъснаха при Талиос, за да защитават завоюваните земи южно от реката. Крепостта бе завзета от Черния отряд след победа от северната страна.

Майстори от Талиос я укрепваха и бяха започнали строежа на още една крепост на северния бряг.

Лебеда огледа опърпания лагер западно от крепостта. Там живееха осемстотин души. Някои от тях бяха строители, но повечето — бегълци от юга. Една голяма група особено го дразнеше. „Дали Джах се е досетил, че Жената е тук?“

Джахамарадж Джах беше жаден за власт жрец от култа на Шадар. Той бе командвал конните подкрепления по време на южната експедиция. Атаката му на север беше толкова неочаквана, че успя да изпревари отряда на Лебеда край брода с няколко дни.

— Според мен се е досетил. Снощи се опита тайно да прати вестоносец насам. — Радишата, чрез Лебеда, бе забранила на всички да прекосяват реката. Не искаше новината за бедствието да стигне до Талиос, преди да станат известни неговите измерения.

— Ъ?

— Вестоносецът се удави. Корди разправя — Джах бил убеден, че е успял. — Кинжала се изкиска ехидно. Той мразеше жреците. Да ги кара да налапат въдицата беше любимият му спорт. Всички жреци, от който и да било култ.

— Добре. Така няма да ни се бърка, докато измислим какво да го правим.

— Аз знам какво да правя.

— Политическите последствия — предупреди го Лебеда. — Това ли ти е решението за всичко? Да прережеш нечие гърло?

— Това винаги им охлажда мерака.

Стражите пред портата на крепостта отдадоха чест. Те бяха фаворити на Радишата и макар че нито Кинжала, нито Лебеда, нито Бесния Корди го искаха, сега те командваха отбраната на Талиос.

— Трябва да се науча да мисля дългосрочно, Кинжал — рече Лебеда. — През ум не ми минаваше, че пак ще се захванем с това, след като се появи Черния отряд.

— Много имаш да се учиш, Уилоу.

Корди и Пушека ги чакаха пред бърлогата на Радишата. Пушека изглеждаше така, като че имаше стомашно разстройство и стига да му изпадне удобен случай, би офейкал оттук.

— Нещо си мрачен, Корди — отбеляза Лебеда.

— Само съм уморен. Най-вече от игрите със завързака.

Лебеда вдигна вежда. Корди беше спокойният, търпеливият, онзи, който гледа да замаже дрязгите. Пушека сигурно здравата го беше предизвикал. — Тя готова ли е?

— Винаги е готова.

— Да действаме, че реката гъмжи от риба, дето само мене чака.

— По-скоро ще ѝ побелеят косите, докато се върнеш — отрязва Бесния Корди и бутна магьосника пред себе си.

Щом Лебеда затвори вратата, Радишата влезе в стаята през страничния вход. Тук, насаме с мъже, които не принадлежаха към нейната култура, тя не се мъчеше да се впише в традиционната роля, отреждана на нейния пол.

— Каза ли му, Корди?

Уилоу и Кинжала се спогледаха. Старото им другарче и Жената си говореха на прякори? Интересно. Как ли я наричаше той? „Пухчо“ някак си не ѝ отиваше.

— Още не.

— Какво става? — попита Лебеда.

— Моите хора се поомешаха с войниците — отвърна Радишата. — Чули са слухове, че жената-лейтенант на Черния отряд е оцеляла и се опитва да събере оцелелите южно оттук.

— Най-хубавата новина, която съм чувал от доста време насам — отбеляза Лебеда и намигна на Кинжала.

— Така ли?

— Мислех, че си е голям срам да изгубим такъв ресурс.

— Бас държа. Голям мръсник си, Лебед.

— Виновен съм. Трудно е да не си, след като си я видял. Значи е успяла. Чудесно. Така ни отървава нас тримата, а ти можеш да разчиташ на професионалист.

— Ще видим. Предстоят ни трудности. Кажи им, Корди.

— Двайсет и няколко мъже от Втория легион току-що пристигнаха. Държали са се встрани от пътя, за да избегнат патрулите на Господарите на сенките. Около седемдесет мили южно оттук са взели двама пленници. Вечерта, преди нашите хора да ги хванат, уж Кина и призрачна армия нападнали лагера им и избили повечето от тях.

Лебеда погледна Кинжала, после Радишата и накрая Корди.

— Нещо ми се губи. Коя е Кина и какво го прихвана Пушека? —
Магьосникът трепереше, сякаш са го топнали в ледена вода.

Бесния Корди и Кинжала свиха рамене. Не знаеха.

Радишата седна.

— Настанете се удобно. — Тя прехапа устна. — Това е трудно за
обяснение.

— Тогава давай направо — рече Лебеда.

— Да, сигурно е по-добре. — Радишата се стегна. — Кина е
четвъртата страна на талианския религиозен триъгълник. Тя не
принадлежи към никой от пантеоните, но всява ужас у всеки. Не
споменават името ѝ, за да не я призоват. Много е неприятна. За щастие
нейният култ е малък. И е забранен. Изповядването му се наказва със
смърт. Наказанието е заслужено. Ритуалите на култа неизменно
включват мъчения и убийства. Въпреки това той е устойчив —
изповядващите го очакват жена, наречена Предсказаната, и Годината
на черепите. Това е стара и мрачна религия, непризнаваща национални
или етнически граници. Изповядващите я се крият зад маска на
почтеност. Понякога се наричат Измамниците. Живеят нормален
живот сред останалото население. Всеки може да принадлежи към
този култ. Малцина от обикновените хора знаят, че той все още
съществува.

Лебеда нещо не можеше да схване и си го призна.

— Не ми се струва много по-различна от шадарските божества
Хада и Кади.

Радишата се усмихна мрачно.

— Те са призраци на реалността. — Хада и Кади бяха две
превъплъщения на шадарската богиня на смъртта. — Джях може по
хиляда начини да ви покаже, че в сравнение с Кина Кади е мило
котенце. — Джахамарадж Джях служеше на Кади.

Лебеда сви рамене — съмняваше се дали ще открие разликите,
ако му ги нарисуват. Беше се отказал да се мъчи да проумее бъркотията
с талианските богове, всеки с по десетина-двайсет превъплъщения и
аватари. Той посочи Пушека.

— Какво му става на него? Ако продължава да трепери така, ще
трябва да му сменяме пеленките.

— Пушека предсказа, че Годината на черепите — време на хаос
и кръвопролитие — ще настъпи, ако наемем Черния отряд. Не

вярваше, че те ще дойдат — само искаше да наплаши брат ми, за да го спре да извърши нещо, от което се страхуваше. Но предсказанието му е записано и сега има вероятност да се сбъдне.

— Че как иначе. Вижте какво — намръщи се Лебеда. Все още беше объркан. — Нека се изясним. Тук съществува култ на смъртта, в сравнение с който Джах и неговите откачалки, последователите на Кади, са мамини момченца? И карат всеки, който знае какво представляват, да се наака от страх?

— Да.

— И се кланят на богиня на име Кина?

— Това е най-често срещаното от многото ѝ имена.

— Защо ли не се учудвам? Тука има ли някой бог, дето няма толкова самоличности, колкото двестагодишен шмекер?

— Кина е името, с която я наричат последователите на култа на Гуни. Назовават я и Патва, Компара, Бомана, а също и с други имена. Всички култове — Гуни, Шадар и Ведна, намират начин да я приемат във вероизповеданията си. Например мнозина от шадарите, които стават нейни последователи, считат, че тя е истинското възплъщение на Хада или Кади, а те са само една от нейните Измами.

— Ух, добре де, загреях. В храсталака се скатава гаднярка на име Кина. И как така ние с Корди и Кинжала не сме чували досега за нея?

Радишата като че леко се смути.

— Бяхте предпазени — вие сте пришълци от Севера.

— Може и така да е. — Какво общо имаше пък Северът с това? — Но защо е тази паника? Че някакъв си пленник, който няма причини да казва истината, е издърдорил нещо за тази Кина? И Пушека веднага си подмокрят гащите? А на тебе ти излиза пяна на устата? Нещо ми е трудничко да те взема насериозно.

— Отбелязвам си го. Не биваше да бъдете предпазвани. Ще ви изпратя да проучите историята.

Лебеда се ухили. Разполагаше с лост.

— Не и преди да престанеш да ни баламосваш. Разкажи ни цялата история. И без това не беше хубаво да се забъркваш с Черния отряд. Мислиш си, че можеш да ни мотаеш, защото не сме родени в Талиос...

— Стига, Лебед. — Радишата никак не беше доволна.

Пушека изхленчи и тръсна глава.

— Какво му става? — попита Уилоу. Ако продължаваше да се държи така смахнато, беше готов да удуши дъртака.

— Пушека съзира призрак във всяка сянка. Във вашия случай се бои, че сте шпиони, пратени от Черния отряд.

— И още как! Малоумник! Това е другото. Защо всички толкова се шашкат от тези типове? Може да са посритали някой и друг задник тук, докато са пътували на север, ама това е било нейде в памтивека. Преди четиристотин години.

Радишата го пропусна покрай ушите си.

— Произходът на Кина не е ясен. Тя е чуждоземна богиня. Легендите твърдят, че един принц на Сенките измамил най-красивия Властелин на Светлината, като го накарал за една година да напусне физическото си тяло и се настанил в него. В неговия облик той прелъстил Махи, богинята на любовта, и тя заченала Кина от него. Кина израснала по-красива от майка си, но празна, без душа, без любов и състрадание, ала жадна да ги притежава. Жаждата ѝ не можела да бъде утолена. Тя дебнела и хора, и богове — и от Сенките, и от Светлината. Наричат я също и Душеядката, и Богинята-вамфир. Тя толкова отслабила Властелините на Светлината, че Сенките решили да ги завладеят и изпратили срещу тях орда от демони. Властелините на Светлината били така притиснати, че се примолили на Кина за помощ. И тя им помогнала, но защо, така и не обяснила. Излязла в битка срещу демоните, смазала ги и ги погълнала заедно с цялата им поквара.

Радишата замълча, а после продължи:

— Кина станала още по-зла и се сдобила с имената Поглъщащата, Унищожителката, Разрушителката. Тя се превърнала в сила, надхвърляща боговете, извън равновесието на Светлината и Сенките, враг на всички. Станала такава огромна заплаха, че Светлината и Сенките обединили сили срещу нея. Сам баща ѝ я измамил, за да изпадне в омагьосан сън.

— Също толкова смислено, колкото историята на всеки друг бог — измърмори Кинжала. — Сиреч, смисъл никакъв.

Пушека заговори пискливо:

— Кина е въплъщение на силата, която някои наричат ентропия. — После се обърна към Радишата: — Поправи ме, ако греша.

Радишата не му обърна внимание.

— Преди Кина да заспи, тя осъзнала, че е измамена — поела дълбоко дъх и издишала мъничка частица от съкровената си същност, не повече от призрак на призрака. Това привидение скита по света в търсене на живи съсъди, които може да обсеби и да използва, за да доведе Годината на черепите. Ако този аватар успее да освободи достатъчно души и да причини достатъчно болка, Кина може да се пробуди.

Лебеда се изкиска като старица, която хока някого:

— Ти вярваш ли на тия приказки?

— Няма значение на какво вярвам аз, Лебед. Измамниците вярват. Ако се разнесе мълвата, че са видели Кина и това бъде подкрепено с каквито и да било доказателства, те ще подемат кръстоносен поход на мъченията и убийствата. Почакай! — Тя вдигна ръка. — Талианците са узрели за агресията. Поколения наред те са съдържали нормалните си подтици и заприщаното насилие е готово да прелее. Измамниците биха искали то да избухне и да дойде Годината на черепите. Ние с брат ми предпочитаме да обуздаем и насочим тази ярост.

Кинжалът взе да мърмори за абсурдите на теологическото въображение — защо хората не били толкова умни, че да душат бъдещите свещеници още в люлката?

— Според нас Измамниците нямат официално, йерархично свещеничество. Те по-скоро оформят свободни банди или отряди и си избират капитан. Той назначава жрец, гадател и тъй нататък. Властта му е ограничена. Извън бандата си почти не разполага с влияние, освен ако не е извършил нещо, което да му създаде репутация.

— На мен не ми изглеждат толкова лоши — отбеляза Кинжала.

Радишата го скастри:

— Основното качество на жреца като че е образованието и неподкупността, що се отнася до неговите хора. Бандите извършват всякакви престъпления. Веднъж годишно те делят плячката според преценката на жреца кой доколко е допринесъл за прославянето на Кина. В подкрепа на решенията си, ако възникне спор, жрецът води подробна хроника на дейността на бандата.

— Чудничко — заключи Лебеда. — Ама хайде вече да ни кажеш какво искаш от нас. Да замъкнем Пушека и да видим дали той няма да

надуши какво всъщност се е случило с войниците на Господарите на сенките?

— Да.

— И защо да си правим труда?

— Мисля, че току-що обясних... — Радишата се овладя. — Ако това е истински призрак на Кина, сме загазили повече, отколкото си мислехме. Господарите на сенките може да са по-малкото зло.

— Предупредих те! — изписка Пушека. — Сто пъти ти казвах, ама като не щеш да слушаш! Трябваше да се пазариш с дяволите!

— Млъкни! — Радишата го изгледа кръвнишки. — Писнало ми е от теб толкова, колкото и на Лебеда! Върви разбери какво е станало. И освен това научи каквото можеш за онази жена, Господарката.

— Това аз мога да го поема — ухили се Лебеда. — Хайде, стари друже. — Той стисна Пушека за рамото и попита Радишата: — Мислиш ли, че ще се справиш с Джахамарадж Джах без нас?

— С него ще се оправя.

Вече яхнал коня и готов да потегли, Лебеда попита, докато чакаха Кинжала и Пушека:

— Корди, нямаш ли чувството, че си сред гората посред нощ и всеки с всички сили се мъчи да скрие светлината?

— Кхъм. — Бесния беше по-голям мислител от Уилоу и Кинжала. — Страх ги е, че ако разберем цялата история, ще дезертираме. Отчаяни са. Изгубиха Черния отряд. Останахме им само ние.

— Също като едно време.

— Кхъм.

Едно време. Преди професионалистите да дойдат. Когато тяхната земя-осиновителка по неволя ги направи капитани, защото враждуващите култове не можеха да се примирят с това да изпълняват заповедите на местни невярващи. Едната година игра на „слепец, който води слепите“, във всекидневна борба с политически интриги бе убедила Лебеда, че Кинжала е прав, че светът няма да го заболи, ако го отървеш от няколкостотин хиляди избрани свещеници.

— Ти върза ли се на тия истории за Кина?

— Не мисля, че тя ни лъжеше. Само забрави да каже цялата истина.

— Може би, когато замъкнем Пушека на четирийсет мили на майната си, ще можем да я изцедим от него.

— Може би. Стига да не забравяме какво представлява той. Много го е страх от нас и нищо чудно да реши да ни се покаже какъв магьосник е. Хайде стига, че идват.

Пушека имаше вид, сякаш го водят на бесилото. Кинжала изглеждаше намръщен, както винаги. Но Лебеда знаеше, че той е доволен. Кинжала разбираше, че му се удава възможност да срита някои задници, които си го заслужаваха.

XI

Раненият си мислеше, че се е унесъл в наркотичен сън. Той беше лечител и знаеше, че опиятите правят странни неща с ума. Сънищата си бяха достатъчно странни... Той не можеше да се събуди.

Някаква отломка от разум, скътана в дълбините на мозъка му наблюдаваше, усещаше и смътно се учудваше, докато той се носеше във вечността на няколко стъпки над пейзажа, който рядко успяваше да съзре. Понякога над него преминаваха клони. Друг път с ъгълчето на очите си мярваше хълмове. Веднъж се събуди, докато се носеше из висока трева. Друг път усети, че преминава над обширно водно пространство.

Понякога един огромен черен кон го гледаше отгоре. Струваше му се, че познава животното, но не можеше да свърже отделните фрагменти в ума си.

Понякога фигура в безформени одежди яздеше жребеца и се взираше в него от празната качулка.

Всичко това бе напълно реално, подозираше той. Но не се подреждаше в никаква смислена последователност. Само конят му изглеждаше познат.

По дяволите. Не можеше да си спомни кой е самият той. Мислите му не се подреждаха свързано. Вероятни събития от миналото постоянно се намесваха в очевидното настояще, често също така реални.

Тези събития бяха откъслечи от някаква битка — с размити назъбени краища, алени като кръв в средата. Все епични кланета. Понякога се мяркаха и имена. Господарите. Чар. Берил. Розоград. Конеград. Деджагор. Хвойноград. Могилните земи. Мостът на кралицата. Пак Деджагор. Често — Деджагор.

Не много често си спомняше едно лице. Жената имаше великолепно сини очи, дълга катраненотъмна коса и неизменно бе облечена в черно. Сигурно е била важна за него. Да. Единствената жена... Когато и да се мернеше, само след миг изчезваше и на нейно

място се появяваха мъжки лица. За разлика от сцените на кръвопролитие, тях той не можеше да свърже с имена. Ала ги бе познавал. Усещаше, че те са призраци, които чакат, за да го приветстват сред тях.

Понякога болка стягаше гърдите му. Най-буден беше, когато болката дълбаеше най-силно. Тогава светът почти придобиваше смисъл. Но идваше създанието в черно и той отново пропадеше в сън.

Дали черният му спътник бе Смъртта? Това не беше ли пътуване към подземното царство? Умът му не работеше достатъчно добре, че да обмисли предположенията.

Не беше религиозен. Вярваше, че със смъртта идва краят. Когато умреш, си мъртъв — като смачкана буболечка или удавен плъх, и безсмъртието ти е само в мислите на онези, които си оставил след себе си.

Прекарваше в сън много повече време, отколкото в будно състояние. Така времето му се изплъзваше.

Когато премина над самотно полуизсъхнало дърво, малко преди да навлезе сред тъмна гора, го обзе силното чувство, че вече го е виждал. Това дърво е било важно по някакви причини, някога.

Той се носеше из гората, излезе от нея, премина над една поляна и влезе във входа на сграда. Вътре беше тъмно.

На самия край на полезрението му една лампа светна. Той се спусна надолу. Гладка повърхност се притисна о гърба му.

Фигурата в черно се появи и се наведе над него. Ръка, скрита в черна ръкавица, го докосна. Съзнанието го напусна.

Събуди се, примаял от глад. Агония като копие пробождаше гърдите му и пулсираше. Плуваше в собствената си пот. Главата го болеше. Чувстваше се като натъпкан с мокър памук. Тресеше го. Умът му работеше достатъчно добре, че да подреди симптомите и да заключи, че е ранен и страда от тежка простуда. Това е потенциално смъртоносна комбинация.

Спомените заприиждаха като разбесняло се котило от боричкащи се помежду си котенца. Не бяха кой знае колко смислени.

Беше повел четирийсет хиляди души в битка край Деджагор. Това не свърши добре. Опита се да събере войските. Стрела, дошла

отникъде, проби нагръдника му и го рани в гърдите, като по чудо не поразил някой жизненоважен орган. Падна. Неговият знаменосец облече доспехите му и се опита с дръзкото си хрумване да обърне посоката на прилива.

Очевидно Мъргън не бе успял.

Той изхриптя през празното си гърло.

Фигурата в черно се появи.

Сега той си спомни. Тя бе проследила Черния отряд до края на света, придружена от орда гарвани.

Опита се да седне. Но болката бе твърде силна, а той — прекалено слаб.

Познаваше тази ужасна твар!

Мисълта се появи изневиделица, сякаш блесна мълния — но бе убеден.

Ловеца на души!

Невъзможното. Живият мъртвец...

Ловеца на души. Някогашната му покровителка и господарка на Черния отряд. И по-късно — смъртен враг, ала все пак твърде отдавна. Предполагаше се, че е мъртва от десетилетие и половина.

Той беше там. Видя как я убиват. Беше помогнал да я проследят...

Отново се опита да се надигне — някаква смътна сила го подтикваше да се бори с необоримото.

Една ръка в ръкавица го възпря. Нежен глас му проговори:

— Не се напърай. Изцелението ти не върви добре. Не си ял и не си приемал достатъчно течности. Буден ли си? В съзнание ли си?

Успя да кимне немощно.

— Добре. Сега ще те наглася в леко привдигнато положение и ще ти дам бульон. Не хаби енергията си. Събирай сили.

Тя го подпря и му даде да смуче през сламка. Изпи канче бульон и не го повърна. Скоро мъничко сила се процеди в плътта му.

— Достатъчно за момента. А сега ще те почистим.

Беше отвратително мръсен.

— Откога? — изхриптя той.

Тя сложи в ръцете му кана с вода и пъкна вътре сламка.

— Пий и не говори.

После започна да разрязва дрехите му.

— Минаха седем дни, откакто те раниха, Знахарю. — Гласът ѝ бе напълно различен. След всяка пауза той се променяше. Този беше мъжки, подигравателен, макар не Знахаря да бе обектът на подигравката. — Другарите ти все още владеят Деджагор за срам на Господарите на сенките. Командир е твоят Могаба. Той е инатлив, но нищо чудно и да бере срам. И колкото и упорит да е, не може да издържи довека. Силите, борещи се срещу него, са твърде мощни.

Той се опита да зададе въпрос, но тя го изпревари. Подигравателният глас запита:

— Тя ли? — Ехидно кискане. — Да, тя оцеля. Нямахте да има смисъл от всичко това, ако не бе оцеляла.

Нов глас, женски, но твърд като диамантено острие на стрела, изръмжа:

— Тя се опита да ме убие! Ха-ха! Да. И ти беше там, любов моя. Ти ѝ помагаше. Но не храня злоба към теб. Ти бе под влиянието на нейната магия. Не знаеше какво правиш. И сега ще изкупиш вината си, като ми помогнеш да си отмъстя.

Мъжът не отговори.

Тя го изкъпа. Не пестеше водата.

Раната бе отслабила силите му, но той си беше едър мъж, висок два метра и отгоре. Косата му изглеждаше обикновена, безлично кестенява. Отпред бе започнала да оредява. Погледът му беше твърд, суров, леденосин в присвитите очи с дълбоки орбити. Проскубана, прошарена брада обкръжаваше тънките устни, които рядко се усмихваха. Лицето му бе осеяно с белези от прекараната в детството едра шарка, спомените от акне също не бяха малко. Някога може би що-годе бе минавал за хубавец. Но времето не се отнесе с него милостиво. Дори и в покой лицето му изглеждаше сурово и малко разкривено.

Не приличаше на онова, което правеше през целия си съзнателен живот — историкът и лечителят на Черния отряд. Външността му подходеше повече на поста, който бе наследил — Капитан.

Бе описвал самия себе си като мъчител на деца в очакване на възможността да нападне. Не харесваше външния си вид.

Ловеца на души го търкаше с енергия, напомняща майчината му.

— Само не ми сваляй кожата.

— Раната ти оздравява бавно. Ще трябва да ми кажеш къде съм сбъркала. — Тя никога през дългото си битие не е била лечителка. Просто унищожителка.

Знахарят остана озадачен от интереса ѝ. Той не беше ценен. Та кой е той? Просто един стар изхабен наемник, оживял много по-дълго, отколкото се очаква за такива като него. С писклив глас той зададе един въпрос.

Тя се разсмя — гласът ѝ бе изпълнен с детинска наслада.

— Отмъщение, миличък. Просто, нежно, вероломно отмъщение. Няма и с пръст да я пипна. Ще я оставя сама да го направи. — Тя го потупа по бузата и прокара пръст по челюстта му. — Доста време мина, но аз си знаех, че този миг неизбежно ще дойде. Бе предначертан. Обладаването, размяната на магия, смъртоносните две думички. Предначертано. Усетих го още преди да се срещнете. — И отново онзи детински смях. — Цяла вечност тя търси, докато намери нещо тъй безценно. И моето отмъщение ще бъде да ѝ го отнема.

Знахаря затвори очи. Все още не можеше да разсъждава свързано. Разбираше само, че не го заплашва непосредствена опасност. Заговорът бе лесен за разгадаване. Скоро той щеше да се превърне в счупено сечиво без никаква стойност.

Прогони тази мисъл от ума си. Първо трябваше да оздравее. После щеше да има достатъчно време да свърши онова, което трябва да бъде свършено.

Отново смях. Този път — на жена, живяла и патила.

— Помниш ли, когато воювахме заедно, Знахарю? Номерът, който изиграхме на Грапата? Колко ни беше забавно да торможим Хромия?

Той изсумтя. Спомняше си. Всичко, освен забавното.

— Помниш ли, ти вечно подозираше, че аз ти чета мислите?

Да, определено. Спомняше си и какъв ужас му вдъхваше това. И старият страх го обзе отново.

— Спомняш си! — Тя пак се разсмя. — Толкова се радвам! Страшно ще се позабавляваме. Целият свят ни мисли за мъртви. Докато си труп, всичко може да ти се размине! — В смеха ѝ се прокраднаха нотки на лудост. — Ще им се явяваме като призраци, Знахарю. Точно така!

Беше укрепнал достатъчно, че да ходи. С чужда помощ. Тази, която го държеше в плен, го караше да пристъпва, принуждаваше го да укрепва. Но той все още предимно спеше. И докато спеше, сънуваше ужасни сънища.

Мястото привличаше сънищата. Той не го знаеше. Сънищата му подсказваха, че това място не е добро, че самите дървета, пръст и камъни си спомнят сторените тук злини.

Усещаше, че тези сънища са истина, но докато беше буден, не можеше да открие доказателства за това. Освен ако не броеше зловещите гарвани. Те неизменно бяха там, десетки, стотици, хиляди гарвани.

Застанал на входа на тяхното убежище — полуразрушена каменна постройка, потънала сред растителност вдън тъмни гори — той попита:

— Що за място е това? Гората, из която те преследвах преди няколко месеца?

— Да. Това е свещената гора на тези, които се кланят на Кина. Ако разчистим лианите, ще видиш барелефите ѝ. Някога тя бе важна за Черния отряд, който я завзе от поклонниците на Шадар. Земята е пълна с кости.

Той бавно се обърна и се взря в празната ѝ качулка. Не погледна кутията, която тя носеше в ръце. Знаеше какво има в нея.

— Черния отряд?

— Тук те са правили жертвоприношения. Сто хиляди военнопленници.

Знахаря пребледня. Никак не му се искаше да чуе такова нещо. С историята на отряда го свързваше дълга любов и в нея нямаше място за позорно минало.

— Истина ли е?

— Напълно, любов моя. Виждала съм книгите, които магьосникът Пушека скри от вас в Талиос. Те включват липсващите томове от вашите Анали. Предшествениците ви са били жестоки. Мисиите им са изисквали жертвоприношението на милион души.

Стомахът му се сви.

— На какво? На кого? Защо?

Тя се поколеба. Той знаеше, че изобщо не е откровена, когато отвърна:

— Не е много ясно. Но лейтенант Могаба може и да знае.

Не беше заради казаното, а нещо в начина, по който го каза, заради гласа, който използва. Той потръпна. И повярва. Могаба се държеше странно и потайно още откакто се свърза с Отряда. Как ли постъпваше той сега с традициите на наемниците?

— Поклонниците на Кина идват тук два пъти годишно. След месец е техният Празник на светлините. Трябва да сме приключили преди това.

Обезпокоен, Знахарят попита:

— Но защо сме тук?

— Възстановяваме здравето си. — Тя се разсмя. — Тук няма да ни досаждат. Всички отбягват това място. Когато те излекувам, ти ще ми помогнеш. — Все така в добро настроение, тя отметна качулката си.

Нямаше глава.

Вдигна сандъчето, което винаги носеше със себе си — очукано, педя дълго и широко, и отвори една вратичка. От нея погледна лице. То бе красиво, като лицето на неговата любима, макар да не бе толкова повехнало от грижи и да му липсваше живецът.

Невъзможно.

Стомахът му пак се сви. Той си спомни деня, в който тази глава бе отделена от тялото си и лежеше в прахта, взряна в него и в Господарката. Нейната сестра. Ударът бе съвсем заслужен. Ловеца на души беше предала Господарката. Ловеца на души бе намислила да замести сестра си като владетелка на империята.

— Не мога да направя такова нещо.

— Разбира се, че можеш. И ще го сториш. Защото това ще запази живи и двама ви. Всички искаме да живеем, нали? Аз, защото искам тя да страда. Искам да живея, защото искам да я гледам как страда. Ти искаш да живееш заради нея, защото държиш на Отряда, защото... — Нежен смях. — Защото има ли живот, има и надежда.

XII

Екна гръм. Сребърна мълния разсече тъмните като вино облаци и пропука керемиденото небе. Сива като плесен орда виеше сред базалтовата равнина към златните колесници на боговете.

Една фигура пристъпи пред редицата — три метра висока, от полиран абанос, гола. Издигна встрани единия си крак и със замах го стовари пред себе си. После и другия. Земята се разтресе.

Фигурата беше женска — самото съвършенство, ала без коса, и носеше колан от детски черепи. Лицето ѝ бе изменчиво — в един миг лъчезарна тъмна красота, а в следващия — кошмар с горящи очи и вампирски зъби.

Фигурата сграбчи един демон и го погълна — раздра го, разкъса го, разхвърля вътрешностите му. Бликна демонска кръв, пръсна и прогори дупки в равнината. Челюстите на фигурата се разтегнаха и тя налага цяла главата на демона. По шията ѝ се спусна буца — като мишка, издула гърлото на змия.

Ордата я нападна, ала не можеше да ѝ стори зло. Тя погълна още един пищящ дявол, и още един, и още един. И с всеки от тях тя растеше и ставаше все по-ужасна.

— *Тук съм, дъще. Открий ми се. Аз съм твоят сън. Аз съм могъществото.*

Гласът трептеше като воал в златните пещери, в които старци седяха покрай пътя, застинали във времето, безсмъртни, неспособни да помръднат и клепач. Ауди, някои от тях покрити с изящни мрежи от скреж, сякаш хиляди паяци бяха изпрели нишки от замръзнала вода. Над тях от тавана на пещерата се спускаше омагьосана гора от ледени висулки.

— *Ела. Аз съм онова, което търсиш. Ти си мое дете.*

Но тя нямаше как да помръдне — беше невъзможно нито да пристъпи напред, нито да отстъпи назад.

Гласът я викаше, призоваваше я с безкрайно търпение.

Този път, когато се събудих, си спомних и двата съня. Продължавах да треперя от студа в онези пещери. Всеки път сънят е различен, помислих си, и все пак — един и същ. Призоваване.

Не съм глупава. Виждала съм достатъчно невероятни неща, за да знам, че сънищата са нещо повече от кошмари. Нещо ме бе избрало. Нещо се опитваше да ме вербува, но все още не се досещах за каква кауза. Методът бе древен. И аз съм го използвала хиляди пъти. Често власт, богатство, каквото и да е желанието — размахваш примамката, докато рибата я налапа, и никога не разкриваш каква е цената.

Дали това нещо ме познаваше? Надали. Аз бях отзивчива и затова то се опитваше да ме притегли.

Не бих го приела за бог, макар, че то вероятно искаше да бъде сметнато за такъв. Срещата съм само един бог — Старото Бащино дърво, господарят на Равнината на страха. А и то не е бог в общоприетия смисъл — само същество, притежаващо невероятно дълголетие и сила.

Този свят ми е показал само две създания, по-силни от самата мен. Моят съпруг — Властелинът, когото аз пратих в забвение. След хиляди години може би ще го помнят като бог на злото.

И Бащиното дърво, по-велико, отколкото някога аз бих могла да бъда, което има корени и не може да помръдне. То е в състояние да упражнява власт извън Равнината на страха само чрез своите слуги.

Знахарят ми разказа за трета сила, която е погребана под Бащиното дърво и ще е в плен, докато то е живо. Според човешките критерии дървото е безсмъртно.

Там, където има три велики сили, може да съществуват и още. Светът е стар. Миналото е обвито със саван. Тези, които стават велики през дадена епоха, често го постигат, изравяйки тайните на минали епохи. Но кой знае колко велики сили на злото лежат в тази призрачна земя?

Кой да знае какво са боговете на всички хора от всички епохи, ако не ехото на онези, които са следвали пътища, подобни на моя, и въпреки това са паднали жертва на неумолимото време?

Няма мисъл за утеха на душата. Времето е врагът, чието търпение е неизчерпаемо.

— Господарке? Обезпокоена ли сте? — Усмивката на Нараян бе отнесена. Проявяваше истинска загриженост.

— О... — Той се бе промъкнал безшумно. — Не. Сънувах лош сън. Кошмарите са цената, която плащаме, задето вършим каквото трябва.

Той ме погледна странно.

— Ти сънуваш ли кошмари, Нараян? — Бях започнала да го притискам полека, да преценявам отговорите му на въпросите, с които го атакувах по фланга.

— Никога, господарке. Спя като бебе. — Той бавно се обърна и огледа лагера. Полето тънеше в мъгла. — С какво ще се занимаваме днес?

— Имаме ли достатъчно тренировъчни оръжия, за да разиграем учебна битка? Единият батальон срещу другия? — Разполагах с войници за сформирание на два батальона от по четиристотин души. Няколкостотин щяха да останат дежурни по лагер и за сформирание на една тромава кавалерия.

— Едва ли. Това ли искате?

— Бих искала. Но с какво да наградим победителите? — Сега обучението се състоеше от съревнования с награди за победите и за положеното старание. Върховните усилия, дори и когато загубиш, заслужават признание. То насърчава войниците да дават най-доброто от себе си.

— Освобождаване от наряди, набези и стража.

— Добра възможност. — Обмислях също и да позволя на отделни хора да извикат съпругите си, след като стигнем Годжа.

Рам ми донесе закуската. Не се хранехме добре, но поне засега доста обилно. Нараян попита:

— Колко още можете да останете тук?

— Не много дълго. — Времето се обръщаше срещу нас. На север сигурно вече се бе разчуло за съществуването на бандата. Потенциалните политически врагове сигурно се бяха размърдали. — Вместо учебна битка ще имаме преглед. Пусни слуха, че мисля да се местим, ако онова, което видя, ми хареса. — Това би трябвало да ги мобилизира.

— Да, Господарке. — Нараян се оттегли и събра приятелчетата си — една дузина мъже, опасани с разноцветни пояси.

Интересна групичка. В нея имаше изповядващи трите основни религии, два по-малки култа и освободени роби-чужденци. Кажиречите управляваха лагера, макар само Нараян и Рам да имаха официални постове. Те поддържаха мира. Мъжете не бяха много сигурни как точно да ги приемат, но откликваха сериозно заради онази злокобна аура, която и самата аз бях забелязала.

Нараян не признаваше нищо и сръчно отбиваше атаките ми. Нямах съмнение, че той командва дузината, макар че неколцина произлизаха от по-висши касти.

Държах го под око. Времето щеше да го издаде — ако той сам не се разкриеше, както намекваше, че е възможно.

Засега ми бе твърде полезен, че да го притискам.

Кимнах одобрително.

— Почти го докарват на войници. — Трябваше да им набавим униформи.

Нараян кимна. Изглеждаше доволен, сякаш нашият триумф се дължеше на неговия гений, който бе съживил духа ни.

— Как вървят уроците по езда? — Само поддържах разговора. Знаех как вървят. Кошмарно. Никой от тези смешници не принадлежеше към каста, която има по-близък допир с конете от това да се мъкнеш подире им и да им чистиш. Но, по дяволите, би било грехота тези жребци да се похабят.

— Зле. Макар че неколцина се проявяват обещаващо. Без мен и Рам. Ние сме родени да ходим пеш.

„Проявяваш се обещаващо“ му беше станал любимият израз. Употребяваше го за всичко. Докато по мое настояване ме учеше как да използвам кърпа за удушване — румел, той каза, че съм се проявявала обещаващо.

Подозирам, че се изненадваше колко лесно прихвацах. Боравенето с кърпата ми се отдаваше естествено като дишането, сякаш бе умение, което притеждавах открай време. Може би идваше от вековете упражняване на бързите и сръчни жестове, нужни за управляване на магиите.

— Казахте, че ще се местите? — попита Нараян. — Господарке. — Трябваше да се подсеца да добави почетното обръщение. Нараян си оставяше талианец. Започваше да ме приема за даденост.

— На артелчиците ни се налага да вършат набези доста надалеч.

Нараян не отговори, но като че не му се тръгваше.

Имах чувството, че ме наблюдават. Отначало го отдадох на гарваните. Те постоянно ме притесняваха. Сега по-добре разбирах реакцията на Знахаря. Не се държаха така, както подобава на гарвани. Бях ги споменала на Нараян. Той се ухили и ги нарече добра поличба.

Което означаваше, че за някой друг те бяха лоша поличба.

Огледах обстановката. Гарваните си стояха, с десетки, но...

— Нараян, събери дванайсетте най-добри ездачи. Ще изведе патрул на разузнаване.

— Но... Мислите ли...

Как мога да си пробия път?

— Не съм роза без бодли. Ще изведе патрул.

— Каквото заповядате, това ще е, Господарке.

Дано, Нараян. Дано.

XIII

Лебеда погледна Кинжала. Отношението на тъмнокожия към Пушека бе прераснало от неуважение в презрение. Магьосникът имаше здрав гръбнак не повече от един червей. Трепереше като лист.

— Ето я — посочи Корди.

Лебеда кимна. Той се ухили, но си замълча.

— Крои нещо. Не съм виждал тъдява по-организирана банда от тази.

Те слязоха от хълмчето, от което наблюдаваха лагера.

— Ще се отбием ли? — попита Кинжала. Държеше магьосника за ръкава, сякаш очакваше всеки момент недораслекът да търти да бяга.

— Още не. Искам да го позаобиколя, да проверя как е на юг. Не трябва да е много далеч от мястото, където нападнаха войската на Господарите на сенките. Искам да видя терена. Ако успеем да го намерим.

— Според теб дали те са ни усетили? — попита Корди.

— Какво? — идеята стресна Лебеда.

— Нали каза, че били организирани. Никой никога не е обвинявал Господарката в неефикасни действия. Сигурно е сложила постове.

Лебеда се замисли. Никой не беше влязъл или излязъл от лагера, но Корди имаше право. Ако искаха да останат незабелязани, трябваше да продължат.

— Прав си. Да вървим. Кинжал, идвал си насам и преди. Знаеш ли място, където можем да прекосим потока, дето не е много далеч оттук?

Кинжала кимна. Във времената на отчаяние преди Черния отряд да поеме юздите той бе водил доброволци подир основните войски на Господарите на сенките.

— Води ни, Пушек, стари друже. Де да можех да надникна в главата ти! Никога не съм виждал човек, така готов да подмокри

гащите.

Магьосникът не каза нищо.

Кинжала намери брод на три мили източно от южния път и ги поведе през горите — по-гъсти, отколкото очакваше Лебеда. Щом стигнаха южния край, Кинжала рече:

— Пътят е на две мили нататък.

— Досетих се. — Небето бе почерняло от лешояди. — Там ще намерим мъртвците си.

Точно това беше мястото.

Въздухът бе застоял. Вонята тегнеше като отровна миазма. Нито стомахът на Лебеда, нито този на Бесния Корди бяха толкова силни, че да ги оставят да огледат отблизо. Но Кинжала като че изобщо нямаше обоняние.

Той се върна.

— Какъв си позеленял! — възкликна Лебеда.

— Останали са само костите. Доста време е минало. Двеста, триста души. Вече е трудно да се каже. Животните са ги ръфали. Има и още нещо — нямат глави.

— Ъ?

— Нямат глави. Някой ги е отрязал.

Пушека изстена, после повърна закуската си. Конят му се подплаши.

— Нямат глави ли? — попита Лебеда. — Не разбирам.

— Хрумна ми нещо — обади се Корди. — Да вървим. — И той препусна към мястото, над което гарваните кръжаха, пикираха и се караха.

Намериха главите.

— Искате ли да ги преброим? — попита Кинжала.

— Не. Да го оставим на приятелите ни.

Пушека започна да надава протестни викове.

— Все още ли имаш мерак да препуснеш с твоята горда красавица?

Лебеда не можа да измисли бърз отговор.

— Май започвам да проумявам гледната точка на Пушека. Не ме карай да я предизвиквам.

— Има само една миля до техния лагер направо по пътя — обади се Кинжала.

— Благодаря, ще заобиколим — изсумтя Лебеда.

След като прекосиха брода, Корди предложи:

— Ами ако отидем по-нататък нагоре по реката и слезем, все едно нищичко не знаем за тук? Да видим какво ще кажат, ако просто влезем.

— Стига си хленчил, Пушек — рече Лебеда. — Карай да върви. Нямаш избор. Прав си, Корди. Това ще ни подсказе дали тя смята да играе игрички.

Яздиха на север, докато не се оказаха зад един хълм, завиха на запад по пътя, а после на юг. Вече почти бяха стигнали обратно до възвишението, когато Бесния Корди, който водеше, изкрещя:

— Тревога!

XIV

Прекосихме потока и навлязохме в гората — водехме конете си подир Синдху, който оглеждаше наоколо, докато не опознае всяка клонка и листенце от околността. Той ни поведе по лъкатушна ловна пътека, която вървеше успоредно на потока и водеше на запад. Зачудих се какво ли е станало с дивеча — не бяхме видели нищо по-едро от катерица. Няколко тукашни елена биха облекчили проблема с храната, макар че нито изповядващите култа на Гуни, нито тези на Шадар се докосваха до месо.

Вървахме дълго. Спътниците ми мрънкаха и се заяждаха.

Наблюдателният пост се намираще в горичката на върха на един хълм, за да може да се следят събитията в нашия лагер. Грешен ход от моя страна. Планирах твърде напред. Ако се бях усетила, щях да сложа там на пост цял отряд. Външните постове бяха твърде разпръснати и не можеха да забележат всичко, което щъкаше из областта, дори и хората да не се криеха. Бегълци непрекъснато се промъкваха през тях и оставяха следи.

Имах доста добра представа какво ще намеря на върха на този хълм. Някого от северните краища, чул мълвата и се притеснил, че може да съм закъсала. Бях добра плячка за Господарите на сенките и за всеки, който се изпречеше помежду ни.

Прекосихме потока няколко мили по-надолу по течението, където от хълма не можеха да ни видят, върнахме се на изток и открихме, че през последната трета от милята нямаше как да приближим горичката, без да ни забележат.

— Остава ни само да препуснем право нататък — казах аз на хората. — Хайде, без да бързаме. Може би не ще побегнат, докато се приближим дотолкова, че да няма как да се измъкнат.

Не знаех дали умеят да се владеят — вълнението пак ги бе обзело. Нахъсани, уплашени и нетърпеливи.

— Да вървим.

Бяхме прекосили половината от откритото пространство, когато стражите изпърхаха като пъдпъдъци.

— От култа на Шадар са — отбеляза някой.

Да. Шадари на коне и в униформа — екипирана кавалерия.

— Хората на Джахамарадж Джах! — възкликнах.

Мъжете запсуваха. Дори и поклонниците на Шадар.

Джах бе Върховният жрец на Шадар в Талиос — това бе работа на Знахаря. Джах обаче не изпълни дълга си към него по време на битката при Деджагор и напусна бойното поле заедно с кавалерията си, докато изходът на боя беше под въпрос. Повечето войници ги видяха как бягат, или поне подочуха за това. Аз прокарах идеята, че щяхме да спечелим битката, ако жрецът бе отстоял позициите си.

Можеше и да е вярно. Джах не бе допринесъл с нищо, когато дори и едно перце би наклонило везните в наша посока.

Според мен побягна, защото получи пристъп на опортюнизм. Усетил интуитивно, че битката ще свърши зле за нас и решил да юрне всички обратно към къщи. А там щеше да управлява с твърда ръка, защото би бил единственият мъж, разполагащ с войска (макар и тя да не ставаше за нищо), която да го подкрепи.

Сега заслужаваше да помисля специално за него.

Не се налагаше да давам заповед за преследване. Шадарите бяха петима и бягството им бе доказателство, че имаха черни сърца. Яздеха с кървясали очи. За зла беда Шадарите бяха по-добрите ездачи.

Ала ми се искаше да поговоря с тях. Пришпорих жребеца си здравата и бързо препуснах подире им. Никой обикновен кон не можеше да се мери с него.

Шадарите хванаха северния път. Почти бях догонила най-мудния, когато водачите прехвърлиха билото и се натресоха на ездачите, поели на юг.

Конете се подплашиха. Мъжете се развикаха. Ездачите изпопадаха от конете. Заобиколих един Шадар, който успя да се изправи на крака и се опита да побегне. Шлемът му беше паднал. Сграбчих го за косата и го влачих петдесетина метра, а после се обърнах да огледам жертвите на сблъсъка.

Добре. Лебеда, Бесния Корди и Кинжала. И онзи потаен малоумник, пишман-магьосникът — Пушека. Ами сега?

Бесния, Пушека и Кинжала се бяха задържали на седлата. Лебеда лежеше на земята — стенеше и ругаеше. Той стана, изпсува пак, скрита един повален Шадар и се огледа за коня си.

Пушека се тресеше целия. Беше блед като платно и шептеше някаква молитва.

Корди и Кинжала не обръщаха внимание на театро̀то, което разиграваше Лебеда. Предположих, че това означава, че нищо му няма.

Моят пленник се опита да се измъкне. Повлачих го още няколко метра и го пуснах, когато конят препусна така, че вече не можеше да го настига. Той залитна напред, просна се по очи и се приземи в краката на Лебеда. Лебеда седна върху него. Попитах Бесния Корди:

— Какво правите тук?

Той беше единственият от тази тайфа, който имаше ум в главата.

— Радишата ни изпрати. Искан да знае какво става насам. Носят се слухове. Някои твърдят, че си жива, други — че си мъртва.

— Още не съм. Не съм.

Моите хора пристигнаха.

— Гопал, Хаким. Отведете някъде тези двамата и ги поразпитайте защо слухтяха.

Двамината бяха дружки на Нараян — единствените, които можеха да яздят. Сигурно ги бе пратил да наглеждат какво става.

Лебеда се изправи и се облегна на крака на Корди.

— Не е нужно да извиваш ръце, за да разбереш това. Напоследък се носят разни щури слухове. Изнервила си Джах като коте в кучешка колиба.

— Ами?

— Нещата вървяха добре за него. Той се върна от Деджагор преди всички други. Само че лошият късмет бе пратил Радишата при Годжа преди него. Тя затвори брода. Той все още си мислеше, че е хванал света за онази работа, а после пристига мълвата, че някой е оскубал перата на банда от момчетата на Господарите на сенките. И веднага след това се чу, че си била ти. Това, че не си мъртва, не пасваше особено добре на стремежите на Джах. Отрядът си спечели голямо уважение, че се справи толкова бързо и накара всички онези свещеници да изглеждат като интриганти и себични гадове.

Кинжала се изкиска.

— Част от това уважение се дължеше и на теб — продължи Корди, — защото си жена и накара всинца да разберат колко много си допринесла за всичко. — Той ме погледна в очите. — Но сега това, че си жена, ще е препятствие.

— И преди съм била сама, Корди. — И тогава не знаех и миг щастие. Но щастieto е създание, което лесно се изплъзва. То не ти се полага по рождение. Нито е нещо, което очаквам, но го приемам, когато му се натъкна. А междувременно мога да се задоволя и с властта. — А Джах си има слабости. Той е уязвим. Ето там са моите хиляда войници. Всеки от тях ще ти каже, че при Деджагор Джах ни заряза. Ако не бе постъпил така, щяхме да победим.

Лебеда ме изненада.

— Наблюдавахме битката. Видяхме. Както и много от мъжете, които се върнаха. Дори и някои от войниците на самия Джах го признават.

— Слабост — рече Корди. — Но това няма да го съкруши.

Гопал ми напомни, че трима от Шадарите успяха да избягат. Вярно беше. И щяха да изтърчат право при господаря си, и той несъмнено щеше да предприеме нещо. Но се съмнявах, че ще е веднага. Той беше колеблив. Щеше доста да се тревожи, преди да се реши.

— Връщай се в лагера, Лебед. Елате. Гопал, води пленниците. — И пришпорих с всички сили жребца напред.

— Свирете тревога и отбой — наредих аз на войниците при северната порта. — Нараян! Рам!

Те притичаха.

— Какво има, Господарке?

— Потегляме. Веднага. Ще форсираме. Подгответе хората. Натоварете по-голямата част от имуществото на конете. Погрижете се всеки войник да носи храна. Няма да спираме да се храним. По-живо.

Те хукнаха.

Беше ранен следобед. Оттук Годжа отстоеше на четирийсет мили — десетчасов поход, ако вървахме в темпо. Ако нощта не беше много тъмна. Не би трябвало да бъде, стига да не се заоблачеше. Лунният сърп щеше да изгрее един час след залез-слънце. Светлината нямаше да е ярка, но може би щеше да е достатъчна.

Роговете, които бяхме взели от кавалерията на Господарите на сенките, продължаваха да свирят отбой. Постовите дотичаха. Бандата, която бях оставила по-нагоре на пътя, пристигна. Лебеда и Корди се впечатлиха от хаоса.

— Добре си ги обучила — отбеляза Бесния Корди.

— Предполагам.

— Какво си намислила? — попита Лебеда.

— Да атакувам Годжа, преди Джах да успее да реагира.

Той изстена.

— Проблем ли имаш с това?

— Само че сме яздили чак дотук. Още четирийсет мили, и гръбнак няма да ми остане.

— Ходи пеш тогава. Синдху! Ела тук. — Дръпнах здравеняка встрани и му дадох нареждания. Той тръгна усмихнат, събра две дузини хора с издръжливи стомаси, повечето — негови приятелчета, и прекоси потока. Изпратих още един човек да събере коловете, които използвахме при обучението като пики и копия.

— Имате ли нещо против да похапнем? — попита Лебеда.

— Моля, заповядайте. А после ме намерете. Трябва да говоря с вас.

Идиот. Той ми отправи широка, напрегната усмивка. Нямахше нужда да умея да чета мисли, за да разбере какво му се върти в ума.

Войските се стегнаха по-бързо, отколкото очаквах. Бяха разбрали. Годжа. Право през него.

Все още имах сериозен проблем — липса на командна структура. Разполагах със солидни отряди от по десет души и водачите-десетници бяха избрали командирите, но всичките, бяха само с няколкодневен опит. И никой не оглавяваше нито един от формално организираниите ми батальони.

— Корди.

Той остави храната.

— Господарке?

— Правиш ми впечатление на отговорен човек. Освен това имаш опит на бойното поле и репутация. Разполагам с два батальона от по четиристотин войници, ала нямам командири. Моят човек, Нараян, може да озапти единия, ако успее да го увардя. Нужно е някой да

поеме другия. Някой прочут герой би бил идеален — ако съм убедена, че не би действал срещу мен.

Бесния впери поглед в очите ми.

— Работа за Радишата. Не бих могъл.

— Аз бих могъл.

Обърнах се. Беше Кинжала.

Пушека се разкряска.

Кинжала се ухили — за първи път го виждах да се усмихва.

— Нищо не ти дължа, дребосъко. — Той се обърна към Лебеда.
— Какво казах? Още не е свършено.

Нещо трепна по лицето на Лебеда. Не беше щастлив.

— Лошо ни насаждаш, Кинжал.

— Ти сам се насаждаш, Лебед. Ти го каза — що за хора са те. Веднага щом получат желаното от тях, те ще го забият в теб. Нали така, магьоснико? Както довършихте Черния отряд?

Пушека залитна. Ако имаше слабо сърце, вече да е мъртъв. Изглеждаше така, сякаш очакваше да го опека на шиш. Усмигнах се. Първо щях да го оставя да се позадуши.

— Приемам предложението ти, Кинжал. Ела да се запознаеш със стотниците си.

Когато вече другите не можеха да ни чуват, го попитах:

— Какво искаше да кажеш с онова?

— Нищо особено. Магьосникът, Радишата, Прабиндрахът — те ви причиниха зло повече с измама, отколкото с коварство. Те скриха сведения. Не мога да ви кажа какви — не знам. Мислеха ни за шпиони, изпратени от вас. Но мога да ви уверя, че никога не са възнамерявали да спазват договореностите с вас. По някаква неизвестна причина те не искат да стигнете в Катовар.

Катовар. Тайнствената цел на Знахаря, мястото, където бе възникнал Черния отряд. Четиристотин години отрядът бе пътувал бавно на север в служба на този и онзи принц, докато постъпи при мен, а после — при враговете ми, и се смали до шепа хора. След битката в Могилните земи Знахаря отново потегли на юг с много по-малко последователи от онези, с които днес разполагаха моите ротни командири.

Бяхме събирали по човек ту тук, ту там, и когато стигнахме Талиос, открихме, че не можем да прекосим последните четиристотин

мили, защото между нас и Катовар се простираха княжествата на Господарите на сенките. Имаше един-единствен начин да изминем тези последни мили. Да превземем Талиос, вече притискан от Господарите на сенките, с неговата мирна история, и да спечелим една невъзможна война.

Съглашението с Прабиндраха беше, че отрядът ще обучи и поведе талианска армия. След като спечелим войната, тази армия щеше да го подкрепи в мисията към Катовар.

— Интересно — казах на Кинжала. — Но не ме изненадва. Синдху! — Беше се върнал. Бързо действаше. Може да беше всякакъв, но вършеше работа.

— Искам да придружаваш плътно гостите ни — казах му и посочих Лебеда, Корди и Пушека. — Покажи румела си на дребосъка, ако злоупотребят с нашето гостоприемство.

Той кимна.

— И те ще вървят пеш като всички останали.

Той отново кимна и продължи да надява черепи на прътите.

Кинжала го загледа, но не каза нищо, макар и да бях убедена, че нещо му се върти в главата.

Поехме час след като реших да тръгнем. Останах доволна.

XV

Не стигнахме за десет часа до Годжа, но аз не очаквах да вземаме по четири мили за час в тъмното. Ала наистина влязохме преди да се съмне и с мълчаливото одобрение на Кинжала избрахме място за лагер, което едновременно беше рамо до рамо с пътя и почти ръчкаше с лакет лагера на Джахамарадж Джах. Измина цял час, преди някой да ни забележи. Кално. Смъртоносно кално. Ако бяхме на мястото на кавалерията на Сенчестите, щяхме да поразчистим тук.

Използвахме черепите и прътите, за да отбележим границите на лагера. Вътре го подредихме като шахматна дъска — централното квадратче беше за щаба, обграждащите го четири — за четирите батальона, а междинните квадрати — за тренировъчни площадки. Мъжете мрънкаха, че се налага да се морят двойно повече от нужното — особено след като определени фаворизирани индивиди, които се проявяваха добре, просто си стърчаха наоколо с пръти с надянати на тях черепи в ръце.

Знахаря си падаше по театро̀то. Казваше, че трябва да накараш умовете на наблюдателите да мислят онова, което ти се иска на теб. Това никога не ми е било в стила, но в миналото разполагах с груба сила, която можех да пиляя. А тук... нека всички да си мислят, че скоро ще разполагам с достатъчно войници за четири батальона, и батальоните ще се разрастват.

Колкото и да бяха уморени, мъжете изглеждаха доволни със заниманието си да работят и да мрънкат. Не забелязах някой да клинчи. Никой не дезертира.

Хората излизаха от другите лагери и от крепостта да гледат. Мъжете, изпратени от Нараян да събират дърва за огрев, греди и камъни, не обръщаха внимание на недисциплинираните си братовчеди. Гледащите надолу черепи държаха любопитните на разстояние. Синдху дундуркаше Лебеда, Бесния Корди и Пушека. Кинжала взе сериозно назначението си. Мъжете от неговия батальон го приемаха. Той бе един от героите на отчаяните часове преди идването на Отряда.

Всичко бе почти прекалено мило.

Но нищо не се промъкна към нас. Следях наблюдателите.

Лагерът бе три четвърти готов, включително рова, дигата и наченки на ограда, накичена с тръни и шипкови пръчки. Джахамарадж Джах излезе на кон от лагера си и наблюдава петнайсет минути. Не изглеждаше доволен от труда ни.

Извиках Нараян.

— Виждаш ли Джах? — Той си биеше на очи. Беше се наконтил като принц. Мъкнал е всичкото това със себе си по време на военна кампания?

— Да, Господарке.

— Ще мина за известно време в другия край на лагера. Ако на някой от твоите хора, особено от Шадарите, му скимне да наруши дисциплината и да го нарече страхливец и дезертьор, съмнявам се, че ще бъде наказан особено тежко.

Той се ухили и хукна.

— Чакай.

— Господарке?

— Ти като че имаш приятели навсякъде. Не бих била против да разбере какво става наоколо, ако намериш свързки. Може би Гопал, Хаким и още неколцина биха могли да дезертират зад гърба ти. Или някак иначе да се измъкнат и да послухтят наоколо.

— Смятайте го за свършено.

— Добре. Дотолкова ти имам доверие. Знам, че ще направиш онова, което е нужно.

Усмивката му угасна. Бе усетил предупредителната нотка.

След Нараян отидох при Лебеда.

— Как я караш?

— Умирам от скука. Пленници ли сме?

— Не. Гости с ограничено право на движение. Сега сте свободни да си тръгнете. Или да останете. Тайните ви запаси биха ми били от полза.

Пушека заклати енергично глава, сякаш се страхуваше, че Лебеда ще изостави Радишата.

— Много ти се ще да спипаш някой шпионин на Черния отряд — казах му аз.

Той ме изгледа и в него се осъществи някаква вътрешна промяна, все едно изведнъж решил да зареже неефективната тактика. Но промяната бе драматична. Изпълняваната до момента роля никак не пасваше на истинския Пушек.

Не каза и думица.

Лебеда се ухили и намигна.

— Ще се махам. Но имам чувството, че ще се върна.

Вривата се вдигна в сектора на Нараян, докато изпровождах с поглед Лебеда. Зачудих се как ли я приема Джах.

Лебеда се върна след час.

— Тя иска да ви види.

— Защо ли не се изненадвам? Рам, извикай Нараян и Кинжала. Синдху също.

Взех Нараян и Кинжала със себе си. Синдху оставих да командва, като му намекнах, че ще съм много доволна, ако на връщане заваря лагера готов.

Спрях пред портата на крепостта Годжа и погледнах назад. Оставаше един час до пладне. Тук пребивавахме вече шест часа. Лагерът ми вече бе най-завършен, най-защитен, най-приличащ на военен лагер.

Професионализмът и подготвеността сигурно са роднини.

XVI

Знахаря изкуцука до вратата на храма и погледна навън. Ловеца на души я нямаше никаква. От дни не я беше виждал. Зачуди се дали не са го изоставили. Съмняваше се. Тя сигурно бе изчакала той да укрепне достатъчно, та да може да се грижи за себе си, и се бе запиляла по някакви мътни дела.

Мислеше си дали да не избяга. Познаваше околността. Имаше едно село, до което би могъл да стигне за няколко часа дори и с неговото темпо. Но това отстъпление нямаше да бъде никакво бягство.

Ловеца на души бе далече, но гарваните все така стояха на пост. Те нямаше да го оставят. Тя разполагаше с конете. Тези чудовища умееха да препускат вечно — не знаеха умора. Тя можеше да хване дирите му и след седмица да го настигне.

И все пак...

Това място беше като остров извън света — мрачно и потискащо.

Той закрачи без посока — движеше се само за да не стои на едно място. Гарваните го нагрячиха. Той не им обръщаше внимание, не обръщаше внимание на болката, пулсираща в гърдите му. Тръгна през гората към полето отвъд нея и стигна едно полуизсъхнало дърво.

Сега си спомняше. Преди Деджагор и Годжа той дойде на юг да проучи терена, забеляза наблюдаващата го Ловец на души и я прокуди вдън тези гори. Стоеше до дървото и се опитваше да реши какво да предприеме — и тогава една стрела се заби в ствола и едва не отнесе носа му. Тя му донесе вестта, че не било време да улови онзи, когото преследва.

После войниците на Сенчестите го погнаха и той бе твърде зает с бягството си, за да мисли повече за това място.

Отиде до дървото. Клоните му тегнеха от гарвани. Опипа дупката от острието на стрелата. Значи тогава тя го бе наблюдавала, нали? Без да се намесва, но така, за всеки случай — може би бе хвърляла по някой намек, за да е сигурна, че той ще е наблизо, за да му отмъсти.

Пред него се простираше дълъг и ленив хълм. Той реши да не обръща внимание на гарваните и продължи напред.

Болката в гърдите му стана нетърпима. Не бе готов за такова усилие. Нямахше да стигне далече, дори и гарваните да не го следяха.

Спря да си почине и се зачуди доколко ли Ловеца на души се бе месила в работите му. Дали нямахше някакъв пръст в изхода на битката при Деджагор?

Унищожението на Приносителя на бури под маската на Сянка на бурята бе по-лесно, отколкото очакваше. А и спипването на Видоменителя бе нищо работа — макар че в това имаше малко предателство, защото Променливия бе помогнал на Господарката. Кое то му напомни за онова момиче — ученичката му. Тя се бе измъкнала. Може би искаше да си разчистят сметките. Дали Ловеца на души знаеше за нея? Добре ще е да я спомене при първия удобен случай.

Ритъмът на сърцето му се бе нормализирал. Болката утихна. Продължи. Стигна билото и се облегна на неравна сива оголена скала. Дишаше тежко, а гарваните кръжаха наоколо и грачеха.

— Млъкнете, де! Никъде няма да ходя!

Друг стърчащ наблизко камък смътно напомняше на стол. Той се дотътри до него, седна и огледа своето царство.

Цял Талиос можеше да бъде негов, ако бе победил при Деджагор — ако това беше целта му.

Ято от три гарвана се стрелна от север — летяха насам като бързокрили гълъби, завиха и се вляха в ятото, заграчиха. Цялото ято се разпръсна. Странно.

Той се облегна назад и се замисли за последиците от битката. Според Ловеца на души Могаба беше жив и удържаше града срещу обсадилите го Господари на сенките. Може би една трета от войската бе успяла да проникне зад стените. Чудесно. Една упорита защита би ги държала далеч от Талиос. Но градът не го вълнуваше особено. Талианците бяха приятни хора, но във всеки, който имаше някакво положение, се таеше истински предател.

Беше загрижен за неколцината приятели, които остави на юг. Имаше ли сред тях оцелели? Дали бяха спасили Аналите, тези безценни исторически записки — връзката, която скрепяваше Отряда? Какво бе станало с Мъргън, със знамето и с неговите доспехи на

Създателя на вдовици? Легендата твърдеше, че това знаме се движи с отряда от деня, в който той бе излязъл от Катовар.

Какво ли крояха тези проклети гарвани? Само преди мигове те кръжаха хиляди. Сега нямаше и десетина. Всички се рееха нависоко и се носеха напред-назад над нещо в долината.

Дали Катовар се бе превърнал в безнадеждна мечта? Дали последната страница на Аналите не бе написана на някакви си четиристотин мили от дома?

Внезапен спомен за първите часове на отдалечаването им от Деджагор. Само образ на реец се във въздуха човек, който се гърчи, набоден на копие. Лунна сянка? Да. Лунна сянка бе побит на това копие по време на битката. Набоден на копието, на което се вееше знамето.

То не бе загубено! Тази реликва, по-важна и от аналите, се намираше някъде там долу, в храма. Не я беше забелязал. Тя трябва да я е скрила.

Той погледна небето, където кълбести облаци се нижеха по тюркоазеното поле. Гарваните се бяха приближили — онези, малкото, продължаваха да се реят нависоко. Той подскочи стреснато — един летеше към него като крилат снаряд.

Птицата запляска с криле, запърха и едва не се уби при кацането на върха на една скала на педя от лявата му ръка. И произнесе съвсем членоразделно:

— Не мърдай.

Той не помръдна, макар мигом в него да изникнаха дузина въпроси. Не беше нужно да си гений, за да разбереш, че става нещо важно. Иначе птиците не му говореха. Всъщност, досега това се бе случило само веднъж — бяха му предали предупреждението, заради което бе успял да тръгне навреме, за да разбие Господарите на сенките при брода Годжа.

Гарванът се сгуши и се сля със скалата. Знахарят също се поотпусна — вече не се разпознаваше ясно като човешки силует на фона на небето... и се вкамени. Мигове по-късно забеляза движение в плитката котловина пред него.

Нещото се стрелкаше от прикритие към прикритие. После движението стана още по-отявлено, и още. Сърцето му се разтуптя,

щом се сети за сенките, легионите на Сенчестите, които те бяха довели на север.

Нямаше сенки. Бяха дребни кафяви човечета, но не от онези, командваните от сенките. Тези бяха братовчеди на талианците. Имаше нещо познато в тях. Но те бяха толкова далече.

Не им хрумваше да погледнат нагоре, където седеше той. Или пък не можеха да го видят. Продължиха в долината.

После се появиха и още, може би дващсет и пет — не се прокрадваха като останалите, които сигурно бяха разузнавачи. Виждаше ги достатъчно ясно, за да се сети къде преди бе съзрял такива като тях. Край голямата река, извираща от сърцето на континента, която се вливаше покрай Талиос в морето. Би се с тях преди година на две хиляди мили северно оттук. Бяха преградили реката и спрели всякаква търговия. Отрядът отвори пътя и ги разби в дивашка нощна битка, в която вилнееха и виеха магии.

Оплаквача!

Виждаше ясно основната група. Осем мъже носеха девети в нещо като носилка. Последният представляваше дребна фигура, така увита в дрехи, че приличаше на куп парцали. Щом наближи Знахаря, той нададе продължителен стон.

Оплаквача. Един от Десетте, Които Били Покорени — слуги на Господарката в нейната северна империя, страшен магьосник, когото смятаха за убит до онази нощ на реката, когато той се опита да разчисти старите си сметки с бившата си императрица. Само намесата на Променливия го бе прогонила.

Нов стон се изтръгна от магьосника — бледа сянка на обичайните ридания на Оплаквача. Вероятно той се опитваше да овладява плача си, за да не привлича внимание.

Знахаря така се бе вкаменил, че и сърцето му почти не биеше. Нищо на света той не искаше по-малко от това да привлича внимание точно сега. Толкова напрегнато се бе съсредоточил, че не усещаше ни клатушкането, ни мразовития вятър.

Групата отмина, а подир нея в ариергарда вървяха още дребни кафяви човечета. Измина цял час, преди Знахаря да се увери, че е видял и последния от тях.

Беше преброил сто дващсет и девет блатни войни плюс магьосника. Бойците нямаше да са от особена полза толкова далеч от

своята стихия. Този терен им беше чужд. Но Оплаквача... Местността, климатът и всичко останало не значеха нищо за него.

Накъде ли отиваше? Не бе особено трудно да се досети. Надолу към Сенчестите земи. По-голямата мистерия си оставаше защо — но вероятно и тя не беше толкова голяма.

Оплаквача — един от Покорените. Някои от Господарите на сенките също бяха бегълци от Покорените. Изглеждаше вероятно оцелелите да са се свързали с бившия си другар и да са стигнали до някаква договореност, и сега той щеше да замести загиналите Господари на сенките.

Ако Ловеца на души не лъжеше, Господарката бе жива и се намираще край Годжа. На няма и четирийсет мили оттук. Де да можеше да измине това разстояние! Де да имаше някакъв начин да ѝ прати вест! Тя трябваше да разбере за това.

— Гарване, не зная дали знаеш какво видя току-що, но по-добре предай тази вест на господарката си: в беда сме.

Знахаря стана и се върна в храма, където се поразведри с опити да намери скритото знаме на Отряда.

XVII

Този занаят, магията, е колкото фокусничество, толкова и вещерство. Заблуда, измама, на каквото се хванете. Държах Пушека под око — очаквах, че ще предаде сведения на Радишата по някой изкусен начин. Но ако успееше, значи бе по-голям майстор и от мен. В което се съмнявам.

При среща с Радишата вие разбирате, че сте в присъствието на една могъща воля. Беше срамота, че е сковавана от своята култура и трябваше да се преструва, че слуша брат си. Би могла да постигне интересни неща.

— Добър ден — поздрави тя. — Радваме се, че сте оцелели.

Дали? Може би, защото имаше още Господари на сенките за побеждаване.

— И аз.

Тя забеляза, че сега ме придружаваше Кинжала, а не приятелите му. Съзря и Нараян — очевидно от ниска каста и не по-чист, отколкото в деня на запознанството ни, макар че не бих могла да си позволя да го критикувам. По челото ѝ премина сянка.

— Моите батальонни командири — представих ги аз. — Познавате Кинжала. Нараян, който много помогна да организираме войската.

Тя се втренчи в бившия роб — може би поради необикновеното му име и заради това, че нищо не добавих. Не знаех да има и друго име. Нараян беше фамилия. Имахме още шестима Нараяновци сред шадарските войници. Всеки от тях носеше личното име Сингх, което означава „Лъв“.

Тя улови нещо с този втренчен поглед, сепна се и погледна Пушека. Магьосникът отвърна с леко кимване. Радишата се взря в Кинжала:

— Ти избра да ме напуснеш?

— Присъединих се към човек, който може да постигне и нещо друго освен приказки.

За Кинжала това бе твърде дълга реч и тя не му спечели симпатия. Радишата го изгледа сърдито.

— Има право — обади се Лебеда. — Вие с брат ти само шикалкавите.

— Ние сме повече изложени на опасност. — На хората, заемащи подобни постове, наистина се налага да се съобразяват със задръжки или да се стаяват. Но опитайте се да обясните това на мъже, които никога не са били нещо друго, освен временни капитани, и то по неволя!

Радишата стана.

— Елате — подкани ни тя. А докато вървахме, ми сподели: — Наистина се радвам, че сте останала жива, макар че трудно ще ви се отдава по-нататък.

Но не прозвуча като заплаха.

— Какво?

— В тежко положение сте, защото вашият Капитан не оживя. — Тя ни поведе по вито стълбище към върха на най-високата кула в крепостта. Спътниците ми бяха също толкова озадачени, колкото и аз. Радишата посочи.

Зад дърветата и постройките отвъд реката се виждаше голям, разхвърлян лагер. Радишата каза:

— Бегълци са прекосили реката на друго място и са разнесли мълвата на север. На другия ден, след като Лебеда отпътува на юг, започнаха да пристигат хора. Вече са се събрали около две хиляди. И ще дойдат още хиляди.

— Кой са те? — попита Лебеда.

— Семейства на легионери. Семейства на мъже, поробени от Господарите на сенките. Дошли са да разберат какво е станало с техните близки. — Тя посочи нагоре по течението.

Стотици жени трупаха дърва.

— Какво правят те? — попитах.

— Приготвят гати. — Тонът на Нараян бе смутен. — Трябваше да се досетя.

— Какво е това „гати“?

— Погребални клади — отвърна Корди. — Гуни горят мъртвите си, а не ги закопават в земята. — Беше леко позеленял.

Не можех да разбера.

— Там няма мъртъвци, освен ако някой не се погрижи да има. — Символичен жест? Погребение в отсъствие на мъртвеца?

— Обичаят се нарича сути — обади се Пушека. Погледнах го. Той бе изпъчил рамене и се усмихваше лукаво. — Когато един мъж умре, и жена му се качва на неговия гат. Убит ли е далеч от дома, тя се присъединява към него в смъртта му, след като научи за нея.

О?

— Тези жени строят клади, за да се самоубият, ако мъжете им са мъртви?

— Да.

— Ужасно тъпо!

Пушека се усмихна още по-широко.

— Това е обичай, стар като Талиос. Със силата на закон.

Не ми хареса как се радваше. Помислих си, че разполага с оръжие, което може да използва срещу мен.

— Безсмислено е. Кой ще се грижи после за децата? Карай, не ме интересува. — Идеята ми беше толкова чужда, че я отхвърлих. Дори не съм убедена, че му повярвах.

— Обичаят е почитан от всички, дори и от онези, които не са Гуни — обади се Радишата.

— Смахнати има навсякъде. Това е отвратителен обичай и трябва да бъде премахнат. Но не съм тук да променям закъстенелите традиции. Ние сме във война. Претърпяхме поражение. Мнозина от нашите войници са в плен в Деджагор. Да успеем да ги спасим не е много вероятно. Много повече бягат. На някои от тях ще успеем да помогнем. Трябва и да издигнем нови диги, за да можем да опазим постигнатото.

— Миличка, не схващаш основното — обади се Лебеда.

— Схванах го, Лебед. Това няма връзка.

— Вие сте жена — напомни Радишата. — Няamate приятели. Всеки мъж с някакво положение от кое да е духовенство ще наблегне на връзката ви с Капитана. Най-вече върху това, че не сте извършила сути. Кое то ще има голяма тежест за огромна част от населението.

— Може би заради обичая — той е малоумен и съм готова да се обзаложа, че не важи за всички. Няма да уважа предложението, освен ако не реша за назидание този, който го е направил, да бъде подложен на онова, което е предложил.

Усмивката на Пушека угасна.

Очите му се присвиха и се замъглиха. За миг ченето му увисна. Гледаше втренчено ръката ми. Усетих се, че съм прихванала тика на Нараян — опипвах жълтата кърпа, подаваща се над кръста ми.

Пушека доби отвратителен цвят.

— Радиша, разпитайте тези двамата за произхода ми — посочих Лебеда и Корди. Те бяха емигрирали от моята империя, когато властта ми беше в разцвет. — Част от Отряда е сразен, но нашият договор остава в сила. Имам намерение да доведа начинанието докрай.

— Това е достойно за възхищение, но ще откриете, че много хора ще се опитат да ви попречат.

Свих рамене.

— Какво искат те е без значение. Договорът е сключен и е по-добре да го разберете. Вие си мислите, че знаете за нас повече от самите нас. Помнете, че никога досега не сме разочаровали някого, скрепил договор с нас.

Радишата ме изгледа втренчено — не се боеше, любопитна беше откъде имам тази увереност тук, сама, сред море от врагове.

— Утре ще ви представя списък с неща, от които имаме нужда — казах. — Мъже, каруци, животни, оръжие, оборудване. — Да си даваш вид, че си уверен, е половината от увереността.

Някой извика откъм стълбището. Радишата прати Бесния Корди да провери. Той се върна с вестта:

— Джах вдига пара. Иска да ви види. Сигурно означава, че знае, че сте тук.

— Мога да го приема още сега — казах.

— Кажете им да го доведат, Корди.

Той предаде нареждането и зачакахме. С Радишата се гледахме като пантери.

— Защо се боите от Отряда? — попитах.

И окото ѝ не мигна.

— Много добре знаете.

— Така ли? Изучавала съм историята на Отряда в най-големи подробности, но не си спомням нищо такова, което да обяснява страха ви.

Пушека прошепна нещо — мисля, че ме обвиняваше в лъжа. Този все повече ме дразнеше.

Джахамарадж Джах нахлу като крал.

Интересно ми беше как Радишата ще се справи с недостатъка, че е жена.

След малко ми изглеждаше любопитно да наблюдавам как Джах ще се справи със своя недостатък. Влизането му беше драматично. Изгледа ни отгоре. Ние изобщо не реагирахме на величествения му ръст, богатите одежди, властта, която представляваше. И той просто не знаеше какво да прави по-нататък.

Той беше глупак. Знахаря съвсем не бе сбъркал, отървавайки Шадарите от предшественика му. Онзи човек беше наш враг. Но и Джах не изглеждаше кой знае колко по-добър. Само фукане, без никакво покритие.

За талианец беше впечатляващ — висок метър и осемдесет и към сто кила, с половин стъпка по-висок на ръст от средния и много по-масивен. Кожата му бледнееше по-бяла от обичайното — от талианска гледна точка това бе привлекателно. Богатите жени често цял живот се криеха от слънцето. Изглеждаше красив дори и според северните критерии. Но устата му беше нацупена, а на очите му сякаш всеки миг щяха да избият сълзи, защото не ставаше както той иска.

Радишата му отпусна десет секунди и отсече:

— Имаш ли нещо за казване?

Нерешителност. Той бе заобиколен от хора, които нямаха никаква полза от него. Неколцина с радост биха му прерязали гърлото. Дори и Пушека събра достатъчно наглост, за да го гледа, все едно е плужек.

— Да се оставиш да те спипат враговете ти — казах. — Мислех, че си по-добър в играта.

— Каква игра? — Не умееше особено добре да прикрива чувствата си. Личеше си какво мисли за мен.

— Интригите. Да избягаш при Деджагор беше лош ход. Всеки ще те обвинява.

— Надали. Битката бе изгубена. Погрижих се част от войската да оцелее.

— Ти избяга, преди изходът ѝ да бъде решен. Собствените ти войници го казват! — отрязва Радишата. — Ако ни причиниш неприятности, ще напомним на семействата за мъжете, които няма да се приберат у дома.

Чиста омраза. Джах не бе свикнал да яде бой.

— Не съм свикнал да ме заплашват, и не го позволявам на никого.

— Спомняш ли си как дойде на власт? — попитах го. — Хората може да се поинтересуват от подробностите.

Сред тези хора бяха и всички присъстващи. Другите гледаха и се чудеха.

— Мъдро ще е от твоя страна да се оттеглиш тихо, да зарежеш преследването на власт и оръжия и да си доволен от това, което имаш.

Погледът му бе остър като кама.

— Ти си уязвим и не си в състояние да го заличиш. Направи твърде много погрешни стъпки. Ако продължаваш така, ще се самоунищожиш.

Той ни огледа подред, но никъде не откри съчувствие. Единственото му оръжие бяха гръмките заплахи. И той знаеше колко струват.

— Този рунд спечелихте вие. — И той заслиза по стълбата.

Кинжала се разсмя — нарочно, защото знаеше, че Джах не понася да го подиграват.

Просеше си белята.

Погледнах го предупредително. В отговор той ме изгледа равнодушно. Никой не можеше да го озапти.

Джах си бе отишъл.

— Имам работа — казах. — Не сме стигнали доникъде. Знаем си положението. Аз очаквам да изпълня задачата на Отряда докрай. Вие смятате да го позволите само доколкото ти е удобно, а после да ми забиете нож в гърба. Нямам намерение да го допусна. Кинжал, идваш ли, или оставаш?

— Идвам. Тук няма какво да правя.

Лебеда и Корди изглеждаха сконфузени, Пушека — засегнат, а Радишата — вбесена.

Щом излязохме от крепостта, Кинжала рече:

— Сега Джах може и да предприеме нещо отчаяно.

— Ще се справя. Той ще се колебае, докато стане твърде късно. Провери батальона си.

Когато вече бе достатъчно далеч, че не да може да чува, попитах Нараян:

— Той е прав. Ще чакаме ли Джах? Или ще действваме първи?

Той не отговори — очакваше аз самата да отговоря.

— Ще предприемем нещо, когато разберем, че и той крои планове.

Огледах лагера. Външното заграждение беше готово. Засега щеше да свърши работа. Постоянно щях да внасям подобрения, главно, за да се намират мъжете на работа. Нито една стена не можеше да е твърде висока, нито пък ров — прекалено дълбок.

— Предайте на шадарите, че ми трябва ездачи за кавалерията. Откликът им ще ни покаже доколко Джах се ползва с подкрепа. Пусни мълвата сред всички бегълци, че онези, които се присъединят доброволно, ще се ползват с привилегии. Нужни са ни и волнонаемници от провинциите. Трябва да успеем да разпространим историята за нас, преди онези идиоти да пуснат на воля хрътките на разцеплението.

— Има си начини за разпространяване на мълвата навън — призна Нараян. — Но трябва да пратим някои мои приятели отвъд реката.

— Прави, каквото е нужно. Започваш веднага. Няма да отчитаме времето. Нито ще ги оставим да си възвърнат равновесието. Върви.

Изкачих се на една платформа, издигната близо до бъдещата северна порта на лагера и огледах полето. Моите хора се трудеха като мравки.

Тяхното трудолюбие обаче не се бе предало на никой друг. Само строителите отвъд реката и жените на Гуни работеха здраво.

Над една от кладите се виеше пушек. Когато пламъците се разбушуваха, една жена се хвърли в тях.

Вече трябваше да повярвам.

Върнах се в построения от Рам заслон и се зах да разширявам границите на дарбата си. Скоро тя щеше да ми е нужна.

XVIII

Сънищата станаха още по-страшни — в тях вече се явяваше смъртта.

Всички сънуваме кошмари, но никога досега на събуждане не си бях припомняла дотолкова ясно толкова много неща. Някаква сила, някаква властна сила ме призоваваше и се опитваше да ме привлече на своя страна или да ме подчини.

Тези сънища бяха рожба на болно съзнание. Ако имаха за цел да ме привлекат, то тази сила не ме познаваше.

Пейзажи, пропити с отчаяние и смърт под оловни небеса — поля, осеяни с гниеци трупове и закърнели растения се топяха като мек и разтичащ се восък. Слуз покриваше всичко и нишки от нея увисваха като градежи на пияни паяци.

Лудост. Лудост, лудост, лудост. И никъде ни помен от цвят.

Лудост. И все пак — с печата на извратеност. Защото сред лицата на мъртъвците виждах и такива, които ми се искаше да са на мъртъвци. Вървах през тези земи невредима, жизнена и жива — бях техен господар. Главорезите, следващи подире ми, бяха оръдия на моята воля.

Това бе сън, излязъл направо от фантазиите на мъртвия ми съпруг. Свят, който той би избрал за свой дом.

В късна доба над този кошмарен пейзаж неизменно изгряваше зора — цветно петно върху неясно очертан хоризонт. Неизменно пред мен — сякаш бе зората на надеждата.

Архитектът на моите сънища се изразяваше просто и прямо.

Имаше един сън, който ми се явяваше по-рядко и в него липсваха смърт и разложение, ала по свой начин бе също смразяващ. Той отново беше черно-бял: аз сред каменна равнина, из която смъртоносни сенки се спотайваха зад безбройни обелиски. Изобщо не разбирах този сън, но той ме плашеше.

Не можех да овладявам кошмарите. Но отказвах да им позволя да ми влияят, докато съм в будно състояние. Не допусках и да ме

съкрушат.

— Пуснах мълвата, Господарке — отговори Нараян на моя въпрос за вербуването. Повдигнеше ли се темата за братството, към което принадлежеше той, винаги се препирахме. Той все още не бе готов да говори.

— Някой трябва да следи какво става в Деджагор — предложи Кинжала. Разбрах, макар понякога неговата лаконичност да създаваше проблеми.

— Гопал и Хаким могат да поведат надолу група хора — каза Нараян, — двацет мъже би трябвало да се оправят. Там вече всичко ще е утихнало.

— Накарал си ги да шпионират съседите ни — казах.

— Приключиха. Свързаха се с когото трябва. Синдху може да поеме това — той се ползва с по-добро име.

Това бе друга от малките странности на Нараян и приятелчетата му — имаха си тайна кастова система. Не можех да проумея върху какво се крепи тя. Нараян се ползваше с най-голяма почит тук. Плещестият здравеняк Синдху бе втори, с много малка разлика.

— Прати ги. Щом имаме шпиони навсякъде, защо не съм получила никакви сведения?

— Няма за какво да се докладва, освен за известното на всички. Освен това сред хората на Джах цари неприязън. Една трета от тях вероятно ще го предадат, ако им предложите да се присъединят към вас. Джах разправя, че не сте изпълнили задължението си като съпруга, защото не искате да извършите сути или да заживеете отшелнически, както подобава на жена от култа на Шадар. Крои дузина планове, но никой от нашите приятели не е сред най-близките му съветници.

— Убийте го — предложи Кинжала. Синдху кимна.

— Защо? — Една политическа победа би била по-добра в дългосрочен план.

— Ако знаеш къде се таи и причаква змията, не се оставяш да те клъвне, а я унищожаваш.

Просто решение, а и доста привлекателно. Щеше да има мощен отклик, ако успеехме да го ударим там, където изглеждаше най-малко

уязвим. А и в момента нямах достатъчно търпение да играя дълги игри.

— Съгласна съм. Но с финес. Имаме ли там достатъчно добри приятели, които да ни оставят да се промъкнем в лагера?

— Доста близки — призна Нараян. — Ще е въпрос на време. Когато приятелите ни са наряд.

— Уреди го. А другите врагове? Джах най бие на очи, защото е най-близо. Но на север ще има и още.

— Ще го уредим — обеща Нараян. — Когато разполагаме с хора и време. Имаме твърде много работа и прекалено малко работна ръка.

Така беше. Но откриващата се пред мен перспектива ми се струваше благоприятна. Никой друг не вършеше толкова много работа и не я пришпорваше така здраво.

— Можем ли да се сблизим още повече с Радишата и нейния домашен любимец магьосника? Пушека? Лебеда и Бесния Корди предани съюзници на Радишата ли са?

— Предани ли? — рече Кинжала. — Не, но все пак са дали някаква дума, и няма да се отметнат от нея, освен ако Жената не се обърне първа срещу тях.

Това трябваше да се обмисли. Вероятно можеха да бъдат подведени, макар че би могло да сработи срещу мен, ако разберат.

Когато им предложиха място в моя лагер и защита от преследване, двеста от войниците на Джахамарадж Джах го предадоха. Още петдесет дезертираха и изчезнаха. Същия ден, когато Шадарите минаха на наша страна, още няколкостотин други бегълци се присъединиха към нас. Останах с впечатлението, че Радишата не остана доволна.

Същия ден почти сто вдовици от култа на Гуни се хвърлиха в огъня. Чух да кълнат името ми на другия бряг на реката.

Отидох там и се опитах да разговарям с няколко жени. Но се оказа невъзможно да общуваме.

На връщане Пушека бе застанал на портата на крепостта. Когато го подминах, той се ухили самодоволно. Чудех се колко ли ще липсва на Радишата.

Случва се понякога да умуваш върху онова „аз“, което е скрито от теб. Поне аз се чудех, докато тримата с Нараян и Синдху се промъквахме към лагера на шадарскаша кавалерия.

Бях трескава и нетърпелива — като пеперуда, привлечена от пламъка. Повтарях си, че го правя по необходимост, а не защото го искам. За мен не беше удоволствие. Злобата на Джах му го навлече.

Приятелите на Нараян потвърдиха, че жрецът крои планове да ни докопа с Радишата и да направи така, че сякаш аз съм я ликвидирала. Как е смятал да се добере до мен, не зная. Вероятно според неговия план аз щях да убия Радишата, като така пречупя гръбнака на брат й, а после като добро момиче да извърша сути. С малко чужда помощ.

Затова се налагаше да действам първа — по-рано, отколкото исках.

Нараян размени шепнешком парола с дружелюбната стража, която се направи на сляпа, когато се прокрадвахме покрай нея. Лагерът вътре беше същинска кочина. Обикновено Шадарите много държат на чистотата. Тук цареше разложение.

Прокрадвахме се като сенки. Гордеех се със себе си. Движех се безшумно като другите двама. Те се изненадаха, че една жена е способна на това. Приближихме се до шатрата на Джах.

Тя бе огромна и добре охранявана. Човекът си знаеше, че не го обичат особено. От четирите й страни горяха огньовете, обградени от стража.

Нараян изруга и занарежда нещо. Синдху изсумтя. Нараян прошепна:

— Няма как да се приближим повече. Тези стражи са от доверените му хора и ще се усетят кои сме.

Кимнах и ги дръпнах назад:

— Чакайте да помисля.

Докато умувах, те си шепнеха помежду си. Не очаквах нищо от мен.

Има една малка магийка, която може да се прилага за кратко за заслепяване на неподозиращия. Щеше да е идеално, ако успеех да я приложа. Доста добре си я спомнях. Детска работа, по-лесно и от мигането. Не бях я правила от векове. Нямах как да се познае дали сработва, освен ако не оплесках работата толкова зле, че стражата да ме усети и да вдигне тревога.

Нямах какво да губя освен живота си.

Започнах заклинанията, все едно това бе най-опасното призоваване на демони, което някога съм правила. Повторих ги три пъти, за да съм сигурна, че има шанс да се получи, но когато приключих, не знаех дали съм успяла или не. Стражите си бяха съвсем същите.

Синдху и Нараян все така си шептяха, долепили глави.

— Хайде — подканих ги и се върнах там, където започваше осветеното пространство. Не се виждаше никой освен онзи страж.

Време бе да рискувам или да побягна страховливо.

Тръгнах право към стража.

Нараян и Синдху заругаха в един глас и завикаха подире ми да се връщам. Махнах им да млъкнат. Стражът не ме забеляза.

Не ме виждаше!

Сърцето ми подскочи, също както когато призовах конете. Махнах на Нараян и Синдху и им посочих, че не трябва да излизат от прякото зрително поле на стража. По-нататък той можеше да се досети, че е мярнал някого, а и при всички случаи щяха да го разпитат.

Те се промъкнаха покрай него като хрътки — не можеха да повярват, че той не ги вижда. Отчаяно искаха да разберат какво съм направила и как съм го сторила, и дали не мога да науча и тях, но не смееха да обелят и думица.

Открехнах покривалото на шатрата, но вътре не видях никого. Вътрешността ѝ бе разделена със завеси на няколко помещения. Промъкнах се в първото — трябва да беше приемната. То заемаше по-голямата част от вътрешното пространство. Доста добре обзаведено — още едно доказателство, че Джях поставя собственото си охолство пред благополучието на своята войска и сигурността на родината си.

Още като дете бях проумяла, че така не бива. Ако и ти споделяш трудностите, печелиш повече вяръност и уважение.

Все още облещен от учудване, Нараян с жест ми напомни разположението на помещенията, което бе научил от шпионите си. Кимнах. В тази късна доба Джях трябваше да е заспал. Запромъквахме се към спалното. Разтворих завесите с кама. Нараян и Синдху извадиха румелите си.

Знаех, че не съм вдигнала шум. Бях сигурна и за тях. Но щом влязохме, Джях скочи от постелята, хвърли се между Нараян и Синдху,

разбута ги и ме нападна. Една от лампите гореше и той ни виждаше достатъчно добре, за да ни разпознае.

Джахамарадж Джах открай време си беше глупак. Не изкрещя, само се опита да се изтръгне.

Ръката ми се стрелна към шафрановия триъгълник на кръста ми, извади го и замахна. Румелът ми изскочи като жив и се уви, подобно на змия, около гърлото му. Сграбчих свободния край, затегнах примката, кръстосах китки и затеглих.

Късметът, съдбата или несъзнателната сръчност — нищо нямаше да ми помогне, ако бях сама. Джах беше силен мъж. Можеше да ме изнесе навън, или да ме изтръска от себе си.

Но Нараян и Синдху сграбчиха ръцете му, извиха ги и го повалиха. Силата на мощния като бик Синдху бе решаваща. Нараян се стараеше да придържа ръцете на Джах.

Забих колене в гърба на жреца и продължих да възпрепятствам дишането му.

За да се задуши човек, трябва време. На сръчния удушвач му е нужно да действа толкова бързо и решително, че вратът на жертвата да се счупи и смъртта да настъпи мигновено. Все още не бях усъвършенствала съвсем въртенето на китките, затова се наложи да дърпам, докато Джах умираше в мъки. Ръцете и раменете ме заболяха далеч преди последния му гърч.

Нараян ме вдигна. Треперех от напрежение, от почти оргазменото въодушевление, което ме изпълваше. Никога преди не бях правила такова нещо — със собствените си две ръце, без оръжие и без магия. Той се ухили — знаеше как се чувствам. Двамата със Синдху изглеждаха неестествено спокойни. Синдху се послушваше и се опитваше да прецени дали не сме вдигнали прекалено много шум. Никой не дойде. Никой не попита нищо.

Синдху замърмори напевно. Нараян се позамисли, погледна ме, ухили се отново и кимна.

Синдху започна да рови из разхвърляната покъщнина на Джах — търсеше да напипа земя. Разчисти малко пространство и се огледа пак.

Докато го наблюдавах и се опитвах да отгатна какво прави, Нараян извади странно сечиво изпод тъмната дреха, която бе облякъл за приключението. Сечивото имаше накрайник — от едната страна брадва, от другата — кирка, и тежеше близо кило. Може би и повече,

ако наистина беше от злато и сребро, както изглеждаше. Дръжката му бе от абанос, инкрустирана със слонова кост и няколко рубина, които на светлината на лампата блестяха като капки прясна кръв. Той започна да копае земята с кирката, но тихо и неритмично.

Това не бе сечиво, което обичайно се използваше по този начин. Разпознавам култовите предмети, когато ги видя — дори и да са ми непознати.

Нараян разкопа земята. С един тиган Синдху я заизсипва върху един обърнат наопаки килим, като внимаваше да не разсипва. Нямах представа какво са намислили. Те действаха твърде съсредоточено, за да дават обяснения. Двамата нареждаха някакви литании. Чух нещо за поличба и за обещанието на гарваните, и пак за Дъщерята на нощта и онези хора, или каквото и да бяха.

Не ми оставаше друго, освен да ги гледам.

Времето минаваше. За няколко минути, когато караулът навън се смени, се напрегнах. Но мъжете не си казаха почти нищо, а новите не надникнаха в шатрата.

Чух лепкаво шляпане и приглушено стържене и се обърнах да видя какво правят.

Бяха изкопали дупка — едва три стъпки дълбока и горе-долу толкова и широка. Не се досещах за какво им е.

Те ми показаха.

С острието на брадвата Нараян започна да разсича костите на Джах — също както Рам бе постъпил онази сутрин с камъка. Той прошепна:

— Много време мина, но още го мога!

Невероятно е в колко малък вързоп може да се побере един едър мъж, когато му разсечеш ставите и го сгънеш.

Разрязаха корема на жреца и го пуснаха в дупката. Последният удар на Нараян заби острието на кирката в черепа на трупа. После той почисти сечивото и двамата засипаха дупката около останките, като утъпкваха земята. Половин час по-късно вече не личеше къде са копали.

Постлаха килима обратно, събраха излишната пръст и ме погледнаха за първи път, откакто бяха започнали.

С изненада забелязаха равнодушното ми изражение. Искаше им се да се вбеся или отвратя. Или каквото и да е — стига да издава

женската ми слабост.

— И преди съм виждала да осакатяват хора.

Нараян кимна. Може би той изглеждаше доволен. Беше трудно да се каже.

— А сега трябва да се измъкнем.

Светлината на огъня навън издаваше как са разположени стражите. Бяха си на мястото. Ако магията ми се задействаше и втори път, имахме нужда само от мъничко късмет, за да се измъкнем незабелязани.

Докато вървахме към нашия лагер, Нараян и Синдху разхвърляха пръстта.

— Добре се справихте с румела, Господарке — похвали ме Нараян, а после каза напевно нещо на Синдху, който неохотно се съгласи.

— Защо го погребяхте? — попитах. — Никой няма да разбере какво е станало с него. Исках съдбата му да им послужи за урок.

— Ако го бяхме оставили да лежи, щеше да стане ясно кой го е свършил. Обвиненията са по-страшни от фактите. По-добре е само мълвата да те изкарва виновен.

Може би.

— Защо му счупихте костите и го разрязахте?

— По-малкият гроб е по-труден за намиране. Разпорихме го, за да не се надуе. Ако не го направиш, понякога така набъбват, че изскачат от пръстта. Или избухват и изхвърлят толкова газ, че гробът лесно се намира по миризмата. Особено чакалите, които ги изравят и разпръскват части от труповете навсякъде.

Практично. Логично. Очевидно, след обяснението му. Никога досега не ми се бе налагало да крия труп. Бях се обкръжила с много практични, а очевидно и доста опитни убийци.

— Скоро трябва да говорим, Нараян.

Той се ухили с онази усмивка. Винаги, когато цъфтеше така, ми казваше по някоя истина.

Промъкнахме се обратно в лагера и се разделихме.

Спах добре. Сънувах, но тези сънища не бяха изпълнени с мрак и зла орис. В един от тях красива чернокожа жена дойде при мен,

прегърна ме, погали ме, нарече ме своя дъщеря и ми каза, че съм се справила добре. Събудих се освежена и жизнена, сякаш бях спала цяла нощ. Утрото бе прекрасно. Цветовете на света като че сияеха особено жизнерадостно.

Упражненията върху дарбата ми минаха много добре.

XIX

Безследното изчезване на върховния жрец Джахамарадж Джах — толкова безличен противник, че си го спомням само смътно, като карикатура на мъж, стресна хилядите, стълпили се около брода Годжа. Носеше се мълва, че кроял планове срещу Радишата и мен и точно това го обрекло на подобна участ. За този слух не бях отговорна аз. Нараян отричаше да е казвал нещо на когото и да било. Два дни след погребването на Джах всички бяха убедени, че аз съм го ликвидирала. Никой не знаеше как.

Страхуваха се.

Тази вероятност повлия много силно на Кинжала. Имам чувството, че според него аз бях минала през някакъв ритуал на посвещение и сега той може да се отдаде на моята кауза. Останах доволна, но що за човек бе този мъж, такъв предан противник на свещениците?

Накарах Нараян да разпространи вестта, че имам нужда от още попълнения, най-вече умели ездаци. Още двеста Шадари постъпиха в моята армия. Също така и близо петстотин оцелели от битката при Деджагор, макар мнозина просто да искаха редовна храна или удобството на познатото място в йерархията. Талианската кастова система насърчаваше зависимостта от йерархията. Хаосът край брода не предоставяше нито една от ползите на строгия обществен порядък — само недостатъците.

Наредих на Нараян да помисли как да разширим лагера. Той вече беше твърде гъсто населен. Казах на Кинжала да се огледа за подходящи командири. Те никога не достигаха.

Талианците продължаваха да ме изумяват. Оставаха си миролюбиви по умонастроение, но се възхищаваха от прямотата и лекотата — според тях — с които се отървавах от враговете си. И колкото по-голямо бе насилието, толкова по-силно ръкопляскаха. Стига да не са застрашени лично.

Радишата изпрати да ме повикат на третата сутрин след смъртта на Джах. Разпитът беше кратък и нямаше последици освен тази, че си тръгнах убедена, че Пушека е нещо повече от факир. Той бе проникнал през воала на времето достатъчно дълбоко, за да се увери, че аз имам пръст в изчезването на Джах. Изглеждаше по-скапан отвсякога, а Радишата — потресена.

Усещаше се как властта ѝ се изплъзва.

Същата нощ тя, Пушека и още неколцина се промъкнаха през Главната река и поеха на север. Остави Лебеда и Бесния Корди да се преструват, че се е затворила в крепостта. Нямаше смисъл да мами. Нараян ми съобщи какво става още преди Радишата да прекоси брода.

Денят си струваше да се отбележи също и заради това, че при нас постъпиха първите мъже, които не бяха ветерани. Само трима, двама от тях — близки на приятели на Нараян. Но пристигането им бе знак, че вестта се разпространява и има талианци, склонни да подкрепят каузата.

Ученията и подготовката продължаваха с възможно най-интензивно темпо — бях решена докрай да освободя всеки войник от каква да е вярност освен тази към другарите си и командира.

Бившите роби бяха най-многобройни и най-добри ученици сред доброволците. Друго не им оставаше — Господарите на сенките бяха унищожили техния свят. Хрумна ми, че може би е добра идея да изпратим верни хора да обикалят земите надолу по Голямата река и да издирват още мъже, които нямат силна връзка с Талиос.

Нараян и Синдху ми съобщиха, че Радишата се е измъкнала. Изслушах ги и им казах:

— Седнете. Времето дойде.

Разбраха. Не изглеждаха толкова стреснати, колкото очаквах. Бяха го обсъждали, явно договаряйки се да се разкрият.

— Кой сте вие и с какво се занимавате?

Нараян пое дълбоко дъх. Не ме поглеждаше в очите.

— Господарке, ние сме Измамници. Кланяме се на богинята Кина, която има много имена и превъплъщения, ала нейната единствена истина е смъртта. — Той се впусна в пространни обяснения за богинята и за това какви са нейните връзки с боговете на

Талиос и ближните ѝ. Беше си невероятен миш-маш, подобен на онзи, свързан с произхода и атрибутите на повечето богове на мрака. Нараян просто не се бе замислял особено върху доктрината. От обяснението му не научих много, освен това, че двамата със Синдху са предани на своята богиня.

Наложи се да ги попритисна, но признаха, че почитат Кина в частност с извършване на убийства.

Синдху призна:

— Нараян, джамадар на бандата Чанглар, е прочут сред нас, Господарке. — Очевидно наруши мълчанието, защото не се считаеше за възпитано мъж да се хвали със собствените си постижения. — Той е дарил рая на повече от сто грешни души.

— Сто петдесет и три — уточни Нараян. Очевидно това не се смяташе за самохвалство.

— Рай ли? Бихте ли ми обяснили?

— Тези, чийто живот е отнет в чест на богинята, се освобождават от Колелото на живота и мигом се възнасят в рая.

Колелото на живота бе идея от култа на Гуни. Въртиш се и се въртиш, прераждане след прераждане, докато стореното от теб добро не натежи чувствително над злото. Тогава ти е позволено да избягаш, но не в рая. Гуни не вярваха в рая. Слезлите от Колелото се сливаха в едно със съзидателната сила, сътворила Властелините на Светлината — боговете, нейни застъпници в безкрайната борба със Сянката, която щеше да бъде победена едва след като в съзидателната сила се влеят толкова много добри души, че тя да изпълни вселената. Сянката, разбира се, се противопоставяше, като подмамваше хората към злото.

Раят е идея на Ведна — нещо, първоначално измислено от голобради юноши и старци мръсници. Пълен е с всичките утехи, за които би ламтял мъж, идващ от един жесток свят. В частност, направо бъка от сладострастни девственици и от двата пола, та възвисеният да си има занимавка, с която да изпълва вечността.

Раят на Ведна не пропуска жени през портите си. Поддръжниците ѝ твърдят, че жените нямали душа. Боговете ги били създали да раждат деца, да утоляват мъжката похот и с непосилен труд да се вкарват рано-рано в гроба.

Доктрината на Ведна е най-отявлено антиженската сред култовете на Талиос, но е и най-гъвкавата. Имат си жени светици и

героини. Последователите на Ведна сред моите войници свикваха полесно с моето командване от Шадар и Гуни. Само че ми приписаха ролята на техните светици-воини Есмала (три с едно и също име и от един и същи род, разпределени в рамките на един век отпреди около осемстотин години) — и после си гледаха работата.

Религията по моите краища не беше особено по-умна. Не критикувам талианските вярвания. Но задавах въпроси — разбирането е важен инструмент.

Нараян настояваше, че неговата вяра не била вторична. Твърдеше, че култът към Кина е по-стар от всички други религии, а това, което виждам, било отглас от първоначалното му влияние.

— Господарке, твърди се, че Книгите разказват истории за Децата на Кина още от най-древни времена, когато хората за първи път са получили дара на азбуката. Говори се, че някои от тях са на езици, на които човек не е проговарял от десет хиляди години.

— Що за книги са това? Къде са те?

— Книгите на мъртвите, както понякога ги наричат. Мисля, че вече са изгубени. Някога, много отдавна, децата на Кина са преживели тежки времена. Един велик воин, Радрейнак, основал огромна империя. Той обидил Кина. Тя пратила отмъщение на дома му, но по случайност той бил пощаден и подел безмилостен поход срещу нея. Пазителите на Книгите побягнали и се скрили на тайно място. Всички, които знаели къде се намират те, били пометени от гнева на Радрейнак, преди свети Матнахан дан Якел да строши врата му със своя сребърен румел.

Синдху произнесе нещо напевно — тихичко, както мъже от друга вяра биха прошепнали „Слава на Бога!“ или „Да се слави името Му!“.

— Какво е това? — попитах.

— Матнахан е единственият мъж, въоръжен със сребърен румел, живял някога. Единственият Измамник, изпратил повече от хиляда души в рая.

Синдху додаде, все така тихо:

— Всеки мъж, използвал румела си за първи път и познал екстаза на Кина, се стреми към висините, покорени от Матнахан.

Нараян се оживи и пусна онази си усмивка.

— И към късмета му. Матнахан не само ни е освободил от най-великия ни преследвач, а и оцелял след убийството и живял още четирийсет години.

Поведох ги през легендите и устните разкази — бяха ми интересни по онзи начин, по който щяха да заинтригуват Знахаря. Мрачните истории ме привличаха. Отново и отново Нараян повтаряше, че някъде имало действителни летописи и че най-великата мечта на всеки джамадар от кое да е поколение била да ги открие.

— Днешният свят е немощен, Господарке. Най-великите действащи сили са тези Господари на сенките, и те изобщо не знаят какво правят. Книгите... Ах, какви тайни разправят, че се криели по страниците им! Изгубените изкуства.

Разговаряхме отново за тези Книги. Не хванах съвсем вяра на историята им. Чувала съм и преди подобни легенди за писания, изпълнени със земетръсни тайни. Но Нараян много ме стресна с описанието на мястото, където били скрити.

Това можеше да са и пещерите, в които влизах насън. Такива, каквито си ги представяха след хиляда години история, предавана от уста на уста.

Историята на култа към Кина може би някой ден заслужаваше да се изучи. След като си укрепя позициите в днешния свят.

Не бях прекарала цялото си време в очакване Нараян да реши, че е назрял моментът да ми сподели няколко тайни. През тези седмици аз слушах какво говорят мъжете, подхвърлях тук-там по някой въпрос на стотици отделни хора и си бях съставила доста добра представа за култа към Кина, погледнат отстрани.

Всеки жив талианец бе чувал името на Кина и вярваше в съществуването ѝ. Всеки талианец бе чувал за Удушвачите. Смятаха ги по-скоро за бандити и разбойници, отколкото за религиозни фанатици. По-малко от един на сто души вярваха, че Удушвачите съществуват и днес. Те бяха нещо от миналото, изкоренено през последния век.

Споменах го на Нараян. Той се усмихна.

— Това е най-сериозното ни оръжие, Господарке. Никой не вярва в нашето съществуване. Видяхте как двамата със Синдху почти не полагаме усилия да се крием от хората. Отиваме сред тях и ги предупреждаваме, че сме прочутите страшни Удушвачи и е по-добре да не ни ядосват. А те не ни вярват. Но въпреки това се страхуват от

нас, защото знаят легендите и мислят, че може да ни хрумне да подражаваме на Измамниците от старо време.

— Има и такива, които вярват. — Подозирах, че сред тях са Пушека, Радишата и други високопоставени лица.

— Винаги. Колкото трябва.

Наистина злокобно човече. И сигурно наистина бе зеленчукопродавач, почитан от своята общност като добър Гуни, грижовен баща и дядо. Но през сухия сезон, когато големи части от талианското население пътуваха заради търговията, той вероятно също бродеше. Със своята банда — преструваха се на пътници като всички останали и избиваха тези, другите, когато им се удаде възможност. Очевидно си го биваше в това. Точно затова Синдху имаше дотолкова високо мнение за него.

Вече проумявах кастовата им система. Тя се основаваше върху броя на успешните убийства.

Нараян най-вероятно беше таен богаташ. Последователите на Кина не пропускат да оберат жертвите си.

Сред тях равенството бе по-застъпено, отколкото в другите култове. Според Синдху Нараян, произхождащ от ниска каста и носещ проклятието на шадарското си име, бе станал джамадар на своята банда, защото бе брилянтен тактик и любимец на Кина — което според мен означаваше, че е късметлия. Той бе прочут сред Удушвачите. Жива легенда.

— Нараян няма нужда от оръженосци — рече Синдху. — Само най-добрите „черни кърпи“ действат толкова бързо и сръчно, че да не прибегват до помощник.

Жива легенда и мой лейтенант. Интересно.

— Оръженосци ли? — В устата му думата не прозвуча просто като наименование на професия.

— Бандата се състои от много специалисти, Господарке. Новоприсъединилите се започват като гробокопачи и костотрошачи. Мнозина никога не надхвърлят това ниво, защото не успяват да овладеят румела. Мъжете с жълт румел са с най-нисък ранг сред Удушвачите. Чираци. Рядко имат възможност да убиват и в повечето случаи са прикрепени като оръженосци към мъжете с червени румели, или са разузнавачи и търсачи на жертви. Мъжете с червени румели душат най-много. Малцина се сдобиват с черен румел. Те почти винаги

стават джамадари или жреци. Жреците изпълняват обредите и разгадават поличбите, общуват с Кина и водят хрониките и сметките на отряда. При нужда се проявяват и като съдии.

— Никога не съм бил — обясни Нараян. — Жрецът трябва да е образован.

Не е бил жрец, обаче роб. И е успял да опази румела си по време на своя плен. Зачудих се дали се е съпротивлявал, дали тихомълком не е сеел смърт.

— Понякога. Когато моментът беше сгоден — призна той. — Но Кина ни учи да не погубваме хора безразборно, нито от гняв — само в нейна прослава. Не убиваме по политически причини, освен когато става дума за безопасността на братството.

Интересно.

— Колко последователи предполагаш, че има Кина?

— Няма начин да се определи, Господарке. — Нараян едва ли не си отдъхна при този въпрос. — Ние сме извън закона. В мига, в който положим клетвата си пред Кина, ние подписваме смъртната си присъда. Един джамадар знае колко души има в бандата му и общува с неколцина други джамадари, но няма представа колко групи съществуват и колко силни са те. Имаме си начини да се разпознаваме, да общуваме, но рядко дръзваме да се събираме мнозина на едно място. Рисковете са твърде големи.

— Празникът на светлините е най-големият ни събор — додаде Синдху. — Тогава всяка банда изпраща хора да участват в обредите в Пещерата на гибелта.

Нараян му махна да замълчи.

— Велик и свещен ден — ала не се различава особено от шадарския празник със същото име. Идват мнозина от капитаните на бандите, но довеждат със себе си малцина от следовниците си. Жреците също присъстват, разбира се. Вземат се решения, отсъждат се дела, но според мен присъстват по-малко от един на два̀сет вярващи. Предполагам, че днес наброяваме между хиляда и две хиляди, и повече от половината живеят на талианска територия.

Значи, никак не са много. И сред тях истинските майстори-убийци са малцинство. Но... каква сила, която мога да отприщя в мрака, ако успея да ги направя свое оръдие!

— А сега — същественият въпрос, Нараян. Сърцевината на всичко. Къде е моето място във всичко това? Защо избрахте мен? И с каква цел?

XX

Шум и грак събудиха Знахаря. Той стана и се запъти към портата на храма. Призрачната светлина на зората просмукваше мъгливата гора.

Ловеца на души се бе завърнала. Пяна излизаше от устата на черните жребци след дългото и тежко препускане. Гарваните, обсадили магьосницата, шумно грачеха. Тя ругаеше и се мъчеше да ги отблъсне. Кимна му.

— Къде беше? Тук се случиха разни неща.

— Разбрах. Ходих да прибера доспехите ти. — Тя посочи коня, който беше яздила.

— Ходила си чак до Деджагор? Заради това? Защо?

— Ще ни потрябват. Разкажи ми какво се случи.

— Как са те? Моите войници.

— Държат се. По-добре, отколкото очаквах. Доста може да издържат. Тъкача на сенки не е на висотата си. — Гласът, който бе избрала, стържеше от раздражение. Но когато заговори отново, имитираше умилкващо се дете. — Кажи ми. Ако трябва да изслушам тях, това би отнело цяла вечност. Всичките се опитват да ми разкажат наведнъж.

— Вчера Оплаквача мина оттук.

Тя вдигна дървеното сандъче срещу очите му, макар и да не го накара да погледне лицето вътре.

— Оплаквача ли? Разкажи ми.

И той ѝ разказа.

— Играта става все по-интересна. Как ли Дълга сянка го е подмамила да излезе от блатото?

— Не знам.

— Въпросът ми бе реторичен, Знахарю. Прибирай се вътре. Уморена съм. И без това съм в лошо настроение.

Той влезе — не искаше да я ядосва още повече. Навън Ловеца на души се разбъбри с ято гарвани — толкова многобройно, че тя се

изгуби сред тях. Някак си успяваше дори сред хаоса да предизвика объркване. Минути по-късно храмът затрепери от пляскането на безброй крила и черен облак отлетя на юг.

Ловеца на души влезе вътре. Знахаря се държеше сдържано и не се обаждаше. Малко неща можеха да го уплашат — ала не беше от хората, които биха пъхнали ръката си в устата на кобра.

Дойде утрото. Знахаря се събуди. Ловеца на души като че спеше дълбоко. Устоя на изкушението — мисълта само трепна в ума му... Нямаше толкова лесно да я излови неподготвена. По-вероятно беше тя изобщо да не спи. Да си почива — да. Може би го изпитваше. Не си спомняше изобщо да я е виждал да спи.

Направи си закуска.

Докато я приготвяше, Ловеца на души се събуди. Знахаря не забеляза. Ярък проблясък в розово го стресна и той рязко се обърна. Около магьосницата се виеше розов дим. Някакво създание с ръст на дете изскочи, отдаде чест на жената и се приближи до него.

— Как е, шефе, виси ли? Откога не сме се виждали!

— Честен отговор ли искаш, или такъв, който ще ти хареса, Жабешко лице?

— Ей, ама ти никак не си изненадан, че ме виждаш!

— Не — досетих се, че си копой. На Едноокия не му е по силите да озапти демон.

— Хей, хей! Капитане, внимавай как се изразяваш! Не съм демон, имп съм.

— Извинявай, че ти сбърках народността. Но успя да ме подведеш малко. Мислех си, че принадлежиш на Видоменителя.

— На тоя дръвник ли? Че какво ли би могъл да ми предложи?

Знахаря сви рамене.

— В Деджагор ли беше? — Сдържаше стария си гняв. Импът, който уж помагаше на Черния отряд, бе изчезнал някъде по време на последната битка. — Какво ново?

Импът беше висок само две стъпки, макар и да имаше пропорциите на възрастен. Той погледна Ловеца на души и получи някакво неуловимо разрешение от нея.

— Онзи, Могаба, е страшна работа, шефе. Направо ги сбърква момчетата на Сенчестите господари — ама и те си го просят. Прави ги на глупаци. Хруска ги за закуска. Разбира се, това не може да продължи дълго. Постоянно се бърка на старите ти другарчета Едноокия, Гоблин и Мъргън. На тях начинът, по който действа той, не им изнася. А на него не му се нрави те през цялото време да му нареждат. Накрая ще се разцепят, или пък Тъкача на сенки ще се развилнее — и ето ти съвсем нова игра. Знахаря се настани и започна да яде.

— Тъкача на сенки ще се развилнее?

— Да. Нали знаеш, раниха го по време на битката. Обаче старото му другарче от далечния юг, Дълга сянка, го прецакал, докато бил зле. Пречи му да си използва дарбите. Тия Господари на сенките са много мила тайфица, все гледат да си забият нож в гърба, дори и ако са затънали до гъза сред алигатори. Дълга сянка си е наумил да пусне Тъкача на сенки колкото да помете Деджагор, а после да смаже тоя смешник и да стане цар на света.

Почти шепнешком, магьосницата се намеси:

— Сега ще трябва да се съобразява с Оплаквача. А и с мен. Усмивката на импа угасна.

— Не си толкова потайна, колкото си мислиш, шефке. Те знаят, че си тука. Всичките са наясно от самото начало.

— По дяволите! — Тя закричи из стаята. — Мислех си, че съм действала по-внимателно.

— Хей! Я по-спокойно. Никой от тях няма и най-малка представа къде си в момента. А може би като приключим с тях, ще им се прииска да се държали с тебе по-добре от едно време. Нали така? — И той се разсмя по детски.

Знахаря бе срещнал за пръв път Жабешко лице в Геа-Ксле, далеч на север. Едноокия — единият от магьосниците на Отряда — го купи там. Всички освен магьосника се съмняваха в произхода и верността на импа, макар той наистина да бе им свършил работа.

Знахаря попита Ловеца на души:

— Имаш ли нещо предвид?

— Да. Стани. — Той се подчини. Тя сложи обвитата си в ръкавица длан на гърдите му. — Хммм... Достатъчно си оздравял. А аз нямам много време.

Изпълни го нервна възбуда. Той знаеше какво иска тя и не желаше да го извърши.

— Така си и помислих — той е тук затова. Достатъчно доверие ли му имаш, че да го оставяш да ме пази?

— Хей, шефе, обиждаш ме! — възкликна импът. — Много ясно, че ми има! Верен съм на моята звезда!

— Една дума да кажа, и той ще прекара цяла вечност в мъки. — Говореше с глас на весело момиченце. Понякога от нейния избор го побиваха тръпки.

— И това е вярно — изведнъж се нацупи импът. — Тежък е животът, капитане — никой ми няма доверие. Никой не ми хваща вярата. Една грешчица, и се пържиш цяла вечност. Или още по-зле. Вие, смъртните, сте се уредили, човече.

Знахаря изсумтя.

— Какво, според теб, ще ми навлече една грешчица?

— Вас само ви боли известно време.

— Стига сте се препирали — отсече Ловеца на души. — Знахар, успокой се и се подготви за операцията. Ние с импа ще оправим останалото.

Гола и безглава, магьосницата се носеше на четири стъпки от пода с гордо изправена стойка. Сандъчето с главата ѝ стоеше върху една каменна маса наблизо — очите бяха нащрек. Знахаря огледа тялото ѝ. Изглеждаше идеално, макар бледо и омекнало. Виждал бе само едно, с което можеше да го сравни — това на сестра ѝ.

Погледна импа, кацнал на главата на каменно чудовище, стърчащо от стената. Импът му намигна.

— Я да те видим сега, капитане.

Но това не вдъхна никаква увереност на Знахаря.

Той погледна дланите си. Не трепваха — наследство от операциите, които бе извършвал на десетина бойни полета в ужасяващи условия.

Пристъпи към масата. Магьосницата бе събрала най-хубавите хирургически инструменти, които можеше да предложи светът.

— Това ще се проточи доста, имп. Щом ти наредя нещо, правиш го веднага. Ясно?

— Ясно, шефе. Но май би ме улеснило да знам какво все пак смяташ да правиш.

— Ще започна с премахване на белезите — това е деликатна работа. Ще трябва да ми помагаш да овладявам кървенето. — Не знаеше дали ще кърви или не. Никога не бе рязал човек, който би трябвало да е мъртъв от петнайсет години. Не можеше да повярва, че тази операция е възможна. Но това, че Ловеца бе жива, също бе невероятно.

Доколко тя щеше да направлява нещата и да участва? Неговата намеса тук бе най-малката — физическото подготвяне на съчленяването на главата и тялото. Останалото — свързването на нерв с нерв и кръвоносен съд с кръвоносен съд, трябваше да свърши тя.

Нямаше да се получи. Беше невъзможно.

Той пристъпи към работа. Скоро бе толкова съсредоточен, че забрави цената на провала.

XXI

Дълга сянка наблюдаваше как слънцето се спуска зад хоризонта. Изкрещя заповед.

— Да, господарю — прошепна едно сбръчкано кафяво човече и излезе тичешком от кристалната зала. Дълга сянка не помръдна — гледаше как угасва денят.

— Добре дошли във вражето време. — Беше лято. Дълга сянка обичаше лятото. Нощите траеха по-малко време.

Сега вече не беше толкова неспокоен и не изпитваше силен страх. В нощите след битката при Стормгард се бе събудило едно отдавнашно угризение на съвестта. Не че се гордееше със себе си, но вече изпитваше увереност в себе си. Всичко, което докоснеше, се превръщаше в злато, разгръщаше се и достигаше съвършенство. Оплаквача идеше насам от блатата и никой не го беше забелязал. Обсадата на Стормгард продължаваше да изнервя войските на Тъкача на сенки. Тъкача оставаше безсилен. Тя сякаш се бе скрила, довольна, че е успяла да отмъсти на Доротей Сенджак. Сенджак играеше своя собствена игра, без да осъзнава, че всъщност това е неговата. Скоро щеше да се препъне. Оставаше му само един ход и му беше дошло времето.

На всеки седемдесет стъпки покрай стената на Наблюдателницата се издигаше кула с кристален цилиндър на върха. Вътре във всеки цилиндър имаше голямо криво огледало. В тези кули се разпалваха огньовете. Пламъците се разгаряха ярко и огледалата обливаха със светлина стария път, спускащ се откъм равнината от блестящ камък. И сянка не можеше да трепне там, без господарят на крепостта да я види.

Беше си възвърнал самоувереността. Можеше да повери нощното бдение на други. Имаше си друга работа за вършене. Трябваше да получи известия, да прати заповеди, да издаде разпоредби. Обърна гръб на външния свят и се отправи към кристалната сфера, която лежеше върху пиедестал в центъра на залата.

Тя бе широка четири стъпки в диаметър. Лъкатушещи канали преминаваха през нея като червеи и достигаха кухнята в центъра. По повърхността ѝ танцуваха светлинни отблясъци. Змии от светлина се гърчеха във вътрешните канали. Дълга сянка отпусна сбръчканите си длани върху кълбото. Светлината по повърхността ги погълна. Ръцете му бавно потънаха навътре, все едно стопяваха лед. Той стисна светлинните змии и заигра с тях.

Там, където сферата опираше в пиедестала, се отвори прозорче и отпуши един от каналите. Мракът нахлу в него. Влезе неохотно, по неволя, бореше се за най-малкия напредък. Мракът мразеше светлината така, както Господарят на сенките ненавиждаше него. Постепенно той изпълни сърцевината на сферата.

Дълга сянка му заговори. Светлината в сферата се развълнува и запълзя нагоре по ръцете му. Кълбото затрепери и издаде звук, по-тих от шепот. Дълга сянка се заслуша. После отпрати сянката и призова друга.

На четвъртата сянка той заръча:

— Отнеси в Талиос това съобщение: „Вербувайте агента“.

Щом сянката се измъкна навън, криейки се от светлината, Господарят на сенките изведнъж усети, че вече не е сам. Уплашен, той се обърна да огледа пътя, идещ откъм равнината.

Там нищичко не помръдваше. Капаните за сенки се държаха. Какво беше тогава?

Нещо мастиленочерно и лъскаво се мярна в най-близкия лъч.

— А?

Не, това не беше сянка. Гарван! Много гарвани. Какво ли правеха тук?

Беше нощ. Гарваните не летят през нощта.

И тогава се досети.

Гарваните от седмици се навъртаха около Наблюдателницата и рядко се държаха, както им приляга.

— Нейните са! — Той заруга и затропа ядно с крака като дете. Тя през цялото време го е следяла. Тя знаеше всичко!

Страхът побягна пред яростта. Той никога не бе успявал да се съдържа. Опита се да изтръгне ръцете си — забрави, че вътре в сферата не бива да извършва резки движения. Гарваните сякаш му се смееха.

Но дяволите! Те се скупчиха по околните стени и заграчиха подигравателно.

Той изтръгна едната си длан от сферата. Кървавочервени искри припламнаха между пръстите му. Щеше да изтреби тези грачещи дяволи! Тя нямаше да посмее повече да го шпионира!

Метна светкавица. Десетина гарвана избухнаха в пламъци. Кръв оплиска кулата, разхвърча се перушина. Оцелелите шумно заграчиха.

В гнева му се прокрадна разум. Нещо не бе наред. Те го предизвикаха да ги нападне.

Отвличане на вниманието?

Сферата!

На мястото, откъдето бе извадил ръката си, зееше дупка, проникваща чак до сърцевината. Мракът вече се процеждаше през нея.

Той изкрещя.

Потисна страха си и бавно извади и другата си ръка. Внимателно затвори смъртоносното отвърстие, но сянката успя да се измъкне от сферата.

Тя се стрелна навън през вратата и се спусна надолу в недрата на Наблюдателницата, бягайки от светлината.

Из крепостта вилнееше сянка!

Някъде се чу писък. Сянката вече ловуваше.

Дълга сянка си наложи ледено спокойствие. Това бе само една-едничка сянка, малка, лесна за овладяване.

Навън гарваните се развеселиха.

Той потисна гнева си. Нямаше да го предизвикат отново.

— И вашият час ще дойде! — обеща той. — Отлетете обратно при онази кучка и ѝ докладвайте, че сте се провалили. Жив съм. Все още съм жив!

XXII

Когато бдителното око примигне, наблюдаваните неизменно усещат мига на свобода.

Изумителен вопъл се изтръгна от дребното създание, наречено Оплаквача. То сръчка носачите си. Те се втурнаха напред и го внесоха в лагера на Тъкача на сенки, докато стражът от южната му страна не гледаше.

Оплаквача остана само колкото да се видят, да поговорят накратко, да обменят възгледи и достигнат договореност, според която той трябваше да избегне неизбежното предателство на Дълга сянка и да изплува отново в мига, в който заплахата от Талиос изчезне.

Когато разузнавачите на Дълга сянка отново го засякоха, той отдавна си бе тръгнал оттам. Единственото доказателство за посещението му бе подобреното състояние на Тъкача на сенки. А той го прикриваше добре.

XXIII

Ветрецьт беше променил посоката си — сега идваше от североизток и довяваше пушека от другата страна на реката. Попитях Нараян:

— Можем ли да конфискуваме дървата им?

Самоубийствата продължаваха цяла сутрин.

— Няма да е разумно, Господарке. Намесата ни може да предизвика бунт. Хватката ви не е толкова здрава.

И най-вероятно никога нямаше да бъде, колкото и неприятна да ми беше тази истина.

— Само си мечтая на глас. Не ми е работа да се меса в обичаите.

Нито пък беше негова. Не бях го притискала за това, но се досещах. То бе заложено във вярата му. Той искаше да предизвика идването на Годината на черепите. Желаше освобождението на Кина. Искаше да стане безсмъртен, Измамник-светец.

— Всичко е твърде далеч, Господарке. Какво ще правим днес?

— Приближаваме се до онзи етап, когато армията започна да нараства като снежна топка.

— Снежна топка?

Неволно бях използвала думата за „снежна топка“ на езика на Крепостта. Не знаех как е „сняг“ на талиански. Тук никога не вали. Нараян не беше виждал сняг.

— Започва да се разраства самопроизволно. След седмица или десетина дни предполагам, че желаещите да постъпят ще са повече, отколкото можем да приемем.

— Дори при положение, че Радишата е срещу нас? — Той беше убеден, че тази жена ни е враг.

— Можем да го използваме и в наша полза, ако призовем към бунт срещу настоящата власт.

Нараян разбра. Същата съпротива водеше хората и при Измамниците.

— По-слаба е, отколкото се надяваш. Тук не сме в твоята родина. Моят народ вярва, че всичко е предназначено.

Така си беше. Но си имаше начини да им въздействаш. Иначе сега нямаше да разполагам с цели две хиляди души под свое знаме.

— Точната искра ще ги възпламени. Нали?

— Това важи за всички ни, Господарке.

— Точно така. На теб и приятелите ти пуснах точната искра, нали? Но какъв ли заряд може да запали тълпите? Да ги накара да забравят страха си от Черния отряд и възраженията си към жена командир? — Сега разбирах защо се боят от Отряда. Може би беше по-добре, че Знахаря загина, без да го разбере — това би разбило сърцето му.

Нараян нямаше никакви предложения.

— Трябва ни възпламеняваща мътва, която твоето братство да подеме и да разнесе навсякъде — казах.

— Вестта трябва вече да е стигнала до всички джамадари, Господарке.

— Прекрасно, Нараян. Значи всеки капитан на банда е чул, че вашият месия-Удушвач е дошъл. Да предположим, че са повярвали, защото новината идва от теб, прочутият и почитан майстор Удушвач. — Тонът ми започваше да става жлъчен. — Колцина ще доведе той под знамето, което има нужда от хилядна войска? Бих предпочела приятелите ти да си останат, където са — като наши помощници и тайни убийци. Има ли други легенди, от които да мога да се възползвам? Други страхове?

— Господарите на сенките са си достатъчно страшни — поне в провинцията, където помнят миналата година.

Вярно беше. При нас вече идваха доброволци от другия бряг — мъже, които са нямали възможност да постъпят при нас преди похода към Деджагор. Тези, които отведохме там, идваха от града или бяха роби, които освободихме, след като превзехме Годжа. Селяните, отблизо познаващи ужаса от Сенчестите господари, представляваха богат източник на сила. И щяха да са по-корави от гражданите. Но може би трябваше да побързам с прибирането на реколтата.

По тези краища властта се държеше от двореца и храмовете на Трого Талиос. Неколцина уплашени мъже там можеха да издадат вули и диктати, с които да забранят на вярващите да ме подкрепят.

— Имаш ли приятели в града?

— Не са много. Никого не познавам лично. Синдху може да познава този-онзи.

— Рам идва от града.

— Да, и още неколцина. Какво сте намислили?

— Може би ще е умно засега да се установим там, преди Радишата и най-вече онова дребно мрънкало, Пушека, да настроят хората срещу нас. — Винаги говорех в множествено число, но имах предвид единствено себе си. Нараян обаче не се хвана.

— Не можем да напуснем Годжа. Тук ще дойдат още хиляди хора. Трябва да ги съберем.

Усмихнах се.

— Ами ако си поделим тези, с които разполагаме? Ти вземаш половината и оставаш тук да ги събираш, а аз отвеждам останалите в града.

Той реагира точно както очаквах — едва ли не панически. Не искаше да ме изтърва от поглед.

— Или пък да оставя Кинжала. Той се ползва с уважение и с много добро име по тези краища.

— Отлична идея, Господарке.

Зачудих се кой кого манипулира.

— Мислиш ли, че Синдху го уважават достатъчно, че да го оставя да му помага?

— Повече от достатъчно, Господарке.

— Добре. Кинжала ще трябва да понаучи нещо за него. И за вашето братство също.

— Господарке?

— Щом смяташ да използваш дадено оръжие, трябва да си наясно с възможностите му. Само жреците изискват от нас да приемаме всичко на вяра.

— Жреците и чиновниците — поправи ме Нараян. — Права сте. Кинжала не се доверява ей-така.

Той бе последният човек, който би приел нещо на вяра. Това някой ден можеше да застане помежду ни.

— Има ли сред твоето братство достатъчно цинични хора, които биха се крили сред свещениците на други култове?

— Господарке? — Той като че се обиди.

— Разполагам с няколко източника на сведения. Ако имаме приятели сред свещениците...

— Не знам за Талиос, Господарке. Не ми изглежда вероятно.

Мъчно ми беше за старите времена, когато можех неограничено да използвам силите си, да призова сто демона да шпионират за мен, да възстановя спомените на мишка, крила се в стената на стая, в която се съвещават моите врагове.

Бях казала на Нараян, че съм изградила цяла империя от също толкова скромно начало. Вярно беше — но тогава разполагах с повече оръжия. Този път често се чувствах обезоръжена.

Оръжията се връщаха, но твърде, твърде бавно.

— Прати ми Кинжала.

Заведох Кинжала на разходка край реката, източно от крепостта. Изглеждаше доволен да ми прислужва. Проговори само веднъж, загадъчно, щом наближихме едно дърво на брега, на което бе подпряна въдица:

— Май Лебеда така и не се е върнал.

Накарах го да ми обясни. Нищо работа. Огледах крепостта. Лебеда и Корди бяха там, вътре — на думи те бяха командири на цялата талианска войска отвъд реката. Зачудих се доколко вземат това насериозно. Не излизаха много навън. Чудех се и дали Кинжала поддържа връзка с тях. Надали имаше време — той работеше с часове повече от мен и докато обучаваше войниците си, сам се учеше. Чудех се защо ли полага тези усилия — усещах вътре в него натрупана дълбока ирационална омраза.

Подозирах, че е от хората, които искат да променят света.

Такива екземпляри са лесни за манипулиране — по-лесни от тези като Лебеда, които искат най-вече да ги оставят на мира.

— Мисля да те повиша — казах му.

Той отвърна жлъчно:

— В какво? Освен и ако вие не се повишите.

— Разбира се. Ти ще станеш легат на легиона Годжа. Аз — армейски генерал.

— Вие отивате на север.

Той не си хабеше думите и умееше от малкото да извлече много информация.

— Сега би трябвало да съм в Талиос, за да защитавам интересите си.

— Лошо място. В устата на крокодила.

— Не разбирам.

— Трябва да бъдете тук, за да събирате войници, да трупате сила. Трябва да бъдете и там, за да контролирате свещениците, които могат да попречат на мъжете да се записват.

— Да.

— Имате нужда от верни лейтенанти. Но сте сама.

— Дали?

— Може би не. Вероятно тълкувам погрешно интереса на Нараян и Синдху.

— Най-вероятно не. Техните цели са различни, от моите. Какво знаеш за тях?

— Нищо. Те не са това, на което се преструват.

Замислих се върху думите му и реших, че говори за преструвките им пред света.

— Чувал ли си за Измамниците, Кинжал? Понякога наричани и Удушвачи?

— Култ към смъртта. Вероятно легендарен. Радишата спомена за тях и за богинята им. Магьосникът изпитва ужас от тях. Войниците твърдят, че са измрели. Това не е вярно, нали?

— Не е. Неколцина все още съществуват. Заради свои собствени основания те ме подкрепят. Няма да те отегчавам с догмите им — твърде отвратителни са и не съм убедена, че са споделили с мен цялата истина...

Той изсумтя. Зачудих се какво ли ставаше вътре в черепа му. Той се прикриваше добре.

Срещала съм и други като него. Ще се изумя в деня, когато се сблъскам с нещо напълно ново.

— Върви на север и не се страхувай. Аз ще се оправя с Годжа.

Повярвах му.

Свърнах обратно и поехме към лагера. Опитвах се да не обръщам внимание на вонята, която се носеше откъм другия бряг на реката.

— Какво искаш, Кинжал? Защо правиш това?

Той сви рамене — жест, твърде нехарактерен за него.

— Има много злини по света. Избрал съм една, срещу която да поведе поход.

— Защо мразиш толкова свещениците?

Този път не повдигна рамене, но и не ми отговори прямо:

— Ако всеки човек избере по една злина и я напада безмилостно, докога ще издържи злото?

Въпросът никак не беше лесен. И никога не е бил. В името на справедливостта се вършат повече злини от всичко на света. Малцина злодеи се смятат за злодеи. Но му оставих тази илюзия. Ако изобщо съществуваха, в което се съмнявах. Имаше ги не повече от острието на меч.

Отначало ми се струваше, че и той се вълнува, когато ме погледне — както очевидно Лебеда. Но Кинжала дори не намекваше, че ме смята за нещо по-различно от боен другар.

Объркваше ме.

— Ще поговорите ли с Уилоу и Корди? Или аз да го сторя? — попита той.

— Ти как смяташ?

— Зависи. За какво искаш да говорим? Как? Поразкършите ли снага, Лебеда би ви последвал навсякъде.

— Не ме интересува.

— Тогава аз ще поговоря с тях. А вие вървете да си вършите работата.

Призори на другата сутрин вече бях потеглила на път — на север, с два некадърни и непълни батальона, Нараян, Рам и всички трофеи, пленени от конниците на Господарите на сенките.

XXIV

Радишата нетърпеливо чакаше, а Пушека се суетеше наоколо и проверяваше дали заклинанията му срещу подслушване действат. Прабиндрах Драх седеше отпуснат в креслото с вял, безразличен вид. Но когато магьосникът даде да се разбере, че е доволен от приложените от него предпазни мерки, Прабиндрахът се обади:

— Пак ли лоши новини, сестричке?

— Лоши ли? Не знам. Не са приятни. Деджагор претърпя провал, макар спецовете да твърдят, че Господарите на сенките били така лошо засегнати, че тази година няма да ни безпокоят повече. Но жената, към която изпитваш похотливи щения, е оцеляла.

Прабиндрахът се ухили.

— Това добрата новина ли е, или лошата?

— Зависи от тълкуванието. Но поне този път мисля, че Пушека може и да е прав.

— Ами?

— Тя настоява, че поражението нито е унищожило Черния отряд, нито е прекъснало договора ни и поиска от мен още войници, оборудване и материал.

— Сериозно ли?

— Убийствено сериозно. Тя ми припомни историята на Отряда и какво се случва с тези, които се отменат от договорите.

Прабиндрахът се изкиска.

— Ама че дръзко момиче! Сама ли действа?

Пушека изписука нещо.

— Вече е събрала двехилядна войска — съобщи Радишата. — Обучава ги. Тя е опасна, миличък. По-добре ще е да я приемаш насериозно.

Пушека пак изписука — очевидно не успяваше да произнесе онова, което искаше да каже.

— Да. Тя уби Джахамарадж Джах. Той се опита да я заплашва и бум! Тя направи така, че той изчезна.

Принцът вдъхна дълбоко, наду бузи и издиша.

— Не мога да я упрекна за проявения вкус, но това не е начинът да се сприятелиш със свещениците.

Пушека пак издърдори нещо.

— Тя няма такива намерения — обясни Радишата. — Успя да привлече Кинжала на своя страна. Сега той е нейният заместник. Знаеш го какъв е. По дяволите, Пушек! Недей всичко наведнъж!

— Лебеда и Корди?

— Според мен удържаха, но Лебеда също е хлътнал по нея. Наистина не разбирам какво толкова намираш в нея.

Прабиндрахът се изкиска.

— Тя е екзотична и прекрасна. Къде са те сега?

— Оставих ги да командват крепостта. Ужким. Няма смисъл. Тя се смята за Капитан и е свободна да прави каквото си иска. Докато тези двамата са там, ще мога да следя какво става. Те ще ни предават сведения постоянно. Добре де, Пушек, добре!

— Какво се пени тоя?

— Мисли, че тя се е съюзила с Удушвачите.

— Удушвачите ли?

— Култът на Кина. Пушека май от самото начало все уцелва.

— О...

— Първия път, когато ме посети, тя доведе двама от тях със себе си. Или поне приличаха на Удушвачи.

Пушека най-сетне успя да се изкаже ясно:

— Тя самата носеше кърпа за удушване. Убеден съм, че тя лично е убила Джак. И че се е отървала от трупа по обичая на Измамниците.

— Чакай да помисля. — Принцът допря пръсти до устните си. След дълго мълчание попита: — Те от мъжете, постъпили в нейната войска ли са? Или се е съюзила с целия култ?

Пушека задърдори. Радишата му възрази:

— Не знам. Кой знае как е организиран този култ?

— Не е монолитен.

Пушека обясни:

— Тя носеше румел! По време на битката с кавалерията на Сенчестите господари се бе предрешила като Кина!

Наложи се Радишата да обясни това.

Принцът заключи:

— Значи, доколкото разбирам, допускаме най-лошото, без значение колко е невероятно?

— Дори и да се е свързала само с неколцина Удушвачи, миличък, тя се е съюзила с нечиста сила. Те не се боят от смъртта. Кажеш ли им да убиват, ще убиват, без изобщо да се замислят какво им струва. И няма как да разберем кой би могъл да е от тях.

— Годианата на черепите — изписука Пушека. — Тя иде!

— Хайде да не се увличаме. Ти си говорила с нея, сестрице. Какво иска тя?

— Да продължи войната. Да изпълни задължението, поето от Черния отряд, а после ние на свой ред да ѝ се издължим според договора.

— Значи не сме в непосредствена опасност. Защо не я оставим да си троши главата?

— Убийте я сега — обади се Пушека. — Преди да стане още по-силна. Унищожете я! Или тя ще погуби Талиос.

— Той като че взема всичко твърде навътре. Не мислиш ли, сестричке?

— Вече не съм толкова убедена...

— Но...

— Ти не си разговарял с нея — с цялата ѝ увереност, тя е могъща като приливна вълна! Станала е твърде застрашителна, по дяволите.

— А Господарите на сенките? С тях кой ще се справи?

— Имаме една година на разположение.

— Мислиш ли, че можем да сформираме войска?

— Не знам. Мисля, че допуснахме смъртоносна грешка, като се отнесохме така към Черния отряд. Тихо, Пушек. Изтъкахме паяжини от измама. И ще ни се върне за това, защото сме затънали твърде дълбоко и няма връщане назад. Лебеда, Кинжала и Бесния Корди са убедени, че сме вероломни в обещанията си. Сигурна съм, че Кинжала го е споделил с тази жена.

— Значи ще пристъпваме внимателно — заключи Прабиндрахът. — Но засега все още не виждам заплаха. Ако тя иска да се докопа до Господарите на сенките, то нека ги преследва, казвам.

Пушека получи нервен пристъп. Крещеше, кълнеше, сипеше мрачни пророчества. Във всяко от изреченията му се споменаваха за Годианата на черепите.

Разиграваното от него театро беше толкова малодушно, че подтикна Радишата да възприеме позицията на брат си.

Братът и сестрата го оставиха да се пени. Докато вървяха към покоите си, Прабиндрахът попита:

— Какво го прихвана този? Съвсем си изпусна нервите!

— И без това са му слаби.

— Да, но от мишка се превърна в медуза! Първо го беше страх да не би Господарите на сенките да го открият. Сега пък Удушвачите!

— И *мен* ме е страх от тях.

Принцът изсумтя.

— Притежаваме повече власт, отколкото подозираш, сестричке. Имаме влияние да манипулираме жреците на три култа.

Радишата се усмихна презрително. Знаеше какво им струва това. Джахамарадж Джах също го беше разбрал.

XXV

Осем мъже седяха край огъня в стаята без покрив. Тя се намираше на горния етаж на четириетажна постройка в най-гадния коптор на Талиос. Ако видеше каква са я свършили, хазяинът щеше да получи удар.

Там бяха само от няколко дни — сбръчкани кафяви човечета. Съвсем не приличаха на тукашните жители. Но Талиос се намираше на голяма река и през града непрекъснато преминаваха чужденци. Необичайно изглеждащите хора рядко привличаха погледите.

Бяха отворили стаята към стихииите и сега някои от тях съжеляваха за това.

Откъм долното течение на реката дойде летен дъжд — не беше силен, но облаците се задържаха над града и ръмеше постоянно. Жителите на Талиос бяха доволни — дъждът прочистваше въздуха и отмиваше боклука от улиците. Утре обаче щеше да е много влажно и всички щяха да се оплакват.

Седмина от осемте кафяви човечета само се взираха в пламъците. Осмият от време на време подклаждаше огъня или хвърляше в него щипка нещо, от което се разхвърчаха искри и стаята се изпълваше с благоуханен дим. Бяха търпеливи. Всяка нощ по два часа се занимаваха с това.

Изведнъж над стените заприиждаха сенки и затанцуваха зад гърбовете на човечетата, а после и сред тях. Те не помръдваха, с нищо не издаваха, че усещат новото присъствие. Онзи отново хвърли стиска благовония в огъня и отпусна ръце в скута си. Сенките се скупчиха около него и зашепнаха. Той отговори:

— Разбирам.

Езикът му не беше талиански — говореха го чак на шестстотин мили оттук.

Сенките си отидоха.

Мъжете не помръднаха, докато огънят не угасна. Дъждът вече бе благословия — той бързо угаси пламъците.

Онзи, който подхранваше огъня, каза нещо и другите кимнаха. Бяха получили заповед. Нямахше какво да обсъждат — след минути вече бродеха по улиците на града.

Мърморещ под носа си проклетия, Пушека излезе на дъжда.

— Ама че живот! Нищо вече не е както трябва! — Той крачеше припряно, с наведена глава. — Какво правя тук навънка? — Трябваше да си стои вътре и да вразумява Радишата, та тя на свой ред да озапти брат си. Тези двамата щяха да провалят всичко. Всичко, за което бяха се трудили, щеше да отлети в небитието, ако не предприемеха нещо спрямо тази жена.

Щяха като нищо да унищожат Талиос! Защо ли не го проумяваха?

Понякога разходката му помагаше да си проясни мислите. Имаше нужда да бъде навън, далече, сам, свободен. Щеше да му се разкрие някой нов път. Имаше начин да се справят, беше убеден. Трябваше да има.

Един прилеп прехвърча толкова близо до него, че усети полъха на крилете му. Прилеп? В такава нощ?

Спомни си времето преди легионите да нахлуят, когато прилепите бяха навсякъде. Някой беше положил значителни усилия, за да ги ликвидира. Може би някой като онези магьосници, които пътуваха с Черния отряд.

Той спря, внезапно притеснен. Прилепи, хвърчащи в такова време, когато нямат работа навън? Не изглеждаше да е добра поличба.

Не беше стигнал далеч. За минута можеше отново да е на сигурно място, в двореца.

Втори прилеп прелетя. Той се обърна и понечи да побегне.

Трима мъже му преграждаха пътя.

Той се завъртя.

Още мъже. Навсякъде наоколо. Беше обкръжен. Половин минута му се струваше, че са цяла орда. Но бяха само шестима. Единият каза на много лош талиански:

— Ние иска тебе види. Идваш.

Той се огледа трескаво. Нямахше как да им се измъкне.

Парадоксът на това да си Пушека, помисли си магьосникът. Обзет от ужас, когато опасността не беше кой знае каква, и спокоен сега под съвсем конкретната заплаха, той вървеше по мрачните мокри улици, обкръжен от мъже, не по-едри от самия него. Умът му работеше съвършено ясно. Можеше да се изтръгне, когато си поиска. Една дребна магийка — и да им се измъкне по живо, по здраво.

Но нещо не беше както трябва, и бе от решаващо значение да разбере какво. Магията можеше да използва и по-късно.

Преструваше се, че все така е потресен от уплаха.

Отведоха го в най-жалкия квартал на града, в сграда, която сякаш всеки миг щеше да рухне. Повече го беше страх от нея, отколкото от човечетата. Поведоха го четири етажа нагоре по скърцащото стълбище. Единият почука на врата — явно беше уречен сигнал.

Вратата се отвори и те влязоха вътре. Пушека огледа чакация в стаята мъж. Изглеждаше досущ като шестимата, които го бяха довели. Онзи, който отвори, също не изглеждаше по-различно. Всичките бяха от едно и също люпило. Но очакващият ги мъж говореше сносен талиански.

— Ти си онзи, когото наричат Пушека? Началникът на пожарната? Не мога да си спомня пълната титла.

Магьосникът предполагаше, че те знаят кой е и какъв е, иначе нямаше да попадне тук.

— Аз съм. Но не знам вашето име.

— Аз нямам име. Може да ме наричате Онзи, Който Води Осмината, Който Служат. — Призрачна усмивка. — Тромаво, нали? Това не е важно. Аз съм единственият тук, който говори вашия език. Няма как да ме сбъркаш с друго.

— Защо прекъснахте разходката ми? — Давай го спокойно и небрежно, помисли си магьосникът.

— Защото имаме общ интерес да се справим с една заплаха, толкова голяма, че може да унищожи света. Годината на черепите.

Сега Пушека разбра кои са те.

Успя да се овладее, но усещаше, че се побърква. Усилията му да поддържа своята анонимност бяха отишли напразно. Господарите на сенките го бяха разпознали.

Може би Лебеда беше прав, може би той бе само един страхливец... Да, беше. Открай време си го знаеше. Но нямаше да прояви малодушие. Можеше да обуздае страха си, ако се наложи...

И все пак... Дразнеше го, че Лебеда можеше да излезе прав за всичко. Уилоу Лебеда бе животно, което ходеше на задни крака и възпроизвеждаше човешки звуци.

— Годината на черепите? — повтори той. — Какво искате да кажете?

Мъжът пусна тънка усмивка.

— Ще спестим време, ако не се преструваме. Знаеш, че Кина се пробужда — а става ли това, тръгват вълни и будят други създания, които е най-добре да бъдат оставени на мира. Първият шепот на Кина се носи над света. Скоро жената, която е нейно превъплъщение, ще осъзнае коя е всъщност.

— За простак ли ме мислиш? — тросна се Пушека. — Мислите си, че можете така лесно да ме вкарате в измяна? Вярвате ли, че като използвате страховете ми, ще ме покварите?

— Не, не става дума за поквара. В сравнение с теб този, който ме изпраща, е онова, което си ти за една мишка. И *той* се бои. Той разхвърля костите на времето и видя какво би могло да се случи. Тази жена е в състояние да предизвика идването на истинската Година на черепите. Изпълнена с диханието на Кина, тя отново може да стане такава, каквато е била преди. Пред този ужас всичко бледнее. Сблъсъкът на войски се превръща в детско боричкане. Но онзи, който ме изпраща, не притежава силата да достигне там, където се таи опасността. Тя се е обкръжила с Децата на Кина и нейното могъщество нараства с всеки изминал час. А този, който ме изпраща, трябва да остане там, където е, и да удържа напора на мрака върху Капана за сенки. Не му остава нищо друго, освен да прати зов за помощ и да предложи своята дружба, която ти, ако желаеш, можеш да подложиш на изпитание и да разчиташ на нея, както ти е угодно.

Интрига. Лицемерна интрига, несъмнено. Но не смееше с лека ръка да я отхвърли. Тук имаше магия. Нямаше време да я прецени. Ако им откажеше направо, можеше и да не се измъкне жив.

— Кой сред Господарите на сенките наричаш свой? — Мислеше, че се е досетил. Мъжът бе споменал Капана за сенки.

Кафявото човече се усмихна.

— Вие го наричате Дълга сянка, но той има и други имена.

Дълга сянка, господар на Капана за сенки. Сенчестият господар, чиито владения бяха най-далеч от Талиос, най-непознатият от четиримата, според мълвата — побъркан. Той не беше замесен в нападенията над Талиос.

Чужденецът продължи:

— Този, който ме изпраща, не участва във вашата война. От самото начало беше против нея и отказа да се включи. Съществуват много по-непосредствени заплахи, много по-смъртоносни грижи, които го тревожат.

— Мъже, много подобни на вас, на няколко пъти нападаха талианците.

— Не отричам. Край реката. В южните талиански територии. Можеш ли да познаеш коя е общата заплаха, магьоснико?

— Жената.

— Жената. Оръдието на Кина. Този, който ме изпраща, разхвърля костите на времето. И в колкото по-влиятелна заплаха се превръща тя, толкова по-голям е натискът върху него от другаде и толкова по-неспособен е той да се бори. Има нужда от съюзници. Отчаян е от страх. Господарят ми ще даде повече, отколкото взема. Плевелът на гибелта се е вкоренил в Талиос и той нищо не може да направи. Плевелът трябва да бъде изтръгнат от талианците.

— Води се война. Не талианците я започнаха.

— Нито пък той. Но войната може да се прекрати. Това е в неговата власт. От тримата, които искаха кръвопролитие, двама са мъртви. Сянка на бурята и Лунна сянка ги няма вече. Тъкача на сенки крее. Той командва обединените им армии, но е ранен. Може да бъде принуден да приеме мир. Или да бъде ликвидиран, ако това е необходимата цена. Мирът може да бъде възстановен. Талиос отново да стане такъв, какъвто бе преди да започне цялата тази лудост. Но Господарят, който ме изпраща, не би влагал в сбъдването на всичко това, ако няма какво да спечели, оставяйки се да отвлечат част от вниманието му.

— От какво?

— От Блестящия камък. Катовар. Ти не си неграмотен селянин, чел си дребните книги. Знаеш, че Кади, божеството от култа на Шадар, е само бледа сянка на Кина, макар и жреците на Кади да го отричат.

Знаеш, че Катовар на древния език означава „Тронът на Кади“ и се предполага, че е мястото, където богинята е паднала на земята. Този, който ме изпраща, вярва, че преданието за Катовар е отглас от по-стар разказ за Кина, който е истина.

Пушека успяваше да овладее чувствата и страховете си. Усмихна се насилено.

— Много храна даде на ума ми, той има дълго да я мели. Същински пир.

— Това е само първото ястие. Истина ти казвам — този, който ме изпраща, е отчаян и има нужда от приятел, от влиятелен съюзник тук, който да съсече плевела, преди да е избуял. Той ще направи нужното, за да докаже, че е достоен за доверие. Каза ми да ти предам, че дори ще те отведе при себе си, за да можеш сам да прецениш неговата честност, пожелаеш ли. Ако така ще се чувстваш в безопасност. Ще се съгласи да вземеш всички предпазни мерки, които смяташ за нужни, ако пожелаеш да разговаряш с него очи в очи.

— Има дълго да смилам това — повтори Пушека. Искаше само да се измъкне оттук, преди някой да иззлобее.

— Предполагам. Достатъчно е, за да преобърне света ти с краката нагоре. Има и още. Но отсъствието ти твърде много се проточи и не искаме да се притесняват за теб. Върви. Мисли. Вземи решение.

— Как да се свържа с вас?

Кафявото човече се усмихна.

— Ние ще те намерим. След като си тръгнеш, ще напуснем това място — да не би случайно да те обхване пристъп на късогледо вдъхновение и да решиш да ставаш герой. Когато му дойде времето, прилеп ще те намери. Скрий се някъде, където не могат да те видят, и другите ще дойдат при теб.

— Добре. Прав си, по-добре е да се връщам. — Той се запъти към вратата. Все още не беше сигурен в какво се е забъркал. Но никой не му попречи да си тръгне.

Имаше над какво да размишлява. Разговорът бе плодотворен — ако не за друго, то поне защото доказа, че Господарите на сенките са вкарали нови свои хора в града, след като магьосниците на Черния отряд бяха изтребили предишните.

Кафявото човече, което говореше развален талиански, попита водача си:

— Ще ухапе ли стръвта?

Водачът вдигна рамене:

— Действахме на достатъчно широк фронт — все нещо ще го е засегнало. Страховете му. Самомнението. Амбициите му. Даден му е шанс да унищожи онова, от което се страхува и което мрази. Предложи му се възможност да стане велик умиротворител. Сгода да подкрепи собствената си власт с влиятелни приятели. Ако в него има някаква нужда да стане предател, ние сме я засегнали.

Мъжът се усмихна. Спътниците му — също. После и осмината се заловиха да си стягат багажа. Водачът бе сигурен, че съвестта на магьосника ще го пришпори да докладва за тази първа среща.

Надяваше се, че съблазняването на самия магьосник няма да трае дълго. Сенчестият господар бе притиснат от липсата на време, а когато се чувстваше притеснен, той никак не беше приятен.

XXVI

Радишата ни беше изпреварила само с един ден. Макар че за хиляда души би трябвало да е по-трудно да спират и тръгват, отколкото за по-малка група, ние успяхме да наваксаме. Нараян ни бе осигурил най-умелите и най-надъхани войници. Когато Радишата пристигна в града, ние изоставахме само с два часа.

Влязох в Талиос храбро, с трофеите на показ, и се запътих право към казармите, в които бе отседнал Черния отряд, докато обучавахме легионите. Сега там пребиваваха останените от нас войници — ранените в битката при брода Годжа и постъпилите във войската след заминаването ни. Повечето от тях преспиваха в домовете си и идваха на подготовка през деня, но въпреки това казармите си оставаха претъпкани. Във войската ни бяха постъпили над четири хиляди мъже.

— Стегни ги — наредих на Нараян, щом разбрах какво е положението. — Направи ги наши хора. Изолирай ги, доколкото е възможно, и работи върху тях. — Дръзки думи, но колко ли бяха приложими на практика?

— Вестта, че сме пристигнали, вече е плъзнала — съобщи ми той. — Скоро целият град ще разбере.

— Няма как да го избегнем. Мислех си за това. Помежду си войниците трябва да имат някаква представа какво се е случило почти с всички онези, които не са се завърнали у дома. Много талианци искат да узнаят съдбата на роднините си. Може и да се сприятелим с този онзи, като им кажем.

— Ще ни пометат. — Той все по-често забравяше да добави почителното обръщение. Беше започнал да се възприема като съдружник в моето начинание.

— Може би. Но дай да се разбере, че приемаме запитвания. И пусни мълвата, че много талианци са затворени в Деджагор и бих могла да ги освободя с малко помощ.

Нараян ме изгледа странно.

— Няма да стане, Господарке. Тези мъже са мъртви, дори и ако още дишат.

— Ние го знаем, но не и светът. Ако някой пита, за да ги измъкнем оттам, трябва да съберем достатъчно мъже и оръжия, и то бързо. Това ще възпре всеки, на когото му се прииска да ми се меси. Ако някой си отвори устата, все едно казва, че не го е грижа за тези хора. Кинжала разправя, че тук всички смятат техните свещеници за крадци и може много да се разстроят, ако духовниците започнат да си играят с живота на техните синове, братя и съпрузи. Ще се възползваме от религиозните търкания. Ако някой свещеник от култа на Гуни се заяде с мен, се обръщаме към миряните Шадари и Ведна. И не спирай да повтаряш, че аз съм единственият професионален войник тук.

Нараян пусна онази негова гадна усмивка.

— Сериозно сте го обмислили.

— Докато идвахме насам, си нямах друга работа. Размърдай се — трябва да овладеем положението, преди някой да се зачуди дали наистина това е редно. Преди зложелателите ни да измислят начини да ни стъжнят живота. Прати известия на членовете на своето братство — трябва да ни сведения.

Нараян притежаваше известни организационни дарби, макар и да не бе харизматичен водач. В малка група би могъл да се издигне, доказвайки способностите си, но никога не би се наложил над голяма група да го последва само с чупене на дръзки стойки.

Тези мисли ме подсетиха за Знахаря. И той не беше харизматичен. От онези — командирите-работяги — определяше задачата, която трябва да се изпълни, обмисляше възможностите и възлагаше работата на най-подходящите хора. Обикновено изборът му бе правилен и работата биваше свършена. Освен последния път при Деджагор, когато си пролича, че е слаб.

Тогава не успяваше да мисли в крачка и интуицията го подлъга.

Минало свършено време, жено. Знахаря го няма вече.

Не исках да мисля за него. Все още ми причиняваше твърде голяма болка.

Имах си достатъчно работа.

Започнах да оглеждам войниците, паднали ми от небето.

Положението не беше много обещаващо. Изобилие от копиеносци — решителни младежи, но сред тях никой не изпъкваше като непосредствен водач. По дяволите, липсваше ми военната машина, с която разполагах у дома.

Започнах да се чудя какво търся тук и защо съм дошла. Няма смисъл, жено. Не можеш да се върна назад. Онази империя се бе променила и в нея вече нямаше място за мен.

Липсваха ми не само моите войски. Нямах и разузнавателна машина. Нито начин да надушвам и изравям тайните.

Рам все така се стараеше да бъде моя сянка. Твърдо решен да ме закриля той Рам. Вероятно под най-строга заповед на джамадар Нараян.

— Рам, познаваш ли района около Талиос?

— Не, Господарке. Не съм обикалял, преди да постъпя във войската.

— Имам нужда от хора, които го познават. Намери ми ги, моля те.

— Господарке?

— Тук няма как да организираме отбрана. Повечето хора си спят у дома. — Защо ли се обяснявах? — Трябва да се откъснем от нещата, които ни разсейват и ни правят уязвими. — Идеално би било на някой хълм край южния път, където има вода и голяма гора.

— Ще разпитам, Господарке. — Никак не му се щеше да ме остави, но нямаше как да не се подчини на заповедта ми. Учеше се. Още една година и е готов.

Нараян се появи, преди Рам да се е върнал.

— Всичко върви добре. Много са развълнувани. Мъжете, които бяха там — сигурно са вече поне към шестстотин — раздуват за това как сме помели кавалерията. Приказват как ще освободим Деджагор, преди да е почнал дъждовният сезон. Изобщо не се наложи да се намесвам.

По време на дъждовния сезон Голямата река ставаше непроходима. Пет-шест месеца тя бе стената, която защитаваше Талиос от Господарите на сенките. И тях — от Талиос.

Какво ли щеше да стане, ако заседна южно от реката, когато дойдат дъждовете? Това би ми отпуснало време да стегна здраво армията.

От друга страна, нямаше да има къде да бягам.

— Нараян, донеси ми...

— Господарке?

— Все забравям, че не си с мен от цяла вечност. Щях да те пратя за нещо, с което се сдобихме, преди да се отправим на юг.

Едно от великите ни начинания беше преброяването на войниците и инвентаризирането на материалите, животните, уменията и други ресурси, нужни на една армия. Списъците все трябваше да са някъде тук.

Имаше начин да се заобиколи дилемата с пълноводието, ако разполагаме с нужните хора и материали.

— Господарке? — попита отново Нараян.

— Извинявай. Само се чудех какво правя още тук — понякога ме обземат такива настроения.

Той прие думите ми буквално и се разприказва за безпощадна мъст и за възстановяването на Черния отряд.

— Знам, Нараян. Просто съм уморена.

— Починете си тогава. Скоро ще трябва да сте във върхова форма.

— Така ли?

— Хората, които искат да разберат какво е станало с близките им, вече се събират. Несъмнено новината за пристигането ни е стигнала до всички свещеници-лицемери и дори до двореца. Мъжете ще дойдат да видят как биха могли да се възползват от вас.

— Прав си.

Рам се върна с половин дузина мъже и карти. Никой сред тях не бе от потеглилите с мен на север. Бяха нервни. Показаха ми три места, които според тях са подходящи за моята цел. Едното отхвърлих веднага — там вече имаше селце. И другите две не ги биваше кой знае колко. Което означаваше, че трябва сама да потърся място.

Нещо, с което да си убивам времето.

На старини ставах заядлива като Знахаря.

Благодарих на всички и ги отпратих. Няколко минути почивка щяха да ми дойдат добре. Както каза Нараян, обсадата щеше да започне скоро. Можеше да имаме проблеми с хората, които нямаха търпение да видят близките си.

Замъкнах вещите си в стаята, която обитавах преди похода — малко помещение, което отказвах да споделям с някого, и се плъснах върху леглото. Докато ме нямаше, и то не се бе променило — все така твърдо като скала под чаршафа.

Само да си почина няколко минутки.

Часовете се нижеха. Сънувах. Когато Нараян ме събуди, се почувствах объркана. Дойде тъкмо когато се намирах в пещерите на древните обитатели. Гласът, който ме зовеше, бе по-силен, по-настоятелен, по-тревожен.

Стегнах се.

— Какво има?

— Тълпите от роднини. Отначало настоях да влизат през портата един по един, но започнаха да се блъскат. Събрали са се сигурно към четири хиляди души и непрекъснато прииждат и още.

— Тъмно е. Защо ме остави да спя?

— Имахте нужда. А и вали. Може да е за добро.

— Дъждът ще задържи част от хората вкъщи. — Но това щеше да ни струва време, както и да действяхме. — Има един голям площад, където излязохме на парад, преди да поемем на юг. Не му помня името — изнамери го и кажи на тези хора да се съберат там. На мъжете предай да се приготвят за кратка маршировка в дъжда. А на Рам нареди да ми приготви доспехите, но да не пипа шлема.

На площада се бяха събрали пет хиляди души. Успях да ги усмиря и да ги накарам да млъкнат. Излязох насреща им, яхнала жребеца си, и оглеждах морето от лампи, фенери и факли, докато войниците се строяваха зад мен.

Заговорих:

— Имате право да знаете станалото с близките ви. Но на мен и войниците тепърва ни предстои още много работа. Ако ни съдействате, ще се справим бързо с нея. Но не спазвате ли реда, никога няма да я свършим. — Моят талиански се бе подобрил неимоверно. На никого не му беше трудно да ме разбира.

— Когато ви посоча, назовете името на мъжа, чиято съдба искате да узнаете, високо и ясно. Ако някой от войниците го е познавал, той ще се обади. Идете при този войн. Разговаряйте бързо и тихо. Ако новините са лоши, сдържайте се. Има и други, които чакат, за да узнаят за своите.

Съмнявах се дали дълго време ще върви гладко, но това бе само жест, за да ме споменават с добро извън коридорите на властта.

Мина добре и изтрая доста по-дълго, отколкото очаквах — но талианците са хора покорни и са свикнали да правят каквото им се каже. Когато най-сетне възникнаха безредици, просто обявих, че ще си тръгнем, ако не ги прекратят.

Разпитвах доста от войниците ми. Накарах Нараян да обикаля из строя. На тези, които познаваше като прилежни, готови да съдействат, работливи и верни, той отпускаше кратки почивки и напомняше на по-малко старателните защо остават на пост. Морковът и тоягата.

Сработи. Дори и новобранците се държаха възпитано. Проточи се цяла нощ, но успяхме да отговорим на половината тълпа. Често напомнях на всички, че легионът на Могаба и незнайно още колко войници са затворени в Деджагор благодарение на дезертърството на Джахамарадж Джах. Нарочно подбирах така думите, че излизаше, сякаш всеки, чиято съдба бе неизвестна, е сред обсадените.

Повечето вероятно бяха мъртви.

Камшици, моркови и манипулация на чувствата. От толкова отдавна се занимавах с това, че можех да го правя и насън.

Пристигна вестоносец. В казармата дошли свещеници и искали да ме видят.

— Доста се бавиха — измърморих. Дали протакаха, не знаейки какво да предприемат, или защото изчакваха да се подготвят, за да ми се противопоставят? Нямах значение — щяха да почакаат, докато свършим.

Дъждът спря. И без това само ръмеше и досаждаше.

След като опразнихме площада, аз слязох от жребеца си и тръгнах пеш с Нараян. Числеността ни бе намаляла със седемдесет души — толкова беше освободил.

— Забеляза ли прилепите? — попитах.

— Няколко, Господарке — беше озадачен.

- Според култа на Кина те поличба ли са?
- Мисля, че не — но никога не съм бил жрец.
- За мен те имат значение.
- А?

— Те ми казват съвсем прямо, че Господарите на сенките имат шпиони тук. Обща заповед за всички: избийте прилепите до крак. Ако могат, да разберат къде гнездят. Оглеждайте се за чужденци. Предайте и на населението. Сред нас отново има доносници и бих искала да спипам неколцина от тях.

Най-вероятно щяха да ни залоят безполезни сигнали за набедени хора, но... Неколцина нямаше да са безобидни и трябваше да им извадим зъбите.

XXVII

Очакваха ни делегации и от трите религиозни йерархии. Бяха недоволни, че съм ги накарала да чакат. Не им се извиних. Не бях в добро настроение и нямах нищо против да се скараме.

Наложи им се да изчакат в трапезарията, защото нямаше къде другаде да ги сложим, но дори и там им беше тясно, защото трябваше да правят място на войниците, които нямаше къде другаде да си постелят одеялата.

Преди да вляза, казах на Нараян:

— Първа точка за мен — те ми дойдоха на крака.

— Сигурно защото никой от тях не е искал да се договорите частно с някой от другите.

— Сигурно. — Навъсих се възможно най-строго, изпъчих осанка и влязох с гръм и трясък в трапезарията.

— Добро утро. За мен е чест, ала нямам никакво време. Ако трябва да обсъдим нещо, моля ви, по същество. Изоставам с един час от предвиденото и не съм отделяла време за визити.

Не знаеха как да ме възприемат — жена, която не си поплюваше, беше нещо ново за тях.

Някой в дъното изстреля отвратителен въпрос.

— Добре, вие заявихте позиция — това би трябвало да ни спести време. Безразлична съм към религиите и такава ще си остана, доколкото религията не ми обръща внимание. Що се отнася до общественото положение, позицията ми е същата. Аз съм войник от Черния отряд, с който Прабиндрахът Драха сключи договор да отърве Талиос от Господарите на сенките. Моят Капитан загина и аз го заместих. Ако това заявление не дава отговор на вашите въпроси, то вероятно ще питате за неща, които нямате право да задавате. Моят предшественик бе търпелив човек и внимаваше да не обижда хората, но аз не притежавам тези негови качества. Когато ме предизвикат, аз съм пряма и неприятна. Има ли въпроси?

Имаха. Разбира се. Развряскаха се. Избрах си един, когото разпознах — беше нападателен и другите не го обичаха, плешив жрец на Гуни в алени одежди.

— Тал, държиш се неприятно. Престани. Нямах законна работа тук. Всъщност никой от вас няма. Казах, не се интересувам от религия, а вие нямате никакъв повод да се интересувате от военно дело. Нека всеки да си гледа своята работа.

Прекрасният Тал изигра ролята си, все едно я бе репетирал. Не само ми отговори много обидно — той пряко предизвика пола ми. Заговори за моя отказ незабавно да извърша сути.

Метнах един Златен чук по него — не по сърцето, а по дясното рамо. Чукът го завъртя и събори. Жрецът пищя повече от половин минута, преди да припадне.

Стана много тихо. Всички, включително и горкичкият стъписан Нараян, се пулеха насреща ми.

— Видяхте ли? Аз не съм като моя предшественик. Той щеше да продължи да се държи учтиво, да се придържа към увещанията и дипломатията и когато вече една демонстрация е най-ефикасният начин за общуване. Вървете си гледайте жреческите работи, а аз ще си гледам войната и военната дисциплина.

Не би трябвало да им е трудно да го схванат. Договорът на Отряда превръщаше Капитана във фактически военен диктатор за една година. Знахаря не се бе възползвал от тази власт. И аз не очаквах да го сторя, но разполагах с нея, ако ми потрябваше.

— Вървете. Работа ме чака.

Те си тръгнаха. Тихо и замислено.

— Брей — възкликна Нараян, след като си излязоха. — Брей.

— Сега разбраха, че не си поплювам. Знаят, че съм отдадена на мисията си и не ме интересува кого ще стъпча, ако ми се изпречи на пътя.

— Лошо е да ги имаш за врагове.

— Те избират. Да! Знам. Но са объркани. Ще им отнеме известно време да решат какво да правят, а после ще започнат да си пречат взаимно. Спечелих време. Имам нужда от разузнавачи. Нараян, намери ми Рам и му кажи, че искам да ми доведе хората от предния път. Време е да поогледаме онези места. — Преди да успее да ми възрази, добавих: — И му предай, че ако има намерение все така да ми бъде

сянка, по-добре ще е да се научи да язди. Предполагам, че доста ще ми се налага да обикалям.

— Да, Господарке. — И той се втурна, ала спря, огледа се назад, намръщи се и чак тогава излезе. Чудеше се кой кого използва и кой в крайна сметка надделява. Добре. Нека умува. Докато той се чуди, аз ще положа здрави основи за себе си.

Мъжете в столовата до един ме съзерцаваха с различна степен на страхопочитание. Неколцина ме погледнаха в очите.

— Войници, почивайте си, докато можете. Песъчинките в часовника изтичат.

Прибрах се в покоите си и зачаках Рам.

XXVIII

Знахаря се взираше в дъждовната нощ, а пръстите му нервно мачкаха стръкчетата трева. Навън един от конете изцвили. Той си помисли дали да не излезе, да го яхне без седло и да отпрати — имаше петдесет на сто вероятност да не го догонят.

Само че нещата се промениха. Сега не се налагаше Ловеца да го настига физически.

Вдигна фигурката, която бе изплел — статуетка на мъж, четири пръста висока. Тревата лъхаше на чесън. Той вдигна рамене, изхвърли я на дъжда и извади от джоба си нови стръкчета. Вече бе изплел стотици. По фигурките от трева си отмерваше времето.

Зад него се разнесе силно думкане. Той обърна гръб на нощта и бавно тръгна към жената. Тя бе извадила отнякъде набор инструменти за изковаване на броня. Втори ден подред ковеше нещо — очевидно черни доспехи, но защо?

Тя погледна фигурката на кон, която той оплиташе:

— Мога да ти донеса хартия и мастило.

— Би ли? — Имаше много неща, които би искал да запише. Навик да си води дневник.

— Може и да ти донеса. Това не е занимание за големи мъже!

Той сви рамене и остави кончето.

— Стига вече. Време е да те прегледаме.

Тя вече не носеше роби — беше се пременила, както и когато я видя за пръв път, в тесни черни кожени дрехи, в които някак си не можеш да отгатнеш пола ѝ. Костюмът ѝ на Ловец на души — така ги наричаше. Все още не бе пробвала да си сложи шлема.

Тя остави инструментите и го погледна с палава искрица в очите.

— Звучиш ми потиснато. — Бе избрала весел глас.

— Потиснат съм. Стани. — Тя се изпрани. Той разгърна кожената ѝ яка. — Бързо заздравява. Може би утре ще махна конците.

— Много белези ли ще останат?

— Не знам. Зависи доколко е ефикасна магията ти за оздравяване. Не подозирах, че си суетна.

— Аз съм човек. Жена. Искам да съм хубава. — Същият глас, но вече не толкова весел.

— Ти си — каза го, без да мисли, просто изтъкваше факт. Тя беше хубава в смисъл красива жена. Като сестра си. Той го осъзна много ясно, откакто тя смени стила си на обличане, и заради това го мъчеха угризения.

Тя се разсмя.

— Чета ти мислите, Знахарю.

Тя всъщност не ги четеше буквално. Ако наистина бе така, никак нямаше да е доволна от него. Но тя живееше отдавна на този свят и бе изучавала хората. И разчиташе лесно някои физически признаци.

Той изсумтя — започваше да свиква. Нямаше смисъл да се мъчи да се крие.

— Какво майсториш?

— Доспехи. Скоро ще сме оздравели достатъчно, че да потеглим. Много ще се забавляваме.

— Бас държа. — Усети пробождане в гърдите. Раната му бе почти зараснала. Не се появи никое от усложненията, които очакваше. Дори започна усилено да се упражнява.

— Ние сме конските мухи тук, любов моя. Факторът на хаоса. Обичната ми сестра и талианците не знаят нищо за нас. Онези спънати Господари на сенките са наясно, че съм тук, но не знаят за теб. Нито какво си постигнал. Мислят ме за досада, носеща се из мрака. Съмнявам се дали изобщо им е хрумвало, че мога да се възстановя.

Тя го погали по бузата.

— Аз съм по-просто устроена, отколкото си мислиш.

— Така ли?

Промяна на гласа — делови, мъжки, не пасващ на поканата.

— Имам очи навсякъде. Знам всяка дума, произнесена от всеки, който ме интересува. Преди време уредих да отвлекат вниманието на Дълга сянка, когато Оплаквача посети Тъкача, и срязах паяжините на властта му.

— Проклятие! Той ще нападне Деджагор с всичко, с което разполага!

— Ще си кротува и ще се преструва, че не се е променил. Тази обсада не му струва нищо. Повече ще го интересува укрепването на позицията му по отношение на Дълга сянка. Той знае, че Дълга сянка ще го унищожи, когато вече не е полезен. Ще се позабавляваме. Ще им се месим и ще ги караме да си гонят опашките. Щом прахът се уталожил, може би вече няма да има Дълга сянка, нито Тъкача на сенки, нито Оплаквача — само аз и ти, и нашата собствена империя! Или може би духът ще ме отнесе в някаква друга посока. Не знам. Просто се забавлявам с това.

Той поклати леко глава. Трудно бе да се повярва, но звучеше искрено. Кроежите ѝ можеха да убият хиляди, да разтърсят милиони, но за нея бяха само игра.

— Никога няма да те разбере.

Тя се изкиска — кикот на момиче, което няма нищо между ушите. Не беше нито млада, нито празноглава.

— Аз сама не се разбирам, но отдавна съм се отказала от опитите. Много ме разсейват.

Игрчки. Откакто за първи път се оплете в мъчителни маневри и манипулации, не му се виждаше краят. Голямото ѝ удоволствие бе да наблюдава как една интрига разцъфтява и поглъща жертвата си. Единственият ѝ провален кроеж беше този, чиято цел представляваше свалянето на сестра ѝ от власт. И той не се провали напълно, защото някак си бе успяла да оцелее.

— Скоро ще заприихдат поклонниците на Кина — каза тя. — Тогава вече трябва да сме другаде. Така че хайде да слезем към Деджагор и да всеем малко смут. Трябва да стигнем там горе-долу когато Тъкача реши, че е готов да предприеме независим ход. Ще е интересно да се види как ще потръгне.

Знахаря не разбра, ала не попита нищо. Беше ѝ свикнал как говори с гатанки. Тя му казваше онова, което тя искаше той да узнае — когато бе готова да му го съобщи. Нямахше смисъл да я притиска. Не му оставаше друго, освен да чака и да се надява.

— Късно е — каза тя. — Достатъчно за днес. Да си лягаме.

Той изсумтя — нямахше особено желание. Помислеше ли си за мястото, го побиваха тръпки — значи всеки път, докато заспи. А това означаваше поне един съсипващ кошмар. Би се радвал да се измъкне оттам.

Може би навън щеше да успее да изчезне — ако измислеше начин да се скрие от гарваните.

Петнайсет минути след като лампата угасна, Ловеца на души го попита:

— Буден ли си?

— Да.

— Тук е студено.

— М-да. — Винаги беше студено. Почти всяка нощ заспиваше, разтреперан от студ.

— Защо не дойдеш при мен?

Разтресе го още по-силно.

— Нямам намерение.

Тя се засмя.

— Някой друг път.

Той заспа, разтревожен не от храма, а от това как тя вечно успяваше да се наложи. Сънищата му бяха по-обезпокоителни от кошмари.

По някое време се събуди. Лампата светеше отново. Ловеца на души си бърбеше тихо с ято гарвани. Като че ставаше дума за събитията в Талиос. Тя изглеждаше доволна. Той се унесе отново, без да разбере какво се случваше там.

XXIX

Никое от потенциалните места за лагеруване не беше идеално. Едното бе укрепвано преди, в древни времена. Векове наред хората бяха отмъквали отгук камъни. Избрах него.

— Никой не помни името — казах на Рам, докато яздехме към града. — Това навежда човек на размисъл.

— Ами? За какво?

— За мимолетната природа на нещата. Цялата история на Талиос може би е повлияна от случилото се там, а сега никой не знае името на мястото.

Той ме изгледа странно — мъчеше се да проумее. Искаше му се да разбере, ала бе свръх възможностите му. Миналото — това бе предишната седмица, а бъдещето — утре. Всичко онова, случилото се преди да се роди, изобщо не бе действително.

Не беше глупав. Изглеждаше като едър и бавен тъпак, но интелектът му клонеше към средно равнище. Просто му липсваше навика да го използва.

— Карай, няма значение. Просто съм кисела. — „Кисела“ беше нещо понятно. Очакваше го. Жена му и майка му често бяха „кисели“.

Но сега нямаше време да мисли. Беше твърде зает да се удържа на гърба на коня.

Върнахме се в казармите. Там отново чакаше тълпа от хора, издирващи близките си. Нараян се справяше умело с тях. Зяпаха ме любопитно. Съвсем не както оглеждаха Знахаря. Него навсякъде го приветстваха като Освободител. Аз... аз бях изрод, комуто не стигаше ум да проумее, че не е мъж.

Но щях да се издигна в очите им. Въпрос само на създаване на легенда.

Нараян ме настигна.

— Дойде вестоносец от двореца. Принцът желае тази вечер да вечеряте с него. На някакво място, наречено „горичката“.

— О? — Там го бях срещнала за първи път. Местност, често посещавана от богатите и влиятелни хора. — Молба или заповед?

— Покана. „Бихте ли ми оказали честта“ и тъй нататък.

— Ти прие ли?

— Не. Как бих могъл да позная какво ще решите вие?

— Добре. Изпрати му вест. Приемам. По кое време?

— Той не уточни.

Това щеше да ме забави, но можех да постигна нещо, което по-късно да ми спести караниците и враждите. Поне щях да науча колко неприятности можех да очаквам от държавата. — Ще ти начертая как искам да бъде построен лагерът. Ще пратим една рота плюс петстотин наемници, за да започнат строежа. Подбери онези, които според теб трябва да разкараме от града. Онази бъркотия вън... как върви?

— Сносно, Господарке.

— Доброволци проявиха ли се?

— Няколко.

— А разузнаване? Предприе ли нещо?

— Много хора искат да ни съобщят разни неща. Повечето — за чужденци. Нищо интересно.

— Продължавай. Нека направя чертежите, а след това ще изготвя списък, който ще връчим на Прабиндраха. Сетне ще се докарам в приличен вид. — Императорската ми премяна трябваше да е някъде тук — тази, която бях носила за последен път. Както и колесницата ми, докарана от север и оставена тук преди похода към Годжа.

— Рам, преди да тръгнем на юг, накарах неколцина мъже да ми помогнат да изготвим специални доспехи. Трябват ми отново.

После се заех да чертая и пресмятам.

Колесницата не беше толкова впечатляваща с впряг само от четири коня, но хората зяпваха. Уменията ми бяха достатъчни да накарам копитата да избиват искри и да лъсна колесницата до блясък. Огнедишаният череп — символът на Отряда, пламтеше върху двете врати. Трополенето на подкованите със стомана колела и тътенът на копитата отекваха като гръм.

Бях доволна.

Пристигнах в горичката час преди залез-слънце, влязох и се огледах. Досуц като предишния път, каймакът на талианското общество бе дошъл да позяпа. Рам и един мъж с червен румел на име Абда, по произход Ведна, бяха моите телохранители. Не познавах Абда. Той ме придружаваше, защото Нараян го препоръча като добър.

Бяха се нагласили. Рам се измиваше хубавичко, когато му опреш нож в бъбреците. Изкъпан, с подрязани коса и брада, с нови дрехи, той си беше цял хубавец. Но видът на Абда нямаше особен напредък. Той бе дребен разбойник с шарещи очички — вари го, печи го, все си приличаше на разбойник.

Щеше ми се да бях довела и телохранител от култа на Гуни, като символичен жест. Но в бързината не можеш да се сетиш за всичко.

Когато се упътих към Прабиндраха, той стана на крака. Усмихна се.

— Намерихте ме. Вече се тревожех. Не бях уточнил къде точно да се срещнем.

— Стори ми се логично, че ще ви намеря там, където се видяхме и миналия път.

Той огледа Рам и Абда. Беше дошъл сам. Може би от увереност в почитта на своите поданици? Дали пък не грешеше.

— Настанявайте се удобно — подкани ме той. — Поръчах онова, което предполагам, че би ви се понравило. — Отново огледа слисано Рам и Абда. Не знаеше какво да ги прави.

— Последния път, когато идвах тук, някой се опита да убие Знахаря — обясних. — Забравете ги. Вярвам в тяхната дискретност. — Нямах представа дали мога да се доверя на Абда или не. Но не ми се виждаше умно да го изтъквам.

Сервитърите донесоха разхладителни напитки и мезета. По разкоша, който цареше в горичката, не си личеше, че Талиос е народ, заплашен от унищожение.

— Тази вечер изглеждате лъчезарна.

— Но не се чувствам така. Изтощена съм.

— Трябва повече да си почивате. Да гледате по-леко на живота.

— Да не би Господарите на сенките да са си дали почивка? Той опита нещо, прилично на скарида. Откъде тук скариди?

Е, морето не бе чак толкова далеч.

Коего ме наведе на една идея, но отложих обмислянето ѝ за по-късно.

Принцът преглътна и подсуши устните си със салфетка.

— Изглеждате решена да ми усложнявате живота.

— А?

— Помитате наред като вихър и не оставяте на никого време да си помисли. Втурвате се безразсъдно. Всички останали трябва да се съсредоточат, за да не изгубят равновесие.

Усмихнах се.

— Ако дам на някого време за нещо друго, освен да тича по петите ми, ще загъна до уши в неприятности. Като че никой от вас не разбира срещу какъв могъщ враг се изправя. Всичките ви приоритети са преобърнати. Всеки иска да танцува и да натопа другия, а междувремежно Сенчестите господари възнамеряват да ви изтребят до крак.

Той дъвчеше и се преструваше, че мисли.

— Права сте. Но хората са си хора. На никого тук никога не му се е налагало да мисли за външни врагове. Или за истински смъртни противници.

— Сенчестите господари също разчитат на това.

— Несъмнено.

Пристигна ново ястие, по-тежко. Някаква птица. Изненадах се. Принцът произхождаше от Гуни, а те бяха заклетите вегетарианци.

Докато оглеждах обстановката, забелязах две неща, които не ми харесаха. По дърветата бяха накацали десетки гарвани. А онзи жрец, Тал, когото бях унизила по-рано, заедно с няколко свои приятелчета ни следеше.

Прабиндрахът каза:

— Подложен съм на голям натиск заради вас. Отчасти и от съвсем близкото ми обкръжение. Това ме поставя в деликатно положение.

Къде беше сестра му? Тя и Пушека ли го притискаха? Вероятно. Свих рамене и продължих да се храня.

Принцът каза:

— Би ми било от помощ да узная какви са вашите планове.

Обясних му.

— Да предположим, че някои важни хора не ги одобряват или според тях не ви приляга да сте командир?

— Няма значение. Имаме договор, който е в сила и ще бъде изпълнен. А аз не правя разлика между враговете — външни или вътрешни.

Той разбра.

По време на следващото ястие се възцари мълчание. А после той изтърси:

— Вие ли убихте Джахамарадж Джах?

— Да.

— О, богове! Защо?

— Неговото съществуване бе оскърбление за мен.

Той преглътна на сухо.

— Той дезертира край Деджагор. Бягството му ни струва победата в битката. Това бе достатъчно основателна причина. И още, Джах кроеше да убие сестра ви и да хвърли вината върху мен. Той имаше съпруга. Щом шадарските жени са толкова глупави, че се самоубиват заради мъже, кажете ѝ да си пали гата. Всяка съпруга на жрец, която е омъжена за такъв като Джах, най-добре да се захваща да събира дърва. Ще ѝ потрябват.

Той се намръщи.

— Ще започнете гражданска война.

— Не и ако всеки се държи възпитано и си гледа работата.

— Вие не разбирате. Свещениците смятат, че всичко ги засяга.

— За колко души си говорим? За няколко хиляди? Гледали ли сте някога как градинарят подкастрира дърво? Клъцва тук клонка, там клонка и растението укрепва. И аз ще кастрия, ако се наложи.

— Но... Вие сте сама. Не можете да излезете срещу...

— Мога и ще изляза. Ще изпълня договора. Както и вие.

— Какво?

— Чух, че вие със сестра ви не сте проявили добра воля. Лош ход, приятелю. Никой не може да мами Черния отряд.

Той не отговори.

— Не ме бива по игричките. Не действам предпазливо. Моите решения са пряма и окончателни.

— Прямите и окончателни решения предизвикват също пряма и окончателни решения. Убийте ли Джах, другите като него ще решат, че

единствената им останала възможност е да ви погубят.

— Само ако пренебрегнат възможността да си гледат работата. И къде е рискът за мен? Нямам какво да губя. И без това след като ме използват, ми кроят такава участ. Защо да съдействам за собственото си унищожение?

— Не може просто ей така да убивате хората, които не са съгласни с вас.

— Няма. Само хората, които не ме одобряват и се опитват да ми налагат идеите си. Тук в Талиос, в момента няма законна причина за конфликт.

Принцът като че се изненада.

— Не разбирам.

— Талиос трябва да бъде опазен от Господарите на сенките. Отрядът сключи договор за това. Къде е проблемът? Ние изпълняваме своята част от уговорката, вие ни плащате, както сме се споразумели, ние си тръгваме. Всички трябва да са доволни.

Принцът ме погледна, сякаш се чудеше как може да съм толкова наивна.

— Започвам да си мисля, че няма начин да се разберем. Тази вечеря може би е грешка.

— Не, тя бе плодотворна. И ще продължи да бъде, ако ме изслушате. Не увъртам. Казвам ви всичко, както е, и както ще бъде. Без мен Господарите на сенките ще ви изядат живи. Мислите ли, че ще се трогнат от това кой култ какво е докопал от отпуснатите средства за строежа на безполезна стена? Познавам мисленето на тези хора. Ако стигнат Талиос, ще изтребят всички, които според тях биха могли да им причинят неприятности. Трябва да го разберете. Видяхте ги как постъпиха навсякъде другаде.

— Невъзможно е да се спори с вас.

— Защото знаете, че съм права. Нося списък на всичко, което ми трябва незабавно. Налага се веднага да построя лагер и да подготвя площадка за обучение.

Това би могло да доведе до бързо стълкновение. Средствата трябваше да се отклонят от онзи абсурден проект за стена. Градът беше твърде голям, за да бъде заграден. Проектът не можеше да се оправдае — той бе средство за прехвърляне на държавното богатство в ръцете на няколко души.

— Работниците и средствата, отделени за стената, са приложими много по-изгодно — казах.

Той разбра. Просех си белята. Изсумтя.

— Защо просто не се наслаждаваме на обилната вечеря? — предложих.

Опитахме се, но вечерта така и не се получи. След няколко ястия, по време на които разговорът ни се стрелкаше между неговата и моята младост, аз отново подех офанзивата.

— Искам още нещо. Книгите, които Пушека е скрил.

Той се облеци.

— Искам да зная защо се боите от миналото.

Той се усмихна немощно.

— Мисля, че знаете. Пушека е убеден в това. Той вярва, че тъкмо по тази причина сте дошли.

— Подскажете ми.

— Годината на черепите.

Не бях съвсем изненадана. Престорих се на озадачена.

— Годината на черепите? Какво е това?

Той погледна Рам и Абда. Обзе го съмнение. Спомням си как си играех с моя румел, докато разговарях със сестра му. Той нямаше да се съмнява дълго.

— Ако не знаете, то трябва да разберете. Но аз не съм най-големият авторитет. Обсъдете го с приятелите си.

— Аз нямам приятели, ако Прабиндрах Драгх не е на моя страна.

— Жалко.

— А вие имате ли?

Това отново го озадачи. Усмихна се насилено.

— Може би нямам. Може би трябва да се опитам да си намеря. — Усмивката се промени.

— Всички имаме нужда от неколцина приятели. Понякога нашите врагове не ни позволяват да ги намерим. Трябва да се връщам. Моят заместник е неопитен, а и мястото му във вашата кастова система му пречи.

Намек или разочарование? Той искаше нещо повече от разговор за принцове и военачалници.

— Благодаря за вечерята, Прабиндрагх. Скоро и аз ще ви се отплатя подобаващо. Рам. Абда. — Те се приближиха. Рам ми

предложи ръката си. През цялото време телохранителите, невидими, стояха зад гърба ми. Бях доволна от тяхната бдителност. Рам сигурно щеше да е нащрек само заради мястото, в което се намирахме. За човек с неговото положение нямаше надежда да дойде в горичката като редовен посетител.

— Приятна вечер, принце. Очаквам до една година да ви поднеса главите на враговете на Талиос.

Той ни изпроводи с тъжен, изпълнен с копнеж поглед. Знаех как се чувства. Често и аз го изпитвах, докато бях императрица на севера. Но го прикривах по-добре.

XXX

Рам изчака, докато не се увери, че вече не могат да ни чуят.

— Ще става нещо, господарке.

— Неприятности?

— През цялото време бяхме под наблюдението на спотайващи се свещеници от култа на Гуни. Държаха се така, сякаш бяха намислили нещо недобро.

— О... — Не се съмнявах в преценката му. Той нямаше особено богато въображение. Щракнах с пръсти на най-близкия прислужник. — Доведи Майстор Гупта.

Майстор Гупта бе собственикът на горичката — милостив диктатор, той беше внимателен с гостите си, особено с приближените на Прабиндрах Драха. Появи се почти на мига.

Той се поклони ниско и попита:

— Какво желае великата господарка от този долен червей?

— Меч? — Прременена като жена, императрица, не бях дошла тежко въоръжена. Носех една къса кама.

Очите му станаха огромни.

— Меч? Че за какво ми е на мен меч, Господарке?

— Понятие си нямам, но искам да ми заемеш един, ако ти се намира.

Още по-облещен, той се поклони няколко пъти.

— Ще проверя дали мога да намеря. — И той хукна, като ме поглеждаше неуверено през рамо.

— Рам, помогни ми да смъкна това-онова от тия труфила.

Той се стъписа. Отказа.

— Рам, предизвикваш ме да те пратя до края на службата ти да копаеш нужници.

Той повярва на думата ми и понесе неодобрението на няколко десетки зяпачи, докато ми помагаше да сваля най-неудобните си дрехи. Срамуваше се.

Абда, който не бе помолен да участва, се преструваше на сляп.

Гупта се появи. Носеше меч — нечия играчка, с която да се перчиш.

— Взех го назаем от един господин, който бе така любезен да ми позволи да ви го донеса. — И той беше сляп. Очаквах през всичките тези години да се е нагледал на какво ли не. Горичката напомняше място, където любовниците си уреждат тайни срещи.

— Вечно ще храня най-мили чувства към теб, Гупта. Правилно ли предполагам, че слугите са повикали колесницата ми, когато са ме видели да се приготвям?

— Тези, които отговарят за това, ще си търсят друга работа, ако тя вече не ви чака, когато излезете, Господарке.

— Благодаря. Скоро ще ви изпратя тази играчка.

Рам отново изчака, докато никой вече не можеше да го чуе, и зададе въпрос, сумтейки. Отговорих:

— Ако ще имаме неприятности, те ще ни връхлетят току до портата. Стигнем ли до колесницата, сме в безопасност.

— Имате ли план, Господарке?

— Ще прескочим капана, ако има такъв. Ще ги изтребим. Или ще ги пленим и отвлечем, и никога повече няма да ги видят. Колко ли може да са?

Рам сви рамене. Вече не си губеше времето да ме зяпа — имаше очи само за бедата.

— Осем — обади се Абда. — И онзи, когото посрамахте. Но той ще гледа да не се приближава. Може би ще му се налага да обяснява, ако го забележат.

— Така ли?

— Забърквал съм се в подобни интриги, докато бях религиозен служител.

Нямах представа за какво говори. Моментът не ми се струваше най-подходящият да се интересувам от миналото му. Наближавахме храстите, които обграждаха пътеката чак до изхода.

Казвам „храсти“, но не съм привърженичка на официалното градинарство. Гъста растителност, от четири до осем стъпки висока, покриваше района. Всяко отделно листенце всекидневно бе оглеждано и обгрижвано. Предназначението на храстите беше да скриват горичката от света, та високопоставените жители на Талиос да са сигурни, че няма да бъдат осквернени от погледите на простолюдието.

Веднага щом оставихме Гупта, започнах една магия и щом стигнахме храстите, вече бях готова. Отново детска игра, но засега бе най-амбициозното ми усилие. Произнесох заклинанието и метнах полученото огнено кълбо към растенията вляво.

Когато кълбото прелетя десет стъпки, то вече беше толкова горещо, че можеше да стопи стомана. Пръсна се на парчета, а те се разхвърчаха още по-дребни отломки.

Някой изпищя.

И още един. От храстите, удряйки се по хълбока, скочи мъж.

Бях подготвила още едно кълбо и го запокитих на другата страна.

— Чакайте — казах. — Оставете ги да изприпкат. Ще ги изтикаме надолу по пътеката до портата. — На пътеката вече имаше трима, пощурели. После изскочиха и още трима — мятаха се като подплашени говеда. Храстите горяха.

— Стига вече. Да вървим.

Забързахме напред. Сащисаните пишман убийци заотстъпваха и паникьосано се скупчиха пред затворената порта. Стражите се вираха в пламъците, стъписани, и не знаеха какво да правят.

— Рам, халосай ги по главите и после ги метни в колесницата. — Един от стражите ме разпозна и механично си свърши работата, щом Рам връхлетя върху шестимата.

— Господарке.

Абда бе застанал зад мен. Обърнах се. Горящ мъж ни нападаше с издигната във въздуха крива сабя — оръжие, което не бях виждала по тия краища досега. Изглеждаше старинна.

Абда приклезна, стрелна се и за миг уви румела си около шията на мъжа. Не се наложи да свиквам с взетия си назаем меч — устрема на убиеца прекърши врата му.

Това беше. Рам нахвърля телата в колесницата. Казах на стража, който беше най-малко стъписан:

— Благодарете на майстор Гупта за заема. — Дадох му меча. — И му поднесете моите извинения за щетите. Жрецът Чандра Чан Тал с радост ще ги поправи. Готов ли си, Рам?

— Да, Господарке.

— Абда, натовари тази леш. — Качих се на колесницата при кочияша, огледах се и забелязах Тал. Той и другите двама жреци в

червено стояха и се пулеха срещу улицата на осемдесет стъпки оттук. Отдадох им чест.

— Готово е, Господарке — подвикна Абда.

Той и Рам ми бяха забавни. Не искаха да седя там горе, изложена на всякакви опасности, но не им се нравеше и да се возя вътре заедно с трупите и пленниците.

— Трябва ли да тичам отзад като добра талианка, Рам? Той засрамено поклати глава.

— Качвай се.

Подминахме Тал и приятелчетата му. Провикнах се:

— Гледайте да прекарате много приятно часовете, които ви остават!

Тал пребледня. Другите бяха направени от по-корав материал. Или от по-тъп.

XXXI

Денят беше разкошен. Няколко облачета се белееха в небето, духаше лек ветрец, въздухът непонятно хладнееше. Ако стоиш на сянка, можеше и да не се изпотиш. Бе ранен следобед. Работата по лагера започна на зазоряване. Там се трудеха четири хиляди души и напредъкът се виждаше.

Първо щяхме да осигурим подслон, столови, конюшни, складове. Планът ми бе амбициозен — за гарнизон от десет хиляди души. Дори и Нараян се тревожеше, че искам да постигна твърде много за твърде кратко време.

По-умните приятелчета на Нараян предварително разкараха жреците и религиозните фанатици. Изолирахме ги в отделна палатка — специално подразделение. Бяха към триста. Те се трудеха в полето под хълма, подложени на „ускорено“ обучение. Откриех ли някой добър, изпращах го на дръзка и опасна мисия някъде далече. Седях в сянката на едно старо дърво, наблюдавах и давах насоки. Рам ме пазеше.

Видях Нараян да идва. Бях го оставила в града. Станах.

— Е?

— Готово е. Последният беше открит един час преди аз да тръгна.

— Добре. — Тал се оказа лесен, но спътниците му бяха трудни за издирване. Приятелите на Нараян ни бяха отгървали от тях. — Това е добре. Предизвика ли вълнения?

— Още е трудно да се каже, макар че един емисар на Гуни се появи точно преди аз да тръгна.

— Така ли?

— Искаше да уреди освобождаването на мъжете от горичката.

— И?

— Казах му, че са свободни. Той ще се досети.

— Отлично. Нещо чува ли се за шпионите на Господарите на сенките?

— Не. Но хората са виждали сбръчканите кафяви човечета, за които споменахте. Значи трябва да са тук.

— Тук са и бих дала няколко зъба, за да разбере какво са намислили. Друго?

— Нищо, освен мълвата, че Прабиндрах Драгх привикал големите клечки от проекта за стена и им съобщил, че вместо това трябва да ви построят крепост. Издирих един приятел, който сегиз-тогиз поработва в двореца, когато прислугата не им достига. Нашият принц не поддържа домакинство, което да подобава на ранга му. Моят човек не получава кой знае какво, освен когато принцът благоволи — а и тогава не е много.

— Поинтересувай се от възможността да уредиш твоя приятел на постоянна работа в двореца. Има ли още много доброволци?

— Само неколцина. Още е твърде рано. Хората чакат да видят как се справяте с наличната войска.

— Разбираемо е. Никой не иска да подпише договор с губещия.

Би било интересно да се знае какво са казали за мен на онази среща. Жалко, че вече не разполагах с едновременните ресурси.

И нямаше да се сдобия с тях, ако се мотая.

— Ще дойда до града с теб. Имам си работа. — Спомних си нещо, което съпругът ми бе извършил, за да укрепи властта си. Една тукашна версия на същото би могла да накара всички да забравят за известно време политиката.

Имах нужда от подходяща сцена и трябваше да започна търсенето ѝ. Докато яздехме, попитах Нараян:

— Имаме ли много стрелци с лъкове? — Знаех отговора, но той притежаваше дарбата да изнамира онова, което ми липсва.

— Не, господарке. Стрелбата с лък не беше особено насърчавано умение. Занимавка за марханите, нищо повече. — Имаше предвид върховната каста.

— Но все пак разполагаме с неколцина. Намери ги и ги накарай да обучат най-надеждните хора.

— Нещо сте намислили ли?

— Стара песен на нов глас. Вероятно. Може и никога да не ми потрябват, но ако стане нужда, искам да знам, че разполагам с тях.

— Както винаги, ще ги осигурим. — Той пусна онази усмивка. Де да можех да я изстърга от лицето му завинаги!

— За да създадем подразделение от стрелци, ни трябват лъкове, стрели и всичко останало, което е нужно — това щеше да занимава ума му. Не ми се говореше. Днес не се чувствах готова да се боря с лъвовете. Всъщност, от няколко дни. Предполагам, че беше от липсата на сън, кошмарите и преумората напоследък.

Сънищата продължаваха да ми се явяват. Бяха лоши, но просто ги изтиквах в ума си, приемах неприятното и продължавах нататък. Засега нямах време за друго. Със сънищата щях да се справя, когато приключа с по-непосредствените си грижи.

Мислих доста за моя бивш съпруг Властелина и неговата техника за изграждане на империи, а после — за собственото ми тежко положение. Липсата на командири продължаваше да ми трови живота. Всеки ден на разни мъже се възлагаха задачи, които не им бяха по силите, въз основа на моите предчувствия или тези на Нараян. Някои се справяха, други се огъваха под тежестта. Сега ни беше по-трудно — възнамерявахме да претопим цяла орда, която престава си нямаше какво става.

На идване към града наближихме скелета — бяха започнали да строят стената. Нараян отбеляза:

— Господарке, по-малко от месец до Празника на светлините.

Отначало не разбрах, но после си спомних, че празникът е важен свещен ден за неговия култ. Сетих си и как ми намекваше, че е редно да присъствам, ако искам да получа подкрепата на Удушвачите. Трябваше да убедя и другите джамадари, че аз съм Дъщерята на нощта и мога да предизвикам идването на Годината на черепите.

Налагаше се да науча повече за този култ и да открия какво би могъл да крие Нараян.

Нямаше време да свърша всичко наложително.

Снощи получихме първата вест от наблюдателите на Деджагор. Могаба се държеше. Упоритият Могаба. Не очаквах с нетърпение да го видя отново. Щяха да се разхвърчат искри. И той щеше да претендира за капитанския пост — бях сигурна в това, както съм убедена, че слънцето изгрява и залязва.

Стъпка по стъпка. Една по една.

XXXII

Срещата със свещениците не бе минала добре. Радишата беше изпаднала в ярост. Брат ѝ изглеждаше мрачен. Пушека изписука:

— Трябва да се направи нещо с тази жена!

Разговаряха в защитена от подслушвачи стая, но нещо се беше настанило сред джунджуриите на една висока лавица. Хората долу не забелязваха наблюдаващото ги жълто гарваново око.

— Не съм толкова убеден — отвърна Прабиндрах Драх. — Разговаряхме надълго и нашироко и според мен тя беше искрена. Вътрешното чувство ми подсказва, че трябва да я оставим да си троши главата.

— О, богове! — Пушека изруга. — Не!

Радишата не вземаше страна. Засега.

— Тази вечер бяхме на косъм от изхвърляне. Не успяхме да забием клин помежду им. Само това, че можем да я насочим към тях, ни отърва кожата. Няма как да се отървем от нея, Пушек.

Прабиндрахът се обади:

— Хванали сме тигъра за опашката и не можем да го пуснем. Чувствам се, сякаш се намирам в огромна купа, а край нея са се струпали хора, които искат да ме смажат с огромни камъни.

— Тя ще ни погълне! — Пушека се стараеше да говори с разумен тон. Паниката му бе пречила в миналото. Прабиндрах Драх и Радишата трябваше да бъдат убедени с разум. — Тя си има вземане-даване с Удушвачите.

— От които сигурно са останали няколкостотин в целия свят — отбеляза Радишата. — Колко души обитават Сенчестите земи? А сенките колцина са? Тук, в града, има повече свещеници, готови да ти забият нож в гърба, отколкото са всички Удушвачи на света.

— Прочетете пак старите хроники — предложи им Пушека. — Колко души е наброявал Черния отряд първия път, когато е дошъл тук? Но преди да ги прогонят, нашите предшественици насмалко са щели да посрещнат Годината на черепите. Не бива да се забъркваш с тези

мрачни сили. Те пробуждат дявола във всеки. Не можеш да поканиш тигъра в дома ти, за да те пази от вълка. Няма обтегнато въже, по което да ходиш. Не бива да се надяваш, че тази тъмна сила ще прогони другите сенки. Това е най-дълбокото, върховното зло, надхвърлящо всички злини. Сетете се за стореното от тази жена снощи.

— Бях съкрушен от щетите — рече Прабиндрахът. — Майстор Гупта и предшествениците му са работили цял век за това.

— Не ти говоря за проклетите растения! — Пушека едва се овладя. — Убит е човек — умъртвен чрез магия. Още седмина са отвлечени и кой знае каква участ ги е сполетяла. Тал и приятелите му са били убити в собствените им храмове. Удушени!

— Просеха си го — обади се Радишата. — Постъпиха глупаво и си платиха. Забелязваш ли, че не са изтребили останалите свещеници от култа към Гуни?

— Кликата на Гапор ли? Сигурно те са насърчили Тал и не са имали нищо против, че е изтеглил късата клечка.

— Сигурно.

— Не разбирате ли какво прави тя? Преди година на жреците не би им хрумвало, че могат да убият някого от тях. А сега го приемат и това не тревожи никого.

— Тал вече го няма. Казвате, че бил глупав и си го е просил, и сте прави. Но той беше сред най-важните хора в Талиос, както и Джахамарадж Джах. И той си го търсеше. Когато тя си избере следващия, вероятно всички отново ще кажат същото — че си го е изпросил. И следващия, и по-следващия, а после ще дойде вашият ред и този на Прабиндрах Драх... А след това и потоп. Професионализмът е хубаво качество за един войник. Тя може да е най-добрият войник, съществувал някога. Вероятно е способна да съсипе Господарите на сенките и насън. Но дори те никога вече да не прекосят Голямата река и никога да не стигнат по-далеч от Деджагор на север, дори и никога вече да не спечелят битка, щом командва тя, Талиос ще загуби също толкова сигурно, колкото и ако изобщо не се съпротивяваме.

Прабиндрах Драх понечи да каже нещо, но Радишата го изпревари:

— Той е прав. Талиос никога вече няма да е същият.

— Така ли?

— Ако оставим тази жена да се разпорежда, тя ще преобрази Талиос в подобие на Сенчестите земи, защото това е цената на победата. Разбирам го, Пушек, макар ти да приказваш само за Удушвачите и Годината на черепите. Наблюдавах тази жена и се съмнявам дали някой освен онзи Знахар някога е имал влияние върху нея. Братко, той е прав. За да ни спаси, тя ще ни превърне в онова, от което се боим.

— Значи, както и да постъпим, сме обречени. Оставим ли я на мира, край с нас. Ако не — Господарите на сенките ще ни изядат.

— Има и друг начин... — обади се Пушека. Но не можеше да им го каже. Когато сподели за разговора си с агентите на Дълга сянка, той не им каза всичко. Вече беше твърде късно. Ако им заговореше за пропуснатите подробности, щеше да загуби доверието им. Можеха дори да решат, че се противопоставя на жената по нареждане на враговете на Талиос.

Сбръчканото човече бе предвидило това. Проклето да е.

— Е? — подкани го Радишата.

— Хрумна ми нещо, но е неприложимо. Чувствата подведоха разума. Забравете. Кина се пробужда. Дъщерята на нощта е сред нас. Трябва да я накараме да замълчи.

— Можем цяла нощ да си говорим за това — възкликна Прабиндрах Драх. — Никой от нас няма да промени мнението си. По-добре да съсредоточим усилията си винаги да сме една крачка напред от жреците, докато не успеем да се договорим.

Пушека поклати глава. Нямаше да се получи. Жената щеше да всява объркване и разцепление сред тях, а после щеше да е твърде късно. Така действаше мракът. Чрез измама. Безкрайна поквара.

Нямаше смисъл да говори повече. Оставаше му само един избор.

Ако го направеше, щяха да го намразят и да го заклеймят като предател. Но друг отговор нямаше.

Трябваше да се моли за смелост и ясна мисъл. Самите Господари на сенките бяха майстори на измамата и ако можеха, щяха да го използват. Но изиграеше ли внимателно играта, той щеше да е от полза на Талиос повече от десет армии.

Опитваше се да приключи разговора.

Когато братът и сестрата се приготвиха да си тръгват, принцът каза:

— Пушек, исках да те питам, защо тя изведнъж започна да дава луди пари за прилепи?

— Какво?

— Шадар Сингх го спомена. Чул го, докато идвал насам. Тя пуснала мълвата, че всички деца могат да спечелят някой и друг грош, ако ѝ занесат мъртви прилепи. Всички бедни семейства в града ще почнат да ги избиват и ще трябва да плати за тях цяло състояние. Защо?

— Нямам представа — излъга Пушека. Сърцето му подскочи и заседна в гърлото. Тя знаеше. Онази работа със съобщенията за непознати... Не беше само пропаганда. Тя знаеше. — Има някои екзотични магии, в които се използват стрити части от прилепи — козина, нокти, черен дроб. Но те са от онези, които могат да направят кравите на съседа ти ялови или кокошките му да спрат да снасят. На нея не ѝ вършат работа.

Но живите прилепи бяха полезни на Сенчестите господари.

Той едва изчака принца и сестра му да завият зад ъгъла в коридора и излезе навън, докато все още имаше прилепи, които да го намерят.

XXXIII

Знахаря седеше на един камък сред гората, облегнат на едно дърво, и плетеше фигурка на животно. Завърши я и я подхвърли върху един пън. Гарваните го наблюдаваха, но той не им обръщаше внимание. Мислеше за Ловеца на души.

Тя не беше особено приятна компания — бе прекарала векове, взряна в себе си. Можеше да бъде дружелюбна и въодушевена за кратко, но не знаеше как да задържи това. Той също не знаеше. Понякога те сякаш се движеха успоредно, но не и заедно. Но тя нямаше да го остави да си отиде само защото не бяха сродни души. Имаше за какво да го използва.

Цял ден тя се рови из храма. Той не знаеше защо, но и не гореше от желание да научи. Беше потиснат. Идваше тук, когато настроението му паднеше съвсем.

Импът Жабешко лице изникна пред него.

— Какво си увесил нос, капитане?

— Защо пък не?

— Затапи ме.

— Какво става в Деджагор?

— И тук ме затапи. Имах си работа.

— Каква?

— Не мога да кажа. — Импът изимитира мрачната му поза. — Миналия път твоите момчета се справяха много добре. Но май се заяждаха и се караха повече отпреди. Дъртият Едноок и другарчето му нещо не се разбират с тоя Могаба — ни най-малко. Приказваха как щели да зачезнат и да го оставят сам да си троши главата.

— Ако го направят, край с него.

— Но той не ги цени достатъчно, то е ясно.

— Тя разправя, че ще ходим там.

— Ами, ще го видиш с очите си.

— Не мисля, че е наумила точно това. Тя ли те привика?

— Дойдох да докладвам. Интересни работи стават. Вземи я поразпитай — може и да ти каже.

— Какво прави тя?

— Подрежда така, че да не личи, че тук е живял някой. Оня Празник приближава и хаховците скоро ще довтасат тук.

Знахаря се съмняваше, че ще получи прям отговор, но все пак попита:

— Как е Господарката?

— Добре е. Държи се, след шест месеца тя ще командва парада. Така е объркала всички важни клечки в Талиос, че си прави каквото си ще.

— Тя е в Талиос? — Не го знаеше. Ловеца не му беше казала. Но той така и не попита.

— От седмици е там. Остави оня тип Кинжала да се разпорежда при Годжа, отиде в града и почна да го превзема.

— Точно така би постъпила. Тя не е от онези, които чакат нещо да се случи.

— На мен ли го разправяш! Опа, чувам, че шефката ме вика. По-добре тръгвай и ти. Стягай багажа.

— Какъв багаж? — Нямах нищо друго, освен дрехите на гърба си, а и те се бяха превърнали в дрипи.

— Каквото там трябва да вземеш. Тя тръгва след час. Той не възрази — би било безсмислено, все едно да спориш с камък. Неговите желания и интереси нямаха никакво значение. Разполагаше с по-малко свобода и от роб.

— Не го вземай навътре, капитане! — подхвърли му импът и изчезна.

Яздиха, докато Знахаря рухна. Починаха си и продължиха. Ловеца на души пренебрегваше такива удобства като пътуване само през светлата част от денонощието. Позволи трета почивка едва след като навлязоха сред хълмовете северозападно от Деджагор. Продумваше рядко — разговаряше само с гарваните си. Поговори и с Жабешко лице малко след като спряха, докато Знахаря спеше.

Тя го събуди по изгрев-слънце.

— Днес се връщаме в света, любов моя. Извинявай, че не бях достатъчно грижовна. — Той не можеше да отгатне нищо по избора ѝ на гласове. Този като че беше нейният собствен, много приличаше на гласа на сестра ѝ и винаги звучеше неутрално. — Много мислих и е редно да те осведомя какво се е случило.

— Би било много любезно.

— Все така си имаш склонност към сарказма.

— Това ме крепи.

— Може би. Ето как стоят нещата. Миналата седмица Тъкача е нападнал Деджагор с войска. Атаката му била отбита. Би успял, ако бе впрегнал всичките си умения — но тогава Дълга сянка щеше да разбере, че той не е толкова немощен, колкото се преструва. Довечера ще опита пак и може и да успее. Твоите хора, Едноокия и Гоблин, са скъсали с командира си. Любимата ми сестрица е завоювала силни позиции в Талиос и околностите му. Разполага с пет-шест хиляди души войници, но никой от тях не струва и пукната пара. Когато се е отправила на север, е оставила в Годжа мъж на име Кинжала. И той среща същите трудности, но няма нейния опит. Някои от неговите войници обаче имат бойна закалка. Решил е да ги остави да се учат по трудния начин — започнал е да окупира околните територии, особено на юг, покрай пътя за Деджагор.

— Сигурно така по-лесно изхранва войската си.

— Да. Вече разполага с над три хиляди души. Разузнавачите му са влизали в схватки с патрулите на Тъкача на сенки. А голямата новина, разбира се, е, че магьосникът Пушека е бил прельстен от Дълга сянка.

— Какво, какво? Мръсникът му дребен! Никога не съм му имал вяра.

— Дълга сянка разчиташе на неговия идеализъм и на страха му от сестра ми и Черния отряд. Излезе му с уверения, на които той не можа да не повярва и го накара да си мисли, че е възможно да стане герой, като отърве Талиос от предполагаемите му спасители и постигне помирение със Сенчестите земи.

— Глупак! Мислех си, че за да си магьосник, трябва да си умен.

— Умен не означава разумен, Знахарю. А и той не е пълен глупак. Няма доверие на Дълга сянка. Използва всички възможни

средства, за да го накара да си спазва обещанията. Истинската му грешка беше, че отиде при Дълга сянка в Капана за сенки.

— Какво?

— Оплаквача и Дълга сянка обединиха дарбите си и сътвориха летящо килимче като онова, което имахме, преди да ги унищожат. Не го бива много, но свърши работа на Оплаквача да откара магьосника в Капана за сенки и да остави шпиони в Талиос. Сега Пушека е там. Жабешко лице го следи. Дълга сянка се опитва да обсеби Пушека. Той ще се върне в Талиос като негов слуга.

Общият сбор от всичко това никак не се хареса на Знахаря. Вече трима магьосници бяха срещу Талиос, а единственият му магически защитник бе слуга на врага. Господарката може би се справяше добре, но надали щеше да успее, щом ѝ се налага да се бори едновременно с Господарите на сенките и с враговете зад гърба си.

Гибелта вече дебнеше Талиос, а все още никой не го очакваше.

Катовар бе по-далеч от всякога.

Нямаше да успее в тази мисия сам. Да си върне Аналите... Те не бяха у него. Останаха в плен в Деджагор. Не можеше да се добере до тях.

Дали Мъргън продължаваше да ги води? Дано.

— Нищо не си казала за нашето участие във всичко това.

— Казвала съм, и то често! Ние само ще се забавляваме. Ще изритваме подпорите изпод този и онзи. Вечерта, която предстои, ще накараме цялата тази част от света да се чуди какво става и кой на кого какво прави.

Той започна да проумява скоро след като тя му нареди да се подготви.

— Готов ли си вече?

— Сложи си доспехите. Време е да подплашим здравата войниците на Тъкача и да спасим Деджагор.

Той стоеше озадачен. Тя попита:

— Или искаш да ги оставиш за изстребление?

— Не. — Аналите бяха в града и трябваше да бъдат запазени. Той извади доспехите, които мъкнеха чак от храма. — Не мога да ги облека сам.

— Знам. И ти ще трябва да помогнеш с моите.

С нейните? Бе решил, че ще използва стария си облик на Ловеца на души, но започна да проумява хитростта ѝ.

Бронята, изкована от нея в храма, представляваше копие на доспехите на Господарката в образа на Отнемащата живот. Появата на двамата щеше да обърка напълно всички главни действащи лица. Предполагаше се, че неговият Създател на вдовици е загинал. И за Отнемащата живот на Господарката подозираха, че се намира в Талиос. Не очакваха никой от тях да притежава магически способности. Обсадените щяха да се слисат. Войниците на Тъкача — да изпаднат в потрес. Дълга сянка можеше и да заподозре истината, но нямаше как да е сигурен. Пушека, принцът на Талиос и сестра му щяха да се озадачат. Дори и Господарката щеше да се обърка.

Беше сигурен, че тя го смята за мъртъв.

— Проклета да си — каза той, когато нагласи шлема върху главата си. — В ада да гориш дано! — Но не можеше да ѝ откаже съдействието си. Ако тя не се намесеше, Деджагор щеше да падне и защитниците му да погинат.

— Спокойно, любов моя. Успокой се. Не се впрягай. Забавлявай се. Виж, копието — посочи тя.

Това бе острието, върху което векове наред се развяваше знамето на Черния отряд. Напразно го издирваше в храма. Не го видя как се спусна. Сега то стърчеше до огъня, който бяха запалили да им свети, и излъчваше меко сияние. На него бе окачено знаме, ала той не можеше да го различи.

— Ти как... — Да върви по дяволите. Магия. Щеше да играе нейната игра само доколкото му се налага. Нямаше да ѝ достави удоволствие.

— Вземи го, Знахарю, и яхни коня. Време е. — Тя бе успяла да измайстори дори и доспехите на жребците — барокови, с вече блещукащи по тях магически огънчета.

Той се подчини — и се сепна. Нейните доспехи бяха малко по-различни от онези, които Господарката бе създала за нейната героиня Отнемащата живот. Тези бяха по-страшни и излъчваха заплаха. Напомняха за първичната гибел.

Два огромни черни гарвана кацнаха на раменете ѝ. Очите им горяха в червено. Още гарвани кръжаха около Ловеца. Жабешко лице

се материализира на врата на коня ѝ, избърбори нещо и изчезна.

— Да вървим. Трябва да пристигнем тъкмо навреме, за да спасим деня. — Този път говореше с глас на щастливо дете, замислящо някаква пакост.

XXXIV

Бесния Корди надникна в стаята.

— Той идва насам, Уилоу.

Лебеда изсумтя и отвори кепенците, за да влезе светлина. Огледа лагера на Кинжала и тези на съюзниците му около него. Самите богове подкрепяха този мъж. Доброволци пристигаха с купища — и никой от тях не желаше да постъпи в гвардията на Радишата. Когато я измисли, той хранеше големи надежди. Но името на Радишата тук тежеше по-малко от това на Кинжала. И той, проклет да е, също толкова упорито бе на страната на Господарката, колкото и Корди — за каузата на Радишата.

— Корди, Корди, защо, по дяволите, просто не се приберем у дома? — измърмори той.

Кинжала влезе, придружен от Бесния. Онзи дръвник Синдху ги следваше по петите. Беше като сянка на командира си. Лебеда никак не го харесваше. От него го побиваха тръпки.

— Корди разправя, че имаш нещо — каза Кинжала.

— Да. Най-сетне и ние да ви изпреварим. — Бе започнал да изпраща патрули, откакто Кинжала предприе разширяване на територията си на юг. — Нашите са взели пленници.

— Знам.

Много ясно, че знаеше. Тук нямаше как да се крият един от друг. Не се и опитваха. Останаха си приятели, колкото и разногласия да имаха помежду си. Кинжала изготвяше повечето от плановете си в същата тази стая, на масата с картите. Искаше ли Лебеда да научи нещо, то ставаше пред очите му.

— Миналата вечер в Деджагор се е вдигнала пушилка. Тъкача на сенки нападнал града с всичко, с което разполага, и здравата притиснал нашите приятели. И тогава кой да се появи — двама огнедишащи великани на коне, с черни доспехи, които мятали светкавици и сритвали задници наред. Щом пушилката се разсеяла, станало ясно, че Сенчестите са размазани. Един от пленниците го

видял с очите си. Каза, че Тъкача на сенки трябвало да извади всички фокуси от торбата, че да удържи срещу тия двамата. Ето как разправят, че е станало.

Докато бърбореше, Лебеда наблюдаваше внимателно Кинжала. Зад равнодушната фасада прозираше някакво чувство.

След като завърши разказа си, той попита:

— Какво ще кажеш, стари друже? Тези двама чудодейни посетители да ти приличат на някои наши познати?

— Господарката и Знахаря, с парадните доспехи.

— Уцели! Ама...

— Той е мъртъв, а тя — в Талиос.

— Второ попадение. Дайте на човека награда. Та си мисля... Какво всъщност е ставало там, по дяволите? Синдху, защо се хилиш така, човече?

— Кина.

Двамата впериха очи в плещестия. Корди се обади:

— Я ги опиши пак, Уилоу.

Лебеда повтори.

— Кина — потвърди Бесния. — Такава, каквато я описват онези, които я познават.

— Не е тя — поправи го Синдху. — Кина спи. Дъщерята я въплъщава. — Неговата връзка с Измамниците бе публична тайна, но той не им помагаше кой знае колко. Обикновено беше така — Синдху казваше нещо и после си противоречеше.

— Хич няма и да се опитвам да проумея това, приятел — каза Лебеда. — Някой, отговарящ на описанието, нахлул там и им съдрал задниците. Кина ли е, не е ли, не ми пука. Някой е искал хората да мислят, че е Кина. Нали така?

Синдху кимна.

— А кой е бил онзи с нея? Връзва ли се някак?

Синдху поклати глава.

— Това ме обърква.

Корди седна на рамката на прозореца. Лебеда потръпна — зад гърба му зееше двайсетметрова пропаст.

— Тихо, че мисля — каза Корди.

— Пазете тишина — предупреди Лебеда. Направеше ли си труда да мисли, Корди беше гений.

Зачакаха. Лебеда се разхождаше из стаята. Кинжала оглеждаше картата. Не си губеше времето. Синдху оставаше равнодушен и не помръдваше, ала изглеждаше потресен.

— На бойното поле е излязла и друга сила — заключи Бесния.

— Какво рече? — изписука Лебеда.

— Само така се връзва, Уилоу. Господарите на сенките се дебнат един друг, но не биха стигнали чак дотам. Така твърде много биха помогнали на нас. От наша страна не разполагаме с играч, който може да намеси и магия. Значи е някой друг.

— Но за какво, по дяволите?

— За да обърка всичко?

— Успели са. Защо?

— Не можах да се сетя.

— Тогава кои са?

— Не знам. Както и никой друг не знае и си гонят опашките, мъчейки се да се досетят.

Дали Кинжала слушаше? Като че не.

— Колко са пострадали Сенчестите? — попита той.

— Какво?

— Войските на Тъкача на сенки — какви са загубите?

— Толкова са зле, че не могат отново да нападнат Деджагор, докато не дойде подкрепление. Но не са пострадали така зле, че нашите да могат да се пробват да се измъкнат.

— Значи са се намесили колкото да поддържат равновесието.

— Нашите са изплатили зле, разправят пленниците. Поне половината са избити. Като имате предвид, че войските на Сенчестите господари са направо размазани.

— Но все пак са можели да изпратят патрули, които вие да хванете?

— Тъкача на сенки се бои, че ще го нападнем, и не иска повече изненади.

Кинжала закрачи из стаята, после се върна при картата и огледа гарнизоните и постове, които бе сложил на сто и петдесет мили навътре южно от лагера. Продължи да снове. Попита Корди:

— Вярно ли е, или искат да го повярваме? Примамка, с която да ни вкарат в капана?

— Пленниците го вярваха — отвърна Лебеда.

— Синдху, защо Хаким не се обажда? — попита Кинжала. —
Защо новината стигна до нас по този начин?

— Не знам.

— Разбери го. Върви още сега да поговориш с приятелите си.
Ако това е вярно, трябваше да разберем преди техните патрули да
пристигнат с пленниците.

Синдху излезе, разтревожен.

— И сега, като го отпрати, кажи какво ти се върти в ума! — рече
Лебеда.

— Дали тази история е вярна? Това ми се върти в ума. Синдху
прати хора да дундуркат Деджагор и те е трябвало да юрнат
вестоносец насам в мига, в който се е вдигнала пушилката. А когато
всичко е приключило, друг е трябвало да дойде с пълен доклад.
Единият може и да не е успял да се добере дотук, но за двамината?
Подсигурили сме този път — взехме при нас повечето бандити и по-
сприхавите селяни.

— Смяташ, че са ни пробутали пленниците?

Кинжала продължи да крачи.

— Не знам. И да са ги пробутали, защо на вас? Бесен?

Корди се замисли.

— Ако са подставени лица, не трябваше ние да ги залавяме —
освен ако целта им не е да предизвикат смут. Или пък не могат да ни
различат. Може би казват истината, но смятат, че ние няма да
повярваме, защото вашите разузнавачи мълчат. Може би по този начин
печелят време.

— Илюзии — рече Лебеда. — Помниш ли какво казваше
Знахаря? Че любимото му оръжие било илюзията.

— Не беше точно така, Уилоу — поправи го Корди. — Но, горе-
долу да. Някой иска да повярваме в нещо, което го няма, или да не
забележим онова, което съществува.

— Тръгвам — рече Кинжала.

— Къде така? — стресна се Лебеда.

— Отивам там. Долу.

— Абе човек, ти да не полудя? Нещо се увлече с гоненето на
опашката!

Кинжала излезе.

Лебеда се обърна към Корди.

— Какво ще правим, Бесен?

Той поклати глава.

— Не знам какво му става на нашия приятел Кинжала — проси си смъртта. Май не биваше да го спасяваме от ония крокодили.

— Да, може би. Но сега какво ще правим?

— Ще пратим вест на север, а после тръгваме с него.

— Ама...

— Ние командваме — можем да правим каквото си искаме. — И Бесния Корди се изнесе.

— Тия и двамата са откачили — измърмори Лебеда. Поогледа картата и отиде до прозореца. Забеляза суматохата в лагера на Кинжала, погледна брода и тълпящите се строители, които поставяха дървените подпори за временния мост на Господарката. — Всички са откачили. — Лапна пръст, зачопли устните си и заключи: — Че защо пък аз да съм по инакъв?

XXXV

— Това е — казах. — Писна ми.

Току-що бях получила вестта, че един жрец на Ведна — Иман ул Хабн Адр, е наредил на строителите от своя култ да напуснат лагера ми и да се явят на работа, за да зидат онази нелепа крепостна стена. Това бе второто отстъпничество за днес. Контингентът от Гуни напуснал един час след началото.

— Утре и Шадарите няма да дойдат. Най-сетне се решиха да ме изпитат. Нараян, събери стрелците. Рам, изпрати съобщенията, които наредих на писарите да подготвят.

Нараян се облеци. Не можеше да се накара да помръдне. Не му се вярваше, че ще го сторя.

— Господарке?

— Задействай се.

Те тръгнаха.

Обикалях и се опитвах, сновейки, да уталожа гнева си. Нямах причини да се ядосвам. Не бях изненадана. Култовете не ме притесняваха, откакто се погрижих за Тал. Това означаваше, че се съвещават помежду си, преди отново да ме предизвикат.

Възползвах се от почивката, която те ми отпуснаха — наемах по двеста мъже дневно. Временният лагер вече бе построен, а каменните зидове на крепостта, която щеше да изникне на негово място, вече се градяха. Някои от мъжете преминаха през първите етапи на обучението. Глезех се с изкрънканите от Прабиндрах Драха оръжия, животни и пари. По отношение на тях разполагах с повече от нужното.

Бях разширила значително границите на дарбата си. Все още не бях заплаха дори за Пушека, но напредъкът ми ме радваше.

Големите минуси си оставаха сънищата и постоянното леко гадене, от което не можех да се отърва. Може би беше от водата в лагера, макар че не ми минаваше и когато отидех в града. Най-вероятно липсата на сън си казваше думата.

Отказвах да се подчиня на сънищата. Стараех се да не им обръщам внимание. Търпях ги, както се понася цирей. Някой ден щеше да ми се предостави възможност да предприема нещо спрямо тях. Тогава равновесието щеше да бъде възстановено.

Наблюдавах как моите вестonosци тичат към града. Твърде късно бе да се прикривам.

Успeya или не, щях да привлека вниманието им.

Рам ми помогна да си сложа доспехите. Сто мъже наблюдаваха. Казармите си оставаха все така претъпкани, макар да бях преместила пет хиляди души в лагера.

— Толкова много доброволци, че не зная какво да ги правя, Рам.

— Вдигнете си ръката, Господарке — изсумтя той.

Вдигнах и двете си ръце и тогава забелязах Нараян — все едно бе видял призрак.

— Какво има?

— Прабиндрах Драx е тук. Сам. Искa да ви види. — Опитваше се да шепти, но мъжете го чуха и мълвата плъзна.

— Тихо! Всички! Тук? Къде?

— Казах на Абда да го доведе по дългия път.

— Добро хрумване, Нараян. Рам, продължавай.

Нараян побягна, преди Абда да доведе принца. Посрещнах го с подobaващите любезности.

— Зарежете. Може ли да останем насаме? Поверително е.

— Учебно гасене на пожар. Или каквото и да е. Всички навън. Абда, погрижи се.

Тълпата неохотно се размърда. Принцът погледна Рам.

— Той остава — заявих. — Без помощта му не мога да се облека.

— Изненадвате ли се, че ме виждате?

— Да.

— Това е добре. Крайно време беше някой да ви изненада.

Само го погледнах.

— Какво разправяш, че сте щели да се отказвате? — попита той.

— От какво да се отказвам?

— Да подадете оставка. Да си заминете. Да ни оставите на Господарите на сенките.

Точно това намекваха изпратените от мен съобщения, но не го твърдяха категорично.

— Не зная за какво говорите. Възнамерявам да поприказвам на някои жреци, за да ги постегна малко. Откъде ви хрумна, че ще дезертирам?

— Така разправят. Всички се вълнуват — мислят, че са ви победили. Че като са ви са се възпротивили и повече не ви позволяват ги тъпчете, сте решили да се сбогувате с нас.

Точно каквото исках да ги накарам, да си мислят. Каквото *те* искаха да си мислят.

— Значи ще се разочароват.

Той се усмихна.

— Цял живот от тях съм срещал само неприятности. Трябва да видя това.

— Не бих ви го препоръчала.

— Защо не?

Не можех да му кажа.

— Имайте ми доверие. Ако сте там, ще съжалявате.

— Съмнявам се. Не биха могли да ми сторят повече злини от тези, които вече са ми причинили. Искам да видя как ще ги разочаровате.

— Ще ги видите и никога няма да ги забравите. Не идвайте.

— Настоявам.

— Предупредих ви. — Присъствието му там не би било добро за самия него, което не се отнасяше за мен. Казах си, че съм направила каквото мога. Съвестта ми беше чиста.

Рам приключи с обличането ми.

— Нараян ми трябва — казах му. — Абда! Ще се погрижиш ли за принца? Ще ме извините ли?

Дръпнах Нараян в един ъгъл, където можехме да разговаряме шепнешком. Разказах му за случилото се. Той се ухили с онази проклета негова усмивка — бях готова да я изтръгна от лицето му. Но той смени темата:

— Празникът съвсем наближи, Господарке. Скоро трябва да обмислим как ще пътуваме.

— Знам. Джамадарите искат да ме огледат. Но засега си имам твърде много грижи — нека първо да си свършим работата довечера.

— Разбира се, Господарке, разбира се. Нямах намерение да ви притискам.

— Нямам си, как пък не. Всичко уговорено ли е?

— Да, господарке. Още днес следобед.

— Ще го направят ли? Когато дойде решителният момент — ще го направят ли?

— Никога не знаеш как ще постъпи някой, докато не му се наложи да вземе решение, Господарке. Но всички мъже са бивши роби. Много малко от тях са талианци.

— Отлично. Сега върви. След няколко минути тръгваме.

Площадът се наричаше Айку Рукади — Кръстопътят на Кади. Много отдавна там наистина е имало кръстопът — преди градът да превземе полето. Тогава е бил шадарски, но сега принадлежеше на Ведна. Не беше голям — сто и двацет стъпки на ширина. В средата му имаше обществена чешма, която осигуряваше водата на квартала. Беше претъпкан със свещеници.

Водачите на култовете бяха дошли, а и довели всичките си приятели, които искаха да направят свидетели на унижението на самозабравилата се жена. Бяха се пременили подобаващо за случая. Шадарите носеха бяло — скромни ризи и панталони, Ведна — кафтани и разкошни тюрбани. Най-многобройният контингент, тълпата последователи на Гуни, се делиха на секти. Някои бяха с алени одежди, други — с оранжеви, трети с индиговосини, а четвърти — с аквамаринови. Наследниците на Джахамарадж Джах носеха черно. По моя преценка наброяваха между осемстотин и хиляда души. Площадът беше претъпкан.

— Всички жреци, които имат някакво положение, са тук — каза ми принцът. Излязохме на площада, предвождани от половин дузина некадърни барабанчици. Те бяха единствените ми телохранители. Дори и Рам го нямаше. Барабанчиците разчистиха място до един зид.

— Точно това исках — отвърнах му. Надявах се, че с костюма си изглеждам достатъчно внушително. Яхнала грамадения си черен жребец, аз се издигах над Прабиндраха, чийто дорест кон далеч не беше джудже. Свещениците го забелязаха и започнаха да си шептят. Осемстотин шепнеци мъже вдигат шум като рояк скакалци.

Заех позиция — стената бе зад гърба ми, а барабанчиците — отпред.

Щеше ли са се получи?

По чудо сработи за моя съпруг — толкова отдавна!

— Властелини на душите на Талиос! — Настъпи тишина. Магията ми беше успешна. Гласът ми се чуваше добре. — Благодаря ви, че сте дошли. На Талиос предстои сурово изпитание. Господарите на сенките са заплаха, която съвсем не е преувеличена. Легендите, идващи от Сенчестите земи, са само призраци на истината. Този град и този народ имат само една надежда: да излязат обединени срещу врага. Разделението води до поражение. — Слушаха ме. Бях доволна.

— Отцепничеството е поражение. Някои от вас смятат, че съм недостойна за каузата на Талиос. Повече са изкушени от жаждата за власт. От стремежа към разцепление. Вместо да оставя положението да се влошава и да отвлека Талиос от великата му мисия, аз реших да премахна причината за разцеплението. След днешната вечер Талиос ще има едно лице.

Свалих шлема си, а те очакваха от мен да обявя абдикацията си. Пуснах блуждаещите огънчета да летят.

И тогава у тях се зароди подозрение. Някой изкрещя:

— Кина!

Извадих меча си.

Полетяха стрели.

Докато говорех, подобраните от Нараян мъже бяха преградили с барикади тесните улички, водещи към площада. Когато извадих меча, войниците, скрити в околните къщи, пуснаха стрелите си. Жреците се разпищяха. Опитаха се да избягат, но моите барикади се оказаха твърде високи за тях. Пробвах се да ме нападнат. Дарбата ми бе достатъчно силна да ги отблъсна зад строя на ужасените барабанчици. Стрелите все така се сипеха върху им.

Те се мятаха насам-натам. Рухваха на земята. Молеха за помощ.

Дъждът от стрели продължи, докато не сведох меча си.

Слязох от коня. Прабиндрах Драха гледаше надолу с пребледняло лице. Опита се да каже нещо, но бе изгубил дар слово.

— Предупредих ви.

Нараян и приятелите му дойдоха при мен.

— Прати ли да докарат фургоните? — попитах. Трябваша ни десетки, за да откараме телата до масовия гроб, изкопан извън пределите на осветената земя.

Той кимна — и той като принца не можеше да говори.

— Това не е нищо, Нараян — казах му. — Вършила съм много по-големи злини. И пак ще върша. Прегледай ги. Провери дали някой важен липсва. — Преминах през лобното място да кажа на стрелците, че могат да освободят живеещите в къщите хора.

Прабиндрахът дори не помръдваше — само се взираше с болезнената мисъл, че присъствието му може да се изтълкува като одобрение.

Рам ме откри.

— Господарке! — рече запъхтяно той. Бе тичал дотук чак от казармите.

— Какво правиш тук?

— Дойде вестносец от Годжа, от Кинжала. Яздил е цял ден и цяла нощ. Елате веднага. — Камарите от трупове не му направиха никакво впечатление. Все едно гледаше съседските жени край кладенеца, а не приятелчетата на Нараян, които довършват ранените.

Отидох и разговарях с вестносеца. Отначало се вбесих на Кинжала, но после забелязах и добрата страна.

Действията на Кинжала ми даваха оправдание да поведе войските, преди да се е разчуло тук за случилото се същата вечер.

XXXVI

Прабиндрах Драх вече цял час се взираше в стената на спалнята си. Не отговаряше на сестрините си въпроси. Тя бе потресена. Какво се беше случило?

Той най-сетне я погледна.

— Тя приключи ли с това? А ти си се надявал на обратното? Казах ти да не ходиш.

— Тя не се оттегли. Не, не се оттегли. — Той се разсмя пискливо. — Никак даже! — Тонът му вдъхваше страх.

— Какво стана?

— Тя реши нашия проблем със свещениците. Не за постоянно, но много време ще мине, преди... — Гласът му утихна. — И аз съм също толкова виновен, колкото и тя.

— Проклятие, какво все пак се е случило? Каж ми!

— Тя ги изби. До крак. Подмами ги, като ги накара да мислят, че ще я унижат. Довела бе стрелци, които ги изтребиха. Хиляда свещеници. А аз бях там. После я видях как обикаля между тях и прерязва гърлата на ранените.

В първия миг Радишата си помисли, че ѝ разказват някаква отвратителна шега. *Това* бе невъзможно.

— Тя заяви намеренията си — каза той. — И още как! Пушека излезе прав.

Радишата започна да се разхожда, като слушаше само с половин ухо самосъжалителните му приказки. Случилото се беше гротескно. Злодеяние отвъд пределите на разума. Подобни неща не се случваха в Талиос. Бяха невъзможни.

Но каква възможност! Религиозните йерархии години наред щяха да са разбъркани. Да, това бе злодеяние, но то им даваше възможност да постигнат всичко онова, за което се бореха. То можеше да означава, че държавата отново поема върховенството.

Той чу някакъв звук. Тя се извърна стреснато и зяпна.

Там стоеше жената — бе проникнала в двореца кой знае как. Все още носеше злокобните си доспехи, облени с кръв.

— Той ви е разказал.

— Да.

— Господарите на сенките са нападнали Деджагор и са били отблъснати с цената на тежки загуби. Кинжала се е отправил на юг, за да освободи града, преди врагът да събере подкрепления. Смятам да се присъединя към него. Няма на кого тук да оставя работата ми — налага се вие двамата да я поемете. Изпратете строителните бригади обратно в крепостта. Продължавайте да записвате доброволци. Има малък шанс през идущите седмици най-лошото да ни се размине и наш единствен противник да остане Дълга сянка. Но по-вероятно е да встъпим в продължителна борба, която ще изисква всички мъже и средства, които са на разположение.

Радишата не можеше да каже и дума. Тази жена бе оцапала ръцете си с кръвта на хиляда свещеници. Как би могъл да спориш с подобен човек?

— Осигурих ви възможност, която винаги сте желали. Оползотворете я!

Радишата се насилваше да каже нещо, ала от гърлото ѝ не излизаше и звук. Никога досега не бе изпитвала такъв ужас.

Жената продължи:

— Нямам никакви стремежи тук. Няма защо да се страхувате от мен, стига да не ми се месите. Аз ще унищожа Господарите на сенките. Ще изпълня дълга на Черния отряд. И ще получа наградата му.

Радишата кимна — все едно някаква ръка я бе сграбчила за косата и я принуждаваше да движи главата си.

— След като видя какво става в Деджагор, ще се върна — заяви жената. После отиде при Прабиндраха и сложи длан на рамото му. — Не се обвинявайте. Те сами подписаха присъдата си. Вие сте принц, а един принц трябва да е корав. Бъдете твърд сега. Не позволявайте хаосът да завладее Талиос. Ще ви оставя малък гарнизон. Репутацията им би трябвало да е достатъчна, за да налагате волята си.

И тя излезе.

Радишата и брат ѝ се спогледаха.

— Какво сторихме? — попита той.

— Твърде късно е да плачем. Да направим, каквото можем.

- Къде е Пушека?
- Не знам. От няколко дни не съм го виждала.
- Прав ли е той? Тя наистина ли е Дъщерята на нощта?
- Не зная. Просто не зная. Но вече сме яхнали тигъра и не можем да бездействаме.

XXXVII

Потеглих преди изгрев-слънце. Подбрах всички мъже, които можах да събера — оставих само онези, помощниците ми в отърването от свещениците. Тях зачислих в гарнизона със заповед да останат в града една седмица, а после да се придвижат при отдалечения брод Ведна-Бота на Голямата река. Не исках те да разговарят с другите, които още не знаеха нищо за клането.

Войската наброяваше шест хиляди души. Не съставляваха нищо повече от една въоръжена паплач, но пък бяха въодушевени. Искаха да освободят Деджагор.

Опитвах се да ги обучавам по време на похода.

На Нараян този ход не му хареса. Все ходеше навъсен. Вечерта на третия ден от началото на похода той дойде при мен.

— Господарке?

— Най-сетне си решил да ми го кажеш?

Той прикри изненадата си. Опитваше се да приема всичко в мен — на повърхността. Дали съжаляваше за прибързаното решение, че аз съм месията на Удушвачите? Убедена бях, че иска повече власт. Не желаше неговата Дъщеря на нощта да е независима от собствените му амбиции и мечти.

— Да, Господарке. Утре е Етсатая, първият ден на Празника. Намираме се на няколко мили от Свещената гора. Много е важно да се представите пред джамадарите.

Изведох го от човешкия поток.

— Не се опитвам да се отклоня. Имах грижи. Първи ден, казваш. Мислех, че се празнува само един свещен ден.

— Той трае три дни, господарке. Вторият ден всъщност е свещения.

— Не мога да си позволя да се забавя три дни, Нараян.

— Знам, Господарке. — Смешно беше колко често споменаваше почтителното обръщение, когато искаше нещо. — Но разполагаме с

хора, които могат да продължат да водят тълпата — трябва само да не се отклоняват от пътя. С вашите коне вие бързо ще ги настигнете.

Прикрих чувствата си. Налагаше се да го направя, ала никак не исках. Култът на Нараян все още не ми беше особено полезен.

Но самият Нараян представляваше ценен съюзник. Трябваше да му угодя.

— Добре. Насочи тази сган в правилната посока и я остави да върви по инерция. Искам Рам и багажа ми.

— Да, Господарке.

Напуснахме колоната половин час по-късно.

Когато стигнахме Свещената гора на Удушвачите, вече се бе стъмнило. Не я виждах особено добре, но я чувствах — много рядко бях попадала на място с по-мрачно излъчване. Някои от братството на Нараян вече бяха пристигнали. Присъединихме се към тях. Те ме поглеждаха изкосо — страхуваха се да ме гледат.

Нямаше какво да правя и си легнах рано.

Сънищата бяха по-лоши отвсякога — безмилостни и неспирни. Не можах да избягам от тях чак докато лъчите на изгрыващото слънце пронизаха мъглата и тъмните дървета. Десет хиляди гарвани грачеха и кряскаха в небето. Нараян и приятелчетата му решиха, че това е страхотно добра поличба. Гарванът бе любимата птица на Кина, неин вестоносец и шпионин.

Дали имаше някаква връзка с гарваните, които толкова дълго следваха Черния отряд? Според Знахаря те се бяха лепнали за нас още преди да прекосим Морето на страданията. То се намира на седем хиляди мили северно от тази гора.

Още щом се събудих, се почувствах зле. Опитах се да се надигна и повърнах. Мъжете се суетяха наоколо, загрижени, но с нищо не можеха да ми помогнат. Нараян като че се уплаши до смърт. Бе вложил много в мен и щеше да се превърне в нищо, ако ме изгубеше сега.

— Господарке! Господарке! Какво ви има?

— Издрайфах си червата! — озъбих му се. — Донеси ми нещо!

Но никой не бе способен да предприеме каквото и да било.

Най-лошото мина. После само гаденето се усилваше драстично, ако направех някое рязко движение. Пропуснах закуската. След един

час успях да стана и да се поразходя без особени притеснения — вървах бавно.

Болезтта за мен беше нещо ново. Никога досега не бях боледувала. Не ми хареса.

В горичката се бяха събрали стотина души, може би и повече. Всички искаха да зърнат своя изтормозен месия. Май не се впечатлиха особено. И аз на тяхно място нямаше да се впечатля. Никой не би могъл да изпълни хилядолетни очаквания. А аз бях толкова измъчена, че сигурно бях двойно разочарование за тях.

Нараян доста добре защити каузата си — не ми прерязаха гърлото.

Бяха пъстра смес от всякакви религии и всички касти. Тук се бяха събрали колкото талианци, толкова и чужденци — до един злодеи. Гората лъхаше на мрак и древни кръвопролития.

Никой не изглеждаше в празнично настроение. Като че чакаха нещо да се случи. Дръпнах Нараян настрана и попитах.

— Преди свечеряване тук не става нищо особено — отвърна той. — Повечето ще пристигнат днес. Тези, които вече са тук, ще се погрижат за подготовката. Тази нощ ще се извърши обред, с който празникът ще се открие и ще известим на Кина, че утре е нейният ден. Целта на утрешните обреди е нейното призоваване. Ще й бъдат представени кандидати, които тя ще приеме или ще отхвърли. След обредите започва пирът. По време на празника жреците ще произнесат присъди по подадените искове. Тази година те не са много, но един стар спор между Инелд и Туана очаква разрешението си и ще привлече много внимание.

Намръщих се.

— Бандите понякога влизат в сблъсък. Бандата Инелд изповядва култа на Ведна, Туана — на Шадар. Всяка обвинява другата в ерес и браконьерство. Това е стара вражда, която се усили, откакто Господарите на сенките нападнаха. В някои части от тяхната територия бандите са единственият закон и затова залозите са по-големи.

Това беше дълга история — никак красива и твърде човешка. Тя доказваше, че Измамниците далеч не са само сеещи смърт фанатици. В някои области те управляваха подземния свят. Въпросните банди идваха от гъсто населената Хачпурска държава, където Измамниците

имаха относително силни позиции. Истинската причина за враждата им беше борбата на престъпни шайки за територия.

— Както и да е — рече Нараян — Илук от бандата Инелд смая всички с настояването си спорът да бъде разрешен от правосъдието на Кина.

Тонът, с който го каза, предвещаваше зло. Кина сигурно беше последната инстанция в правосъдието.

— Това необичайно ли е?

— Всеки смята, че е блъф. Илук очаква Кауран, джамадарът на бандата Туана, да откаже. Така ще се наложи жреците да отсъдят, а те ще вземат предвид отказа му.

— Ами ако той не склони да се подчини?

— Не можеш да обжалваш присъдата на Кина.

— Така си и мислех.

— По-добре ли си?

— Малко. Все още ми се гади, но го овладях.

— Можете ли да се храните? Трябва.

— Може би малко ориз. Без никакви подправки. — В Талиос много тачеха подправките. Целият град тънеше в ухания на гозби.

Той ме предаде в ръцете на Рам. Рам се въртеше около мен. Успявах някак си да се крепя. Докато похапвах и преглъщах внимателно всяка хапка, Нараян доведе шествие от жреци и джамадари, за да ми ги представи официално. Запомних грижливо имената и лицата. Забелязах, че малцина от джамадарите можеха да се похвалят с черен румел. Отбелязах само четирима. Изтъкнах го на Рам.

— Малцина са удостоени с честта, Господарке. А джамадар Нараян е най-видният сред тях. Той е жива легенда. Никой друг не би посмял да ви доведе тук.

Предупреждаваше ли ме? Може би ще е добре да се вардя. И тук можеше да е намесена политика. Някои от капитаните на бандите биха се възпротивили срещу мен само заради това, че съм свързана с Нараян.

Нараян. Живата легенда.

Как така се пресякоха пътищата ни? Не вярвам нито в предопределението, нито в боговете в общоприетия смисъл, но съществуват сили, които въртят света. Познавам ги добре. Някога и аз бях сред тях.

Несъмнено срещата ни бе уредена от онази, която ми изпращаше сънищата. Тя, или то, се е интересувала от мен далеч преди аз да го осъзная.

Дали тя не е погубила Знахаря? За да ме освободи от неудобното чувствено обвързване?

Вероятно. Може би след съкрушаването на Сенчестите господари трябваше да се насоча към друга мишена.

Гняв се надигна в мен. Овладях го, обуздах го, оставих Рам да приключи с храненето ми и тръгнах да обикалям гората. Стигнах до сърцето ѝ и за пръв път огледах храма.

Беше си почти развалина, така затънал сред лиани, че едва се забелязваше. Никой не възрази срещу присъствието ми отвън, но реших да не насилвам късмета си с изкачване по стълбите му. Вместо това пообиколих наоколо.

Намерих човек, който се съгласи да извика Нараян при мен. Не исках да влизам в светото място непоканена. Той дойде — изглеждаше ядосан.

— Ела да се поразходим. Имам няколко въпроса. Първо, дали ще се разстрои някой, ако вляза вътре?

Той се замисли.

— Според мен не.

— Чува ли се, че не бих могла да съм тази, която ти твърдиш, че съм? Имаш ли врагове, които ти противоречат във всичко?

— Не. Но съмнения съществуват.

— Убедена съм. Изглеждам неподходящо за ролята.

Той вдигна рамене.

Отведох го до желаното от мен място и му предложих:

— Сигурно умееш да се справяш в горски условия, за да оцелееш в летните си скитания, нали?

— Да.

— Огледай се.

Той ме послуша. Върна се смутен.

— Тук някой е държал коне.

— Други дошли ли са с коне?

— Неколцина. Измамници от високи касти, идващи от далечни краища. Вчера и днес.

— Тези не са пресни. Постоянна стража има ли?

— Никой освен нас не дръзва да идва тук.

— Но някой е посмял и като че ли се е задържал доста. Тази тор е твърде много за кратко посещение.

— Трябва да кажа на другите. Това означава, че ако храмът е бил осквернен, следва да се извършат пречистващи ритуали. — Докато се изкачвахме по стъпалата, той додаде: — Това, че забелязахте, е във ваша полза. Никой друг не се усети.

— Когато не очакваш да видиш нещо, ти не го виждаш.

Вътре храмът беше зле осветен. Много добре — изглеждаше ужасно грозно. Архитектите бяха сънували някои от моите сънища и после ги бяха претворили в камък. Нараян събра неколцина джамадари и им съобщи за откритието ми. С фучене, ругаене и мърморене те се пръснаха, за да проверят дали неверниците са осквернили техния храм.

Тръгнах да обикалям.

Откриха къде натрапниците са готвили — мястото бе разчистено, но петната от дим се изтриват трудно. Те предполагаха, че някой дълго време е лагерувал тук.

Нараян се промъкна до мен и ми се усмихна с онази си усмивка.

— Тъкмо сега му е времето да ги впечатлите, господарке.

— Например как?

— Като използвате дарбата си, за да разберете нещо за тези, които са идвали тук.

— Да, бе, нищо работа. С моите умения ще успея да открия нужника и помийната им яма.

Той ме изгледа — чудеше се откъде ли знам, че са имали такава... и тогава се досети. Наоколо липсваха както боклук, така и човешки отпадъци.

— Това би могло да ни каже много.

Единият от джамадарите спомена, че докато оглеждали, открили много доказателства за продължително пребиваване тук.

— Мъж и жена. Жената е спяла край огъня. Мъжът — близо до олтара. Като че не са го пипали. Господарке? Ще погледнете ли?

— За мен е чест — не проумях веднага как са разбрали, че до огъня е спяла жена. После един от тях извади няколко дълги черни косъма.

— По това можете ли да познаете нещо, Господарке?

— Да. Косата ѝ не е била естествено къдрава — ако е била „тя“.

— Някои мъже Гуни оставяха косите си да израснат. Шадар и Ведна повечето бяха къдриви. Мъжете от култа Ведна носеха косите си къси. Но по тези краища косите на всички бяха черни или тъмноkestеняви, когато са измити.

Аебеда беше истинска забележителност с неговите златни къдри.

Ехидният ми тон не убягна на моите спътници.

— Не очаквайте от мен да виждам миналото и бъдещето. Все още не. Кина идва при мен само насън.

Това стресна дори Нараян.

— Да видим и другото убежище.

Показаха ми мястото, където е спал мъжът. Отново бяха определили пола по дължината на косата. Намерили косъм, малко по-къс от педя, тънък, кестеняв.

— Прибери тези косми, Нараян. Някой ден може да ни са от полза.

Измамниците се втурнаха да търсят още знаци. Нараян предложи:

— Да намерим онази яма.

Излязохме и започнахме да обикаляме. Аз я открих. Някои от най-мизерните кандидати на култа се заеха да я отворят. Докато чаках, тръгнах да се поразходя.

— Господарке, току-що намерих това. — Един от джамадарите ми подаде малка фигурка на животно, която някой бе изплел от стръкчета трева — занимание за убиване на времето, когато хората нямат какво да правят. Но мъжът изглеждаше разтревожен.

— Някой просто е нямал какво да прави. Не притежава магическа сила. Но ако наоколо има и още, бих желала да ги видя. Те могат да ни кажат нещо за онзи, който ги е изплел.

Измина по-малко от минута и се появи и нова фигурка.

— Висеше от една клонка, Господарке. Предполагам, че сигурно е маймуна.

Изведнъж ме осени.

— Не пипайте нищо. Искам да ги видя там, където се намират.

През следващите няколко часа намерихме десетки фигурки — някои изплетени от трева, други — от ликото на кора. Някой е разполагал с много време и е нямало с какво да го запълни. Някога познавах мъж, който правеше фигурки от хартия така, без изобщо да се усети.

Повечето бяха на животни — маймунки, увиснали на клони, четирикраки зверове, които можеха да са какво ли не. Но няколко от четирикраките носеха на гърбовете си ездачи, които пък неизменно имаха мечове и копия от клонки.

Сигурно съм издала някакъв звук, защото Нараян откликна:

— Господарке?

— Тези фигурки имаш скрито значение — прошепнах. — Но проклета да съм, ако разбирам какво.

Цяла тайфа фигурки там, където някой бе седял на един камък, облегал на дърво и ги е плел, може би изпаднал в унес. Полянката беше малка, към десет стъпки широка. По средата имаше пън.

Разбрах, че съм по следите на нещо още в мига, в който пристигнах. Но какво? Каквото и да беше, то се криеше нейде в подсъзнанието ми. Казах на Нараян:

— Ако можем да разберем нещо, то ще бъде тук. — И го подканих шепнешком: — Прати всички да се посветят на обичайните си занимания.

Седнах на камъка, наскубах малко трева и започнах да плета фигурка. Някои от мъжете си отидоха. Оставих ума си да се зарее из сумрака. Чудо на чудесата, сънищата не се намесиха.

Минутите минаваха. Все повече и повече гарвани кацаха между дърветата. Интересът ми вероятно бе твърде очевиден.

Дали ме следяха ще намеря ли нещо? Например за отседналите тук? О! Птиците имаха повече общо с тях, отколкото с Измамниците. Те не представляваха поличба в смисъла, в който се надявах Удушвачите. Те бяха вестоносци и шпиони.

Гарвани. Навсякъде и винаги гарвани, които рядко се държаха, както подобава на тези птици. Оръдия. Техният внезапен интерес предполагаше, че се боят да не науча нещо, което не бива да знам. Което означаваше, че *има* нещо.

Умът ми подскачаше от камък на камък през потока на невежеството. И да открия нещо, не биваше да проличи.

Прозрение.

Полянката ми изглеждаше позната, защото ми напомняше едно от местата, където бях живяла. Ако пънят представляваше Кулата от времето, когато управлявах своята империя, то разпръснатите камъни можеха да са злите земи, които създадох, та да може да се стига до Кулата само по една тясна, смъртоносно опасна пътека.

Започнаха да се очертават схеми — почти незабележими, сякаш подреждани от някой, който знае, че го наблюдават. Някой, обкръжен от гарвани? Отпуснех ли юздите на въображението си, онези разпръснати камъни, отломки и плетени фигурки доста добре изобразяваха околностите на Кулата. Всъщност, две пръчици, няколко пръснати камъчета, форт от ботуш и малко пръст, струпани на купчинка, изобразяваха ситуация, която бе съществувала само веднъж в историята на Кулата.

Беше мъчно да се преструвам на спокойна и равнодушна.

Ако камъните, клонките и останалото имаха значение, това трябваше да важи и за фигурките от кожа и кора. Изправих се, за да огледам по-добре.

Едно нещо веднага ми се наби на очи.

В подножието на пъна имаше едно листо, върху което седеше малка фигурка. Тя беше много грижливо изпипана. Повече от достатъчно, за да стане посланието ясно.

За Оплаквача, тогавашният ми майстор на летящото килимче, се предполагаше, че е убит, паднал от висините на Кулата. От известно време знаех, че това не е вярно. Посланието трябваше да е, че Оплаквача по някакъв начин е замесен в настоящите събития.

Който и да бе наредил това, ме е познавал и е очаквал да дойда в гората. Това означаваше, че някой явно знае какво правя. Този някой трябва да има достъп до онова, което докладват гарваните, но не е техният господар. Иначе нямаше причина посланието да се предава с такива сложни и уклончиви средства.

Имаше и още.

Много велики магьосници бяха замесени в битката, в която предполагаемо бе загинал Оплаквача. За повечето предполагаха, че са убити. Оттогава бях открила, че неколцина са избягали, след като

фалшифицирали смъртта си. Огледах пак фигурките. В някои от тях тези магьосници се разпознаваха. Три бяха смачкани с крак. Онези, за които се знаеше, че са унищожени?

Отделих му цялото нужно време и все пак едва не пропуснах най-важното послание. Почти се беше стъмнило, когато забелязах хитрата малка фигурка, която явно носеше глава под мишницата си. Доста време ми трябваше да се досетя за значението ѝ.

Бях казала на Нараян, че не виждаме онова, което не очакваме да видим.

Много неща застанаха на местата си, след като осъзнах, че невъзможното изобщо не е невъзможно. Сестра ми беше жива. Видях всичко онова, което се случваше, в съвсем нова светлина. И се уплаших.

И заради страха си не успях да разчета най-важното от всички послания.

XXXVIII

Нараян не беше в добро настроение.

— Целият храм трябва да се пречисти. Всичко е омърсено. Поне не са извършили умишлено светотатство, няма оскверняване. Идолът и реликвите са недокоснати.

Нямах представа за какво говори. Всички мъже бяха намусени. Погледнах Нараян над огъня. Той възприе погледа ми като въпрос.

— Всеки невярващ, който открие свещените реликви или идола, би ги откраднал.

— Може би се боят от проклятието.

Очите му се разшириха, той се огледа и махна да замълча. После прошепна:

— Откъде го знаете?

— Подобни предмети винаги носят проклятие. Това е част от грубия им чар. — Простете ми ехидността, но не се чувствах добре. Не исках да оставам повече в тази гора. Мястото никак не беше приятно. Тук бяха умрели много хора и никой от тях — от старост. Земята бе пропита от кръвта им, осеяна с костите им, просмукана с писъците им. Имаше особена миризма — и в пряк, и в преносен смисъл — която вероятно бе приятна на Кина.

— Колко още остава, Нараян? Опитвам се да ви съдействам, но нямам намерение да вися тук до края на живота си.

— О, Господарке, няма да има празник! Пречистването ще отнеме седмици. Жреците са смутени. Обредите са отменени за Надам. Това обикновено е маловажен празник — тогава бандите се разделят, защото свършва сезонът, и жреците им напомнят да призовават в молитвите си Дъщерята на нощта. Жреците неизменно твърдят, че тя все още не е сред нас, защото не се молим достатъчно усърдно.

Той вечно ли смяташе да ми отпуска сведенията капка по капка? Но предполагам, че никой последовател на която и да било религия би се впуснал в пространни обяснения за празниците, светиите и тям подобни.

— Но защо все още сме тук? Защо не тръгваме на юг?

— Не дойдохме само заради празника.

Така беше. Но как ли да убедя тези мъже, че аз съм техния месия? Нараян не ми даваше никакви указания. Как една актриса да играе, без да ѝ обяснят ролята?

В това беше проблемът. Нараян *вярваше*, че аз съм Дъщерята на нощта. Щеше му се да съм. Което означаваше, че и да поискам, нямаше да ми даде наставления. Очакваше от мен да знам всичко инстинктивно.

А аз няхах никаква представа за това.

Джамадарите изглеждаха разочаровани, а Нараян — нервен. Не отговарях на очакванията и надеждите им, макар да бях открила, че храмът им е бил осквернен.

Попитах шепнешком:

— Очаква ли се от мен да извърша свещени дела на място, което вече е осквернено?

— Не зная, Господарке. Нищо не ни наставлява. Всичко е в ръцете на Кина. Тя ще изпрати поличба.

Поличби. Чудно. Няхах никакъв шанс да се противопоставя на поличбите, които култът смяташе за показателни. Гарваните си оставаха важни, разбира се. Според тези мъже беше чудесно, че лешоядите нахлуха на талианска територия. Те смятаха, че това предшества Годината на черепите. Но какво още беше важно?

— Кометите за вас от значение ли са? — попитах. — На север миналата година и веднъж по-рано се появиха големи комети. Тук долу виждате ли ги?

— Не. Кометите са лоша поличба.

— За мен бяха.

— Те се наричат Мечът на Шеда, или Езикът на Шеда, Шеда-линка, пролял светлината на Шеда над света.

Шеда бе архаична форма на името на главното божество на Гуни, една от чиито титли бе Властелин на Властелините на Светлината. Подозирах, че Вярванията на култа на Измамниците са издънка на клана на Гуни, отделила се преди няколко хиляди години.

Той продължи:

— Жреците твърдят, че Кина е най-слаба, когато на небето изгрее комета, защото тогава светлината денонощно управлява небесата.

— Но луната...

— Луната е светлината на мрака. Луната принадлежи на Сянката и свети ярко, за да могат създанията на Сенките да ловуват.

Той продължи да дърдори някакви непонятни неща. Тукашната религия си имаше светлина и мрак, ляво и дясно, добро и зло. Но за Кина, въпреки че бе в плен на мрака, се смяташе, че е извън и над тази вечна борба, враг едновременно и на Светлината, и на Сянката и съюзник и на двете при определени обстоятелства. Може би само за да ме объркат, никой като че не знаеше как изглеждат нещата в очите на техните богове. Ведна, Шадар и Гуни взаимно почитаха боговете си. В най-многобройния култ — Гуни, различните божества, независимо дали бяха свързани със Светлината или със Сянката, бяха еднакво прославяни. Всички те имаха свои храмове, култове и жреци. Някои, като например шадарския култ към Кади на Джахамарадж Джах, бяха засегнати от доктрините на Кина.

Докато Нараян с изясненията си все повече мътеше водата, очите му непрекъснато се отклоняваха, а най-накрая престана да ме поглежда — вперил поглед в огъня, говореше и ставаше все по-мрачен. Добре се прикриваше. Никой друг не забелязваше, но аз имах повече опит с разгадаването на хората. Забелязах, че и някои от джамадарите са напрегнати.

Нещо се мътеше. Изпитание? С тази тайфа то надали щеше да е леко.

Пръстите ми се стрелнаха към жълтата кърпа зад пояса ми. Напоследък не бях се упражнявала много. Нямах време. Усетих се какво правя и се зачудих защо. Надали това оръжие би ме спасило в беда.

Имаше опасност. Вече я чувствах. Джамадарите бяха нервни и възбудени. Изострих интуицията си въпреки излъчването на гората. Все едно поемаш дълбоко въздух в топла стая, в която от седмица гние труп. Упорствах. Можех ли да преодолея сънищата, без да се огъна, щях да понеса и това.

Задах на Нараян въпрос и в отговор той се впусна в нова тирада. Съсредоточих се върху формите и движенията в обкръжаващата ме аура.

Улових го.

И когато се случи, бях готова.

Той беше от носителите на черен румел, джамадар, чиято слава почти се равняваше на тази на Нараян. Мома Шара-ел, от култа на Ведна. Когато ни представиха, останах с впечатлението, че той е човек, който убива за себе си, а не в името на своята богиня. Румелът му разсече въздуха като черна светкавица.

Сграбчих края му, на който бе прикрепена тежестта, изтръгнах румела, преди мъжът да успее да възстанови равновесието си и го увих около врата му. Сякаш винаги бях играла тази игра или нечия чужда ръка водеше моята. Малко ги поизмавих — използвах мълчалива магия, която порази сърцето му. Не го пожалих — усещах, че това би било грешка — също толкова смъртоносна, колкото и ако изобщо не бях реагирала.

Нямаше да имам шанс, ако не бях усетила как около мен се натрупва усещането за нещо нередно.

Никой не извика. Никой не обели и дума. Бяха потресени, дори и Нараян. Никой не ме поглеждаше. И по неясна за момента причина аз произнесох:

— Майка ми не е доволна.

Думите ми предизвикаха няколко стъписани погледа. Сгънах румела на Мома, както ме бе научил Нараян, хвърлих жълтата си кърпа и запасах черната. Никой не оспори моето самоповишение.

Как да достигна до тези мъже без сърца? Сега те бяха впечатлени, но не незаличимо, не завинаги.

— Рам.

Рам излезе от мрака. Дори не гъкна — от страх, че ще издаде чувствата си. Струва ми се, че той би се намесил, ако нападението на Мома бе успяло, макар и това да означаваше, че с него е свършено. Дадох му наставления.

Той донесе въже и направи примка около левия глезен на мъжа, метна въжето на един клон и овеси трупа с глава над огъня.

— Отлично, Рам, отлично. Всички да се съберат.

Те неохотно заприближаваха. Когато всички дойдоха, прерязах вратната артерия на Мома.

Кръвта не бликна бързо, ала потече. Малка магия караше всяка капка да засияе, преди да падне в огъня. Грабнах десницата на Нараян и го принудих да я протегне и да остави няколко капки да паднат в шепата му. После го пуснах.

— Всички — казах.

Следовниците на Кина не обичат пролятата кръв. За което съществува сложно и ирационално обяснение, свързано с легендата за погълнатите демони. Нараян ми го обясни по-късно. Казвам го само защото това направи вечерта още по-паметна за мъжете, след като кръвта на другаря им оцапа техните длани.

Докато изпълнявах моя малък обред, никой не ме поглеждаше. Използвах възможността да опитам една магия, която за мое учудване се получи безупречно и направи петната по дланите им незаличими като татуировки. Освен ако аз не ги премахна, едната от ръцете им до края на живота им щеше да е белязана в алено.

Джамадарите и жреците бяха мои, независимо дали това им харесваше. Те носеха клеймо. Светът нямаше да им го прости, ако значението му станеше известно. Мъже с червени длани нямаше да могат да отричат, че са присъствали на дебюта на Дъщерята на нощта.

Сега вече не виждах никакво съмнение, че аз съм онази, която Нараян твърдеше, че съм.

Тази нощ сънищата бяха силно въздействащи, ала не и мрачни. Аз се реех сред топлото одобрение на онази, другата, която искаше да ме направи свое създание.

Рам ме събуди още по тъмно. Тримата с него и Нараян потеглихме преди изгрев-слънце. Нараян цял ден не продума — все още бе стъписан.

Сънищата му се сбъдваха. Той вече не знаеше дали аз съм тази, която му се искаше да съм. Изпитваше страх.

Аз също.

XXXIX

Дълга сянка бе изпаднал в непреходен гняв. Магьосникът Пушека — нищо и никакво нищожество, проявяваше упорство и бе решен да не се дава да го поробят. По-скоро би умрял.

Над Наблюдателницата отекна вой. Сенчестият господар погледна нагоре — във вика му се причуваше подигравка. Тази гад, Оплаквача! Беше се задействал бързичко. Никой друг не би могъл да освободи Тъкача на сенки. Предателство. Винаги предателство! Щеше да си плаши той. Ох, как щеше да си плати! Агонията му щеше да продължи години наред.

По-късно. Трябваше да поправи щетите. Трябваше да пречупи и проклетия дребен магьосник.

Какво се бе случило при Стормгард?

Очевидният извод се налагаше, че Отнемащата живот бе тя. Доротея Сенджак се намираще в Талиос. В това нямаше никакво съмнение. Но тя не разполагаше със сили да завърши наравно битката с Тъкача на сенки и да осигури поражението на неговите войски.

А кой бе този с нея — копиеносецът? Истинската сила?

Усети страх. Заряза работата си, изкачи се в своята кристална стая и се загледа в равнината от блестящ камък. Силите там се раздвижваха. Дори и той не можеше да забележи всичките. Може би не беше тя. Може би си бе отишла. Укротените сенки отдавна не бяха получавали ни вест, ни кост от нея. Може би, след като си отмъсти, се бе завърнала на север. Тя винаги е искала да управлява империята на сестра си.

Дали в играта не се бе намесил и неизвестен играч? Дали Отнемащия живот и Създателя на вдовици не представляваха нещо повече от фантоми, създадени от Сенджак? Сенките смятаха, че някаква сила я води. А ако предположим, че Отнемащата живот и Създателя на вдовици са истински същества? Ако допуснем, че те са й внушили идеята да създаде техни имитации, за да повярват всички, че те не са истински, че са актьори — докато стане твърде късно?

Мрачни предчувствия. Мрачни въпроси. И никакви отговори.

Слънчевите лъчи танцуваха по колоните в равнината. Оплаквача виеше. Стенанията на магьосника отекваха в крепостта.

Приближаваше.

Да залови Сенджак. Върху нея се крепеше всичко. В главата ѝ бе ключът към властта. Тя знаеше Имената и Истините. Пазеше тайни, от които можеха да се изковат оръжия, способни да удържат и черната вълна, която чакаше да връхлети от равнината.

Но първо магьосникът. Пушека преди всичко. Пушека щеше да му даде Талиос, а може би и Сенджак.

Той се върна в стаята, където дребосъкът се бореше с ужаса и болката.

— Ще дойде краят на тази глупава съпротива. Още сега. Аз изгубих търпение. Сега ще открия от какво се страхуваш и ще те дам на него да те изяде.

XL

Армията на Кинжала се движеше на етапи от по двайсет мили. Той разузнаваше усилено и използваше кавалерията до изтощение. Войниците на Синдху, който бе избързал напред, за да разбере какво се е случило с наблюдаващите Деджагор Измамници, докладва, че не е открил никакъв признак за присъствието им.

Кинжала предаде новината на Корди:

— Какво ще кажеш?

Бесния поклати глава.

— Вероятно са убити или са пленени.

Лебеда и Корди бяха пратили свои собствени разузнавачи още по на юг. Лебеда каза:

— Чуваме, че Сенчестите много зле си изпатили. Нашите проникнали отвъд постовете им и огледали техния лагер. Броят им се е съкратил на едва две трети от необходимото. Половината за нищо не стават. Онзи тип, Могаба, непрекъснато ги атакуваше с набези. Няма мир.

— Наблюдават ли ни? Знаят ли, че идваме?

— Най-вероятно да — отвърна Бесния Корди. — Тъкача на сенки е магьосник. Не го наричат Господар на сенките ей така, заради нищо. Пък и прилепите. Според Знахаря те командват прилепите. Напоследък гъмжи от тях.

— Значи трябва да сме много внимателни. Колко военни подразделения могат да пратят срещу нас, ако решат да ни посрещнат?

— Я го чуй тоя, Корди — обади Се Лебеда. — Почва да говори като професионалист! „Военни подразделения“. Леле, мале! Тя ще го превърне в истински изпечен воин!

Кинжала се изкикоти.

— Твърде много, ако питаш мен — продължи Лебеда. — Успеят ли да ги вкарат, без Могаба да забележи, сигурно ще могат да пратят насреща ни от осем до десет хиляди ветерани.

— Заедно с Господаря на сенките?

— Съмнявам се, че той ще напусне — отвърна Матер. — Това би било покана за разрухата.

— Значи трябва да напредваме предпазливо, да разузнаваме внимателно, да се опитваме да узнаем за тях толкова, колкото те знаят за нас. Нали?

Корди се изкиска.

— Точно това сигурно го пише в учебниците. Имаме един фактор в наша полза — техните разузнавачи не обикалят през деня. А по това време дните са дълги.

Кинжала изсумтя замислено.

Кинжала спря на трийсет мили северно от Деджагор. Разузнавачите донесоха вестта, че Тъкача на сенки е извел войски сред близките хълмове през нощта, когато защитниците на града не могат да го видят. Мъжете, които останаха, разиграваха подготовката на ново нападение.

— Къде са? — попита Кинжала. Разузнавачите не можеха да му кажат. Някъде край пътя, който се виеше като змия сред възвишенията. Причакваха ги. Само четири хиляди, очевидно, но и това бе достатъчно срещу тази сган.

— Ще ги сбиеш ли? — попита Лебеда. — Или само ще се мотаеш наоколо, та да отървеш Могаба от някои от тях.

— Би било разумно — предположи Корди. — Да държиш част от тях, докато Могаба се бие. Де да можехме да му предадем съобщение...

— Аз опитам — рече Кинжала. — Няма начин. Запечатали са портите на града. Сядат там долу вътре в тая купа...

— Е? — попита Лебеда. — Какво ще правим?

Кинжала събра кавалерийските си офицери и ги изпрати да открият врага. Не се сблъскаха с непосредствена съпротива, той придвижи армията си десет мили южно оттам и построиха лагер. На другата сутрин, щом прилепите изчезнаха, Кинжала формира бойна линия, но не предприе нищо друго. Разузнавачите му прилежно прочесаха хълмовете. Това се повтори и на другия ден, и на следващия. По-късно същия следобед от север дойде конник. Новината, която

донесе, накара Кинжала да се усмихне, но той не я съобщи веднага на Лебеда и на Бесния Корди.

На четвъртата сутрин бойната линия бе напреднала. Той бавно навлезе сред хълмовете и се увери, че строят му се крепи стегнат. Не бързаха за никъде. Кавалерията водеше.

Свързките дойдоха малко преди обяд. Кинжала не ги притискаше — оставяше хората си да влизат в дребни схватки, но не започваше нещо голямо. Кавалерията му нападна врага със снаряди. Сенчестите не проявяваха склонност да ги атакуват.

Слънцето се спускаше на запад. Кинжала остави схватките да се разраснат.

Вражият командир даде заповед за нападение.

На офицерите на Кинжала бе наредено да изиграят бойно отстъпление в мига, когато противникът се включи в играта. Щяха да спрат да отстъпват само ако врагът прекрати атаката. Тогава трябваше отново да започнат да го притискат.

Играта продължи, докато Сенчестите не загубиха всякакво търпение.

XLI

Спрях колоната и събрах Нараян, Рам и мъжете, които минаваха за офицери.

— Това е мястото — на гърба на блатистата низина. Аз ще застана на пътя със знамето, а войниците ще разпределим от двете страни.

Започнах да ги подреждам — буквално се налагаше да покажа на водача на всеки отряд къде искам да застане. Нараян най-сетне схвана.

— Няма да се получи — реши той. Откакто потеглихме от горичката, беше изпаднал в отрицание. Не вярваше, че някога нещо щеше отново да е както трябва.

— Защо не? Съмнявам се да знаят, че ние сме тук. Успях да объркам сенките и прилепите им. — Надявах се.

След като разпределих всички по местата, си облякох доспехите, юрнах Рам и ги заведох двамата с Нараян там, откъдето можехме да виждаме отвъд възвишението.

Съзрях точно каквото очаквах — пращен облак, устремил се към мен.

— Идват. Нараян, върви кажи на войниците, че след по-малко от час ще имат възможност да пият кръвта на Сенчестите.

Нареди им веднага щом войниците на Кинжала навлязат между колоните, да ги запречат.

Прашният облак се приближаваше. Нараян хукна да разпространи изненадата. Забелязах как нервността постепенно обхваща войниците. Особено се интересувах от малките конни отреди по фланговете. Ако последваха едновременния пример на Джах, очакваше ме ново бедствие.

Войниците на Кинжала почти ме бяха настигнали. Заех позиция и пуснах блуждаещите огънчета да горят по доспехите ми. Рам застана до мен — изглеждаше внушителен в бронята на Създателя на вдовици. Аз я бях изковала за него. Запалих огньовете и по него, но нямаше как да накарам два гарвана да кацнат на раменете му — като птиците върху

Знахаря, щом се превъплътеше в Създателя на вдовици. Но се съмнявах, че Сенчестите ще забележат.

Войниците на Кинжала прехвърлиха хълма. Настана голяма суматоха — докато осъзнаят, че ние сме на тяхна страна. Уилоу Лебеда галопираше с развени коси и се смееше като малоумен.

— Точно навреме, миличка. Точно навреме.

— Върви и стегни войниците си. Кавалерията — по фланговете. По-живо!

Той препусна.

Сред мъжете, които прииждаха, имаше и Сенчести. Цареше хаос. Те се опитаха да спрат, но другарите им отзад ги принуждаваха да настъпват. Упорито се мъчеха да се държат по-далеч от мен и Рам.

Къде беше Кинжала? А неговата кавалерия?

Сенчестите връхлетяха безредно като вихрушка върху моите редици, после побягнаха. Щом ни обърнаха гръб, не останаха никакви съмнения относно изхода. Дадох сигнал за настъпление на кавалерията. Не направих никакво усилие да поддържам строя — оставих ги да преследват врага.

Изкачих се на билото на възвишението и видях Кинжала и кавалерията му. Накарал ги бе да избягат по фланговете — пешаците Сенчести се бяха отдалечили, а после отново ги бе събрал зад нашите врагове, разпръснати, за да могат да посичат бегълците. Собствената ми кавалерия също бе изтикала Сенчестите по фланговете.

Малцина се измъкнаха.

Всичко свърши, преди мракът да настъпи.

XLII

Лебеда бе съвсем смаян.

— Нашият Кинжал е станал истински жив генерал! Всичко беше предвидил, нали?

Кинжала кимна.

Вярвах му. От него наистина можеше да излезе командир — освен ако сега не го бе връхлетял за единствен път в живота му пристъп на гениалност.

Лебеда се изкиска.

— Вестта сигурно вече е стигнала до стария Тъкач. Бас държа, че се пени!

— Най-вероятно — казах. — Може и да предприеме нещо. Искам силна стража. Нощта все още принадлежи на Сенчестите.

— Че какво ли може да направи той? — възкликна Лебеда.

— Не знам, но предпочитам да не го разбирам по трудния начин.

— Успокой се, Лебед — рече Кинжала. — Не сме спечелили войната.

Празненството беше такава, че човек би си го помислил.

Помолих Кинжала:

— Разкажи ми повече за другите Отнемаща живот и Създател на вдовици.

— И вие знаете толкова, колкото и аз. Тъкача на сенки нападна и щеше да превземе града, но те дойдоха от хълмовете. Отнемащата живот го накара да се бори за живота си, а Създателя на вдовици яздеше наоколо и избиваше войниците му. Те не можеха да го докоснат. След като нашите изтикаха нападателите от града, двамата си заминаха. Мобаба се опита да осъществи нападение, но те не му помогнаха. Той претърпя тежки жертви.

Съгледах един гарван на съседния храст — внимаваше да не бие на очи.

— Разбирам. Нищо не можем да направим. Да забравим за това и да започваме с плановете за утре.

— Разумно ли е, Господарке? — попита Нараян. — Нощта наистина принадлежи на Сенчестите господари. — Имаше предвид, че помежду ни се таят сенки, които подслушват, а над нас прехвърчат прилепи.

— Разполагаме със средства. — Можех да се погрижа за прилепите и гарваните, но не и да се предпазя от сенките. Да им сторя нещо повече, освен да ги объркам, не бе по ограничените ми сили.

— Но има ли значение? Той знае, че сме тук, както и че ще отидем там. Само трябва да седи и да чака. Или да избяга, ако му изнася.

Не се надявах Тъкача на сенки да избере тази възможност. Той все още ни превъзхождаше по сила — ако не по броя, то по мощта на войската. Номерът, който му изиграх, бе пределът — не бих запокитила тези мъже във водовъртежа на магията.

Победата щеше да укрепи увереността им, но би ни навлякла неприятности, ако я надценявах. Знахаря загуби битката отчасти и заради това. На няколко пъти му излезе късметът и той започна да разчита на него. Късметът има навика да бяга.

— Прав си, Нараян. Няма нужда да си просим белята. Ще поговорим утре за това. Предай им това: ще тръгнем рано. Починете си — може да ни се наложи да го повторим. — Трябваше да се напомня на войниците, че тепърва ни предстоят още битки.

Мъжете си тръгнаха и ме оставиха с Кинжала и Рам. Погледнах Кинжала:

— Браво, Кинжал. Много добре се справи.

Той кимна. Знаеше го.

— Как го приемат приятелите ти? — Лебеда и Корди бяха със своя отряд от гвардията на Радишата.

Той вдигна рамене.

— В дългосрочен план.

— Моля?

— Талиос ще си е на мястото и след като Черния отряд си тръгне. Те са пуснали корени там.

— Разбираемо е. Дали ще ни създадат грижи?

Кинжала се изкиска.

— Те изобщо не искат да закачат Тъкача на сенки. Ако имаше някакъв начин, щяха да си въртят кръчмата и да не се пречкат на

никого.

— Но възприемат клетвата си пред Радишата сериозно?

— Толкова сериозно, колкото се приема един договор.

— Тогава е редно да се погрижа да няма напрежение.

Той изсумтя.

— Сенките нямат нужда от идеи.

— Така е. Значи, утре.

Той стана и си тръгна.

— Рам, да поюздим.

Рам изстена. След около стотина години може би от него щеше да излезе конник.

Все още бяхме с доспехите си, макар и да ни създаваха голямо неудобство. Оценявах въздействието им. Преминахме през войниците — трябваше да ги карам непрекъснато да мислят за мен. Поспрях да благодаря на онези, чиито заслуги изпъкнаха. След края на представлението се завърнах в своята палатка в лагера, неразличима от всяка друга, и се отдадох на сънищата.

Пак ми се гадеше. Рам се стараеше с всички сили да го скрие от войниците. Забелязах, че Нараян си шепне със Синдху по този повод. Точно сега не ме беше грижа. Синдху се плъзна покрай мен, предполагам, за да съобщи на Кинжала. Нараян дойде при мен.

— Може би трябва да ви прегледа лекар.

— Да ти се намира такъв?

Усмивката му се бе превърнала в сянка на себе си.

— Не, тук нямаме.

Което означаваше, че някой от ранените щеше да умре залудо — често те ставаха жертви на собствените си домашни цярове. Медицинската дисциплина бе нещо, което Знахаря започна да набива в главите на своите войници, докато се учеха да вървят в крачка. И беше прав.

Имала съм си работа със страшно много войници и армии. Инфекциите и болестите са по-смъртоносни врагове от вражите оръжия. Строгата здравна дисциплина бе една от силните страни на Черния отряд, преди да се спомине Знахаря.

Болка. Проклетата да съм. Още болеше. Никога досега не бях скърбила за никого.

Беше достатъчно светло, че да изчезнат прилепите и сенките.

— Нараян, яли ли са? — Проклетата болест. — Да ги вдигнем.

— Къде отиваме?

— Намери Кинжала. Ще обясня.

Той го извика. Обясних. Потеглих с кавалерията и оставих Кинжала да доведе останалите. Поех на изток и след десет мили завих сред хълмовете. Гарваните ни следяха. Но те не ме притесняваха — не докладваха на Сенчестите господари.

Десет мили навътре сред хълмовете спрях. Виждах част от равнината.

— Слезте от конете и починете. Не вдигайте шум. Суха храна. Рам, ела с мен. — Тръгнах напред. — Тихо. Може да има постове.

Не се натъкнахме на такива, преди да видя цялата панорама.

Имаше промени. При предното ни идване хълмовете се зеленееха с ферми и градини. Сега бяха на кафяви петна, особено на юг. Каналите не доставяха вода.

— Рам, извикай двамата мъже с червени румели — Абда и както там се казваше другият.

Той тръгна, а аз огледах перспективата.

Лагерът на Тъкача на сенки и обсадните укрепления обкръжаваха града. Близо до северната порта нашествениците бяха издигнали насип от пръст до върха на стената — постижението си го биваше. Деджагор бе кацнал върху висока могила, под издигащи се на четирийсет стъпки стени. Насипът изглеждаше пострадал зле и мъжете влачеха пръст, за да го възстановят.

Сигурно оттам бе започнала атаката в нощта, когато се случи всичко онова — каквото и беше то.

Обсадната армия изглеждаше изтощена. Състоянието на лагера им предполагаше нисък боен дух. Дали бих могла да се възползвам? Дали новината за вчерашното злощастие бе стигнала до войските на фронтвата линия? Ако знаеха, че голяма армия се готви да ги удари срещу наковалнята на града, би трябвало да са узрели за бягство.

Не забелязвах Тъкача на сенки. Сигурно се беше скрил сред останките на постоянния лагер южно от града. Той си имаше

собствени укрепления и ров. Ако не, значи внимаваше да не бие на очи. Може би на Могаба му беше станало навик да се заяжда с него.

Рам се върна с Абда и другия.

— Искам да сляза там, без да ме видят. Разпръснете се и се опитайте да намерите начин. Оглеждайте се за постове. Ако има как да слезем, довечера ще ги изненадаме много гадно.

Те кимнаха и се изнизаха — Рам с обичайния си тревожен вид. Той все още не бе убеден, че мога сама да се грижа за себе си.

Понякога и аз се чудех.

Дадох им преднина, а после тръгнах на запад. Имах изненада за Господарите на сенките — стига ограничената ми дарба да ми го позволеше.

Отне ми повече време, отколкото се надявах, но на вид нещото вършеше работа. „Нещото“ представляваше капан за прилепи, който щеше да ги привлича и да ги убива, както свещта — пеперудките. Мислех за различни варианти още откакто напуснахме Талиос. Би трябвало с малки поправки да свърши работа и за гарвани.

Значи, оставаха само сенките.

Още не бяхме се сблъскали с тях, но стари легенди, дошли от Сенчестите земи по времето на завладяването, разказваха, че те могат да бъдат убийци, както и шпиони. Капитани и крале бяха умирали в най-удобния момент без никакво друго обяснение. Може би смъртта на двама Господари на сенките бе премахнала това оръжие. Или убийствата изискваха обединени усилия. Надявах се, но не разчитах на това.

Нагласих капана и забързах обратно към мястото, където се разделих с Рам. Останалите ме чакаха. Рам ми се скара. Изтърпях го. Бях се привързала към него като сестра. От много отдавна някой не е бил загрижен за мен. Беше хубаво.

Щом Рам приключи, Абда се намеси:

— Намерихме два пътя, които водят надолу. Нито един не е идеален. По-добрият може да се използва от конници. Разчистихме постове. Пратих долу няколко души, в случай че сменят караула.

Това би могло да е проблем.

Кинжала се появи, следван от Нараян и Синдху.

— Доста се забавихте — казах му.

Той изсумтя и огледа града. Обясних какво искам да направя.

— Не очаквам да постигна много. Задачата е да тормозим Тъкача на сенки, да понижим бойния дух на войниците му и да дадем на нашите вътре да разберат, че зад стените на града има армия.

Кинжала погледна залязващото слънце и отново изсумтя.

Лебеда и Корди също дойдоха. Наредих:

— Накарайте войниците да се поразмърдат. Абда, обясни маршрутите. Господин Бесен, погрижете се за пехотата. Синдху, ти поеми конниците. Лебед, Кинжал, Нараян, Рам, елате с мен. Искам да поговорим.

Корди и Синдху задействаха нещата. Дръгнахме се, да не им пречим. Попитах Лебеда:

— Лебед, твоите войници донесоха у дома новината за свадата тук. Казвай каквото знаеш.

Той заразказва. Вмъквах въпроси, но не получих и половината от желаните от мен сведения. Не че го очаквах.

— Някаква трета страна играе собствената си игра — заключи Лебеда.

— Да. — Наблизо имаше гарвани. Не можех да споменавам имена. — Нападателят определено са се маскирали като Отнемащата живот и Създателя на вдовици?

— Точно така.

— Значи мъжете долу сигурно ще изпаднат в паника, ако ги видят пак. Рам, донеси доспехите!

Нараян неуморно бдеше, докато разговаряхме — не се обаждаше изобщо и едното му око все гледаше към града.

— Започват да се раздвижват — обади се той.

— Разкрити ли сме?

— Според мен не — не личи да очакват неприятности.

Отидох да поогледам. После дръзнах да направя едно предположение:

— Новината се е разчула и те са потресени. Офицерите им се опитват да им създават работа.

— Вие наистина ли ще ги ударите? — попита Лебеда.

— Малко. Колкото Могаба да разбере, че има свои навън.

Денят напредваше. Раздадох заповеди на мъжете да ядат суха храна и непрекъснато да се движат. Рам дойде с доспехите и конете.

— До мръкване остават два часа. Трябва да предприемем нещо, докато могат да ни виждат.

— Една група от четиристотин-петстотин души се отправи на юг, Господарке.

Погледнах. От толкова далеч бе трудно да се каже, но повече приличаха на трудов батальон, отколкото на въоръжен поход. Странно. Подобна група се оформяше и северно от града.

Дойде Синдху.

— Чули са за вчера и са много потресени.

Вдигнах вежда.

— Приближих се достатъчно, че да мога да чувам. Предприемат някакъв ход, но не зная какъв.

Много смело, Синдху.

— Не си ли чул къде можем да намерим Тъкача на сенки?

— Не съм.

Дадох на всички наставления и ги отпратих. Двамата с Рам облякохме доспехите си. Той през цялото време не обели дума. Обикновено винаги казваше по нещичко — безсмислено, ала успокояващо.

— Ужасно си мълчалив.

— Мисля. Всичко това се случи само за два месеца. Чудя се.

— Какво?

— Дали светът наистина е толкова черен, че е дошло времето на Годината на черепите.

— Ох, Рам. — Мисълта му не беше бърза, но бе неизтощима и сега той преживяваше криза на вярата, предизвикана от събитията в гората, но поникнала от семена, загнездили се по-рано в душата му. Отново бе станал чувствителен. Кина отпускате хватката си.

Проклетата да съм, и аз позволих на Знахаря да премине отвъд моята защита и да ме накара да омекна! Сега отново бях способна на чувства и не можех просто така да използвам и да захвърлям.

Може би тази мека сърцевина през цялото време я е имало. Може би бях като стрида. Знахаря винаги е смятал така. Още съвсем не се познавахме, а той бе написал за мен неща, които предполагаха, че той намира нещо особено в мен.

Онези хора, там долу, го убиха. Те унищожиха мечтите му и осакатиха моите. Изобщо не ми пукаше за Годината на черепите.

Исках възмездие.

— Престани, Рам. — Приблжих се, сложих ръка на гърдите му и го погледнах в очите. — Не се тревожи. Не измъчвай сърцето си. Вярвай ми, когато ти казвам, че ще се опитам да направя така, че всичко да върви добре.

Той ми вярваше, проклетникът. Гледаше ме с поглед на грамадно, дяволски вярно куче.

XLIII

Прабиндрахът Драх послуша съвета на Пушека и препрочете старите книги за първото идване на Черния отряд. Те разказваха истории за смърт и тегоби — ала колкото и да ги препрочиташе, той не откри в тях никакво указание, че Отрядът се завръща от север. И колкото повече ги изучаваше, толкова повече се обръщаше против позицията, към която го подтикваше магьосникът.

Влезе Радишата.

— Ще изхабиш тези книги от четене.

— Не, повече няма нужда да чета. Пушека не е прав.

— Но...

— Остави жената. Бих заложил живота си — и го залагам — че тя не възнамерява да стане Дъщерята на нощта. Много тънко е поднесено. Трябва да препрочетеш доста пъти всичко, докато го осъзнаеш, но има липсващи знаци и това е така, без значение колко упорито се мъчат да го прикриват. Те са точно онова, за което се представят.

— Ами? — възкликна Радишата. — Нямаха ли намерение да се завърнат в Катовар?

— Без да знаят какво представлява той. Интересно би било да видим какво ще се случи, ако успеят.

— Все още можем да разберем. Ако някой е способен да разгроми Господарите на сенките, то това е тъкмо тази жена.

— Може би. — Принцът се усмихна. — Както е спокойно напоследък, самият аз се изкушавам да поема на юг. Тук не остана никой, който да ми причинява неприятности.

— Изобщо не си го въобразявай.

— Кое?

— Че се страхуват от теб. Няма да трае дълго. По-добре ще е да спечелиш уважението им, преди страхът да им мине.

— Поне веднъж искам да предприема нещо единствено защото аз настоявам, а не защото това би укрепило властта.

Думите му предизвикаха размяна на реплики, нещо средно между спор и дискусия. Пушека пристигна в разгара ѝ — влезе в стаята, спря и се вторачи глупаво в тях.

Те също се втренчиха в него.

— Къде, по дяволите, се изгуби? — попита Радишата.

Принцът я докосна, за да замълчи.

— Какво се е случило, Пушек? Изглеждаш ужасно.

Пушекът бе слиян и мислите му се процеждаха твърде бавно. Последното, което бе очаквал — да се натъкне веднага на тези двамата! Трябваше му време, за да се овладее.

Отбори уста.

Дълга сянка се мярна в съзнанието му. Ужасът и болката го връхлетяха. Не можеше да им каже. Нищо не можеше да направи, освен да изпълни възложените му заповеди и да се моли.

— Къде се изгуби, по дяволите? — повтори Радишата. — Имаш ли представа какво се случи, докато си миткал насам-натам?

Беше сърдита. Добре. Това щеше да я разсее.

— Не.

Тя му разказа.

Пушека се слиса.

— Тя ги е избила? Всичките?! — Това бе добра възможност пламенно да защити позицията си, но нямаше тази сила на волята. Искаше му се единствено да легне и да спи непробудно цяла нощ, за първи път, откакто... откакто...

— Всички, които имаха някакво положение. В момента тя може да прави с Талиос каквото си иска. Ако беше тук.

— Тя не е ли? — Дълга сянка не го бе осведомил за това. — Къде е тогава?

— Сигурно вече е стигнала в Деджагор.

Той бавно, бавно започна да изцежда новините от Радишата. Много неща се бяха случили. Може би Дълга сянка не му бе казал нищо, защото и сам не знаеше. Ако бе така, нямаше връщане назад.

Кой бе отбил нападението на Тъкача на сенки над Деджагор?

Принцът не каза и дума — само седеше със сънен вид. Ужасен признак. Най-опасен беше, когато изглеждаше безразличен.

Нямаше да прекрати това.

Не искаше. Но ако той се провали... Лицето на Сенчестия господар изгаряше ума му. Ужасът го сковаваше. Той изпелтечи:

— Трябва да предприемем нещо. Да я овладеем, преди да е обсебила целия народ...

Прабиндрахът бе отворил очи и в тях нямаше и капка съчувствие.

— Послушах съвета ти, Пушек. Шест пъти препрочетох онези стари книги. Те ме убедиха.

Магьосникът едва не припадна от радост.

— Убедиха ме, че за нищо не те бива. Отрядът няма нищо общо. Аз съм на нейна страна.

XLIV

Разпръснах наоколо магията, която объркваше сенките, макар още да не беше мръкнало. Щеше да се стъмни, преди да сме приключили.

Конниците заемаха местата си. Сенчестите не изглеждаха подозрителни — гледаха си работата. Бяха изчезнали сред хълмовете и отведи със себе си хиляда души, препречващи пътя ми.

В какво ли настроение беше Тъкача на сенки? Несъмнено — не в добро. Цели четири хиляди души да офейкат от и без това изтощената му обсадна войска — това сигурно здравата го бе ядосало.

Кинжала бе разположил наоколо достатъчно пехота, че да покрива оттеглянето на кавалерията.

— Време е — обърнах се към Рам.

Той кимна. Нямахше какво да каже.

Пришпорих коня си към едно възвишение, от което щяхме да се виждаме от цялата равнина. Той ме последва. Надявах се, че няма да прояви своята непохватност. Да паднеш от коня — това определено разрушава висшия драматизъм.

Извадих меча си и той разцъфна в огън.

Проехтяха тръби. Конниците излязоха от прикритието си. Шадарите сред тях изглеждаха почти като ветерани. Кинжала здраво ги беше стегнал. Останах доволна как се справяха.

Долу изригна хаос.

Сенчестите като че никога нямаше да успеят да се съберат. Опасявах се, че ще си навлека още една неочаквана победа. Чак когато мракът стана непрогледен, аз свалих меча и тръбите изсвириха отбой. Сенчестите не се опитаха да преследват моята конница.

Не чакахме дълго Кинжала.

— А сега какво?

— Посланието е предадено. Може би трябва да отстъпим. — Мъртвешко сияние се надигаше зад стените на лагера край града. —

Преди онова да стигне дотук. — Развалих магията, която осветяваше Рам и мен, слязох от коня и ги поведох.

Натъкнах се на Синдху, изпратен от Нараян с въпроса, зададен ми от Кинжала.

— Искам Нараян и приятелите ви да се присъединят към мен — казах му. — Евакуирайте кавалерията. Пехотата трябва да върви след тях. Утре потегляме.

Нуждаех се от почивка. Постоянно се чувствах изтощена. Искях само да легна и да заспя. Толкова дълго ме крепеше единствено силата на волята — боях се, че в решителен момент ще рухна.

Нямаше време да събере цялата пехота от хълма. След като стана ясно, че това е невъзможно, изпратих мнозинството обратно да строи лагер. Копнеех вече да съм там. Но нощта не бе приключила.

Долината сияеше, сякаш в нея изгриваше болна зелена луна. Зеленото ставаше все по-ярко.

— Залегни! — креснах и се проснах върху пръстта.

Кълбо от грозна светлина се разби във възвишението, от което наблюдавах боя. Пръстта и растенията се топяха, във въздуха се издигна пушек. Припламнаха огньовете, ала бързо угаснаха. Спътниците ми се изпълниха със страхопочитание.

Бях доволна. Той не знаеше къде се намирам. Прилепите му летяха към моя смъртоносен капан, а сенките му бяха заблудени. Понякога малките фокуси вършат същата работа като тези на Тъкача с огненото кълбо.

— Да се изтеглим — наредих. — Той има нужда от време, за да подготви следващия удар. Нека се възползваме. Рам, да се оттеглим и да махнем тези костюми. Ужасно са тромави.

Свалихме ги. Конниците се изтегляха, разговаряйки тихо, уморено, в добро настроение. Бяха устроили голяма касапница и останаха доволни от себе си.

Приятелите на Нараян се събираха един по един. Когато и пехотата потегли, бяха осемдесет на брой.

— Основно членове на моята банда — обясни той. — Пристигнаха в Годжа, след като ги повиках. Какво смятате да предприемете?

— Залегни. — Тъкача на сенки обстрелваше напосоки хълмовете с магии, мятайки стрелите си слепешката. Лежах просната до Нараян и

камъните убиваха на корема и гърдите ми. Промърморих:

— Ще проникнем в техния лагер и ще се опитаме да нападнем Сенчестия господар.

Не виждах лицето му. И вероятно по-добре. Тази идея не му допадна.

— Но...

— Никога няма да ни изпадне по-добра възможност. Дълга сянка научава какво се случва, веднага щом то се случи. Източниците му продължават да го осведомяват. Ако разбере, че Тъкача на сенки е загазил здравата, той ще предприеме нещо. Сигурно ще прати Оплаквача. По-добре да направим, каквото можем, докато все още можем.

Никак не му се искаше. Проклет да е. Ако той откажеше, и неговите Удушвачи щяха да го последват.

Но си беше пъхнал главата в торбата. Аз бях неговата Дъщеря на нощта и за свое собствено добро той не посмя да спори — само изсумтя приглушено:

— Това не ми харесва. Ако е необходимо, моля ви, не отивайте вие. Рискът е твърде голям.

— Длъжна съм. Аз съм месията, помниш ли? Все още се налага да печеля подкрепа с лични действия.

Не *исках* да ходя — единственото ми желание бе да легна и да заспя. Но ролята ми изискваше пълно отдаване.

Той избра двайсет и пет мъже, чиито способности познаваше, а останалите отпрати и те поеха заедно с войниците към лагера. Късмет извадиха, копелетата.

— Синдху, вземи четирима души и вървете на разузнаване. Бъдете възможно най-бдителни. Не ликвидирайте никого без проверка, освен ако не се налага. — Нараян избра придружителите, а ние ги последвахме в стегната група със защита по фланговете. Нараян добре познаваше тактиката на действие с малък отряд.

Край нас пърхаха сенки, все така слепи за присъствието ни. Но аз не се осланях на слепотата им. На мястото на Тъкача на сенки бих ги накарала да се преструват.

Все още цареше хаос. Тъкача продължаваше да обстрелва хълмовете. Може би неговите сенки не знаеха къде се намираме, а само че не всички сме потеглили.

Синдху се завърна.

— Напред е мокро.

Изглеждаше нелогично. Преди залез бе сухо. Не беше валяло.

— Вода?

— Да.

— Странно. — Но нямаше как да разберем какво означава това, преди да е съмнало. — Внимавайте. — И той потегли напред, а ние продължихме. Скоро вече затъвах до глезен във вода. Пръстта отдолу не бе подгизнала.

Причината за объркването отчасти се изясни. Сенчестите се опитваха да се държат по-надалеч от хълмовете. Приближаха ли се твърде много до града, стрелците ги обсипваха със стрели. Но безредието се уталожваше.

Наложи се Синдху да ликвидира неколцина стражи.

Тъкача на сенки прекрати обстрела на хълмовете.

— Неговите сенки са наблюдавали стражите му — предположи Нараян.

Не беше така. Объркването им се дължеше на моята близост. Стражата можеше да бъде заблудена, ала може би Тъкача усещаше приближаването ни по друг начин. Пратих вест на Синдху да действа в мига, в който реши, че сме застрашени.

Намирах се на стотина метра от стария ограден със зидове лагер. Синдху стоеше пред разкъртената му порта — смяташе, че е чисто. Като че ни се откриваше възможност да нападнем Тъкача на сенки.

И тогава адът се развихри.

Петдесет огнени кълба изскочиха и прогониха нощта. Светлината им огря стоте мъже, които се промъкваха към лагера. Талианци и едри чернокожи, някои от тях — на две-три педи от моите Удушвачи.

От трийсет стъпки разстояние погледнах в очите техния командир — Могаба от Нар. И на него му бе хрумнало същото като на мен.

XLV

Дълга сянка погледна над масата, на която бе поставена купа с живак, отразяваща уплашеното и колебливо лице на неговия роб Пушека. Оплаквача витаеше наблизко. Обединената сила на двамата бе достатъчна за свръзка с дребосъка магьосник. Оплаквача се забавляваше.

Робът нямаше какво да им съобщи. Сенджак не само че липсваше, но и толкова успешно се бе скрила от погледа му, че бе потеглила на юг и вероятно стигнала чак в Стормгард. Дълга сянка протегна ръка над купата и разсея картината. Лицето на Пушека се разтопи сред хаос от цветове.

Оплаквача се изкиска.

— Трябваше да го прелъстиш — твърде си влюбен в грубата сила. Трудният начин отне повече време, а сега той е един смазан глупак и му нямат доверие.

— Не ме учи как да... — Този не беше някой от неговите безпомощни слуги. Почти му се равняваше по сила и нямаше да се поддаде на опити за сплашване. Трябваше да го предразполага, омайва... Прелъстява.

— Да проверим какво е положението при съратниците ни в Стормгард.

Обединиха дарбите си — макар Дълга сянка да можеше да достигне дотам и сам, с чужда помощ връзката наистина се установяваше по-бързо.

Очевидно Тъкача на сенки бе разтревожен и откликваше много нарядко — величината и мащабът на бедите му се изясниха доста бавно.

— Проклятие! — Четири хиляди души загуба. Хаос сред обсадата. Кой знае още колко мъже е загубил тази нощ. Тъкача на сенки бе прибягнал до последното си отчаяно средство за отрязване на достъпа към града...

— Този път е самата Сенджак. Трябва да е тя. И е възстановила донякъде уменията си.

— Или е намерила кой да ѝ ги осигури.

Такъв си беше Оплаквача — винаги намираше други обяснения, всяваше объркване. Проклет да е. С най-голяма наслада би го убил. Може би щеше да му отнеме един век, докато го довърши.

— Както и да е, тя е там и можем да премахнем заплахата, която тя представлява. Завърши ли новото килимче?

— Готово е.

— Ще ти дам трима сръчни мъже от моята гвардия. Доведете я тук. Ще ѝ се наслаждаваме векове наред. — Дали Оплаквача щеше да приеме? Никак не беше наивен.

Да изпрати него беше риск. Той можеше да избяга заедно със Сенджак. Знанията, които тя притежаваше...

Предупреденият е по-малко уязвим. Щеше да изпрати тримата си най-добри войници.

— Ако се провалим в това, остава ни един-единствен избор. Ще се наложи да пусна на свобода някое от големите чудовища от Равнината.

Оплаквача се разсея за миг и от устата му се изтръгна страшен вой. После малкият вързоп от дрипи се изкиска.

— Брой я за заловена. И аз си имам сметки за уреждане с нея.

Дълга сянка проследи с поглед отдалечаващия се дрипльо, който отнесе със себе си и своята воня. Може би първото приложено върху него мъчение щяха да са сапунът и водата.

Прати да повикат тримата му най-добри стражи и им обясни задачата, а после отново опита да се свърже с Тъкача на сенки. Тъкача не отговори — бе твърде разтревожен. Или мъртъв.

Дълга сянка се оттегли в кристалната кула. Накацалите по покрива ѝ гарвани се втреничиха надолу. Време беше най-сетне да предприеме нещо и да приключи винаги с тях — след като изпрати сенките в Деджагор.

XLVI

Могаба много повече се учуди, че ме вижда, отколкото аз — него. Огромно раздразнение разкриви чертите му — явно свидетелство за неговата изненада. Той винаги владееше чувствата си и не позволяваше те да проличат.

Но слисването му трая само миг — черният мъж промени курса си и пое към мен. Преди да стигне, Рам вече стоеше до мен и ме заслоняваше от него, а Абда бе изникнал отляво. Нараян се грижеше никой външен човек да не ми причини беда.

Отпред Синдху проклинаше светлината и пришпорваше мъжете да побързат. Трябваше да нападнем веднага — или да умрем.

— Господарке — заговори Могаба. — Мислехме ви за мъртва.

Беше едър мъж, но по него нямаше нищичко излишно — мускулест като герой от легендите, по-черен от Кинжала и завършен командир — един от Нар, потомците на първия Черен отряд. Знахаря го бе приел в Геа-Ксле, по време на похода ни на юг. Там Нар съставляваха отделна класа от воини. С хиляда от тях аз бих разгромила твърде бързо Господарите на сенките.

Вероятно останаха живи само петнайсет-двайсет, до един верни на Могаба.

— Така ли? По-издръжлива съм, отколкото си мислите. — Войниците му нахлуха в лагера заедно с моите, устремени да заловят Тъкача на сенки, преди да успее да реагира. Подозирах, че точно хората на Могаба са запалили светлините. На мястото на Тъкача аз бих очаквала той да нападне преди мен.

— Копието у вас ли е? — попита Могаба. Въпросът ме завари неподготвена. Мислех, че ще иска да говорим за обсадата или за това кой от нас има повече основания да претендира за капитанския пост.

— Кое копие?

Той се усмихна облекчено.

— Знамето. Мъргън го загуби.

Донякъде изопачаваше истината. Насочих разговора към делови въпроси — нямахме много време. Сенчестите се готвеха да се намесят.

— Доколко сте закъсали? Не разполагам с ветерани и имам само неколцина обучени войници. Мога само да ги торозя, но не и да ви прикривам.

— Не сме в добра форма. При последното си нападение едва не ни надвиха. Къде събрахте войската си? С кого яздите? Мъргън е видял как Знахаря умира.

— Враговете на Сенчестите господари са мои приятели. — По-добре да говоря със загадки, отколкото да му дам безплатни сведения.

— Защо не ликвидирате Господарите на сенките?

Не можех да отговоря, без да излъжа. И излъгах.

— Моят приятел вече не е с мен.

— А кой бе днес на хълма?

— Всеки може да облече доспехи.

Той се усмихна напрегнато и оголи тънка ивица от остри зъби.

— Значи, капитанският пост... Вие не възнамерявате да ме оставите да се измъкна оттук, нали?

Разговаряхме на наречието на Градовете на скъпоценните камъни — и двамата не желяехме спътниците ни да разбират.

Вътре в лагера се разкрещяха мъже.

— Нараян! Давай! — провикнах се. Сенчестите западно от нас бяха готови всеки миг да се задействат.

Казах на Могаба:

— Няма никакъв проблем с капитанския пост. Има си правило за наследяването. При смърт на капитана неговият лейтенант заема мястото му.

— Според традицията капитанът се избира.

И двамата бяхме прави.

— Синдаве! Да вървим! Няма да успеем — извика той. Стрелците и артилеристите му върху стената прикриваха с непрестанен огън неговото оттегляне. — Знаем си положението, Господарке.

— Така ли? Аз нямам други врагове освен онези, които са избрали да бъдат. Интересува ме само унищожаването на Сенчестите господари. — Моите войници летяха покрай мен, и тези на Могаба — покрай него. Вълна от Сенчести бе устремена към нас.

Могаба отново ми се усмихна с онази усмивка, обърна се и се запъти към града и сигурността на висящите от стените въжета.

Рам ме побутна.

— Дръпнете се, господарке.

Отдръпнах се.

Шайка от Сенчести нападна моята войска, решили, че ние сме по-лесната жертва. Сред хълмовете някой от наблюдателите се бе оказал достатъчно находчив, че да ги заблуди с тръбни сигнали. Те намалиха ход и ние изчезнахме в мрачните пропасти.

Събрахме се.

— Успяхме ли да се приближим? — попитах Нараян.

— Щяхме да го докопаме, ако другите не бяха предизвикали бдителността му. Синдху беше на няма и десет крачки от него.

— А той къде е? — Синдху, не се виждаше. Никак не ми се щеше да го загубя.

Нараян се ухили.

— Жив и здрав е. Убиха само двама Удушвачи. Тези, които не виждате тук, попаднаха в бъркотията и побягнаха към града.

Този път усмивката му не ме дразнеше.

— Бързо съобразяваш, Нараян. Мислиш ли, че той ще намери там много приятели?

— Има няколко. Но най-вече исках да се свърже с вашите приятели — тези, които не са се поддали на чара на онзи Могаба.

Могаба все още не причиняваше много проблеми. Не беше в достатъчно добра позиция да ми създава неприятности. Лекарството за него е да го оставя да изгние. Можех да се престоря, че търся начини да помогна на града, а всъщност само да обучавам своите хора, докато се заблудят, че са войници. А междувременно — да използвам Могаба да изтощава врага.

Разбира се, недостатъкът на този план беше, че Тъкача на сенки разполага със съюзници, които можеха да решат да му помогнат.

Деджагор и околностите му вече не си струваше да бъдат превземани, но градът притежаваше символична стойност. Южните краища на Сенчестите земи бяха по-гъсто населени и тамошните народи оставаха нащрек. Съдбата на Деджагор можеше да реши бъдещето на империята на Сенчестите господари. Ако те загубеха

града и имаше вероятност ние отново да поемем на юг, потиснатите можеха да въстанат.

Всички тези мисли минаха през ума ми, докато се опитвах да събера сили, за да прекося хълмовете и да стигна до нашия лагер.

Не успях. Наложих се Рам да ми помогне.

XLVII

Конниците спряха, за да огледат хълма от другата страна на пътя.
— Явно ги е впрегнала на работа — каза жената.

Голият само преди седмици връх сега се кичеше с лабиринт от каменни зидове. Строителството сякаш кипеше денонощно.

— Започне ли нещо, тя го завършва — Знахаря се зачуди как ли напредва Господарката на юг и защо бяха дошли тук.

— Вярно. Проклета да е. — Магьосницата го докосна нежно, почти любовно. Напоследък го правеше непрекъснато, а и много приличаше на Господарката. Беше му все по-трудно да устоява.

Тя се усмихна. Знаеше какво мисли той. Беше си подготвил оправданията. Тя печелеше битката наполовина.

Той стисна зъби, втренчи се в крепостта и престана да забелязва жената. Тя отново го докосна. Той се опита да каже нещо за разположението на крепостта и откри, че не можеше да произнесе и звук. Погледна я отново с широко разтворени очи.

— Предпазна мярка, любов моя. Все още не си ми отдал сърцето си, но с времето и това ще стане. Ела. Да посетим своите приятели. — И тя пришпори напред своя жребец.

Кръжащите гарвани им показваха пътя. Ловеца искаше да привлече внимание и успя — беше красива, екзотична жена.

Знахаря разбра, когато тя заговори един мъж, сякаш го познава — беше си наумила да се представи за Господарката. Нищо чудно, че го направи ням.

Него никой не го поглеждаше. Докато вървяха през бъркотията от потни мъже и животни, прахоляк и трясъци, воня на труд и тор, единствено насекомите го забелязваха.

Той можеше да се загуби сред тълпата. Ако тя го изпуснеше от поглед. Или гарваните се разсеяха. Можеха ли да го различат сред подобна навалица?

Тя го поведе през строежа на върха на хълма, който бе почти завършен. Спираше ту тук, ту там и разговаряше с мъжете, обикновено

за незначителни неща. Ако възнамеряваше да заеме мястото на Господарката, не се справяше добре със своята роля — Господарката се държеше на положение, властно, защото се стремеше към определен резултат... Разбира се. Тя искаше да плъзне слухът, че Господарката се е върнала.

Какво ли бе намислила?

Съвестта му настояваше, че трябва да действа, но нищо не му хрумваше.

Никой не го позна, и това никак не се отрази добре на самочувствието му. Само преди месеци цял Талиос го посрещна като освободител.

Мълвата бе плъзнала. Когато се приближиха до вътрешната крепост, един мъж излезе от нея. Самият Прабиндрах Драха! Той бе тук и направляваше строителството? Не му прилягаше. Той се спотайваше там, където свещениците не можеха да го докопат.

— Не очаквах да се върнете толкова бързо — каза принцът.

— Постигнахме малка победа северно от Деджагор. Господарите на сенките загубиха четири хиляди души. Кинжала състави плана за действие и го изпълни. Реших да го оставя начело на войската и се върнах, за да набера и обуча нови войници. Добре сте се справили тук. Доколкото разбирам, свещениците са прекратили съпротивата си?

— Вие ги убедихте. — Принцът изглеждаше разтревожен. — Но вече нямате приятели. Пазете си гърба. — Погледът му непрекъснато се стрелкаше към Знахаря. Изглеждаше озадачен. — Днес вашият човек, Рам, е странен.

— Лека дизентерия. Как върви набирането на войска?

— Бавно. Повечето доброволци помагат тук. Болшинството мъже се въздържат и чакат някой друг да реши вместо тях.

— Известете ги за победата и за това, че обсадата може да бъде разгромена. Тъкача на сенки е обезсилен, Дълга сянка не му помага. Той е сам, а армията му е толкова съсипана, че само страхът от него я обединява.

Знахаря погледна няколкото облака, които се носеха на изток от морето. В тях нямаше нищо забележително, но гледката проясни мислите му. Колко внимателно пипаше, мръсницата! Вече знаеше точно какво прави тя.

Господарката бе слязла отвъд Голямата река и се бореше с Тъкача на сенки, а реката ставаше непроходима заради дъждовния сезон. Докосване тук, побутване там, и съревнованието щеше да продължи, докато за Господарката не стане твърде късно да премине реката обратно. Дъждовният сезон не бе далеч — оставаха най-много два месеца. Господарката щеше да попадне в капан заедно със Сенчестите господари. Ловеца ще разполага с пеш месеца, за да поеме властта тук, без никой да ѝ попречи. Вероятно и без да се разбере коя е в действителност. Нейните гарвани щяха да наблюдават северните пътища. Щяха да спират куриерите.

Кучка! Кучка с черна душа!

Принцът го изгледа намръщено — явно усети безпокойството му. Но беше твърде зает с жената.

— Можем някой път отново да посетим Градината.

— Би било прекрасно. Но запомнете, аз съм наред да черпя.

Принцът се усмихна вяло.

— Ако ви позволят след миналия път.

— Не аз започнах първа.

За какво ли говореха? Нещо, в което бе замесена и Господарката, се бе случило в Градината? Ловеца на души не му беше казала всичко — само онова, което би наранило сърцето му.

Усети, че някой го гледа и забеляза Пушека, спотаен в сенките. Лицето на магьосника бе маска на омразата, но щом разбра, че са го забелязали, това изражение изчезна. Той потръпна стреснато и се изниза.

Гарваните го последваха, забеляза Знахаря. Разбира се. Където и да отидеше Пушека, той бе под наблюдение. Ловеца на души знаеше всичко за него.

— Готови ли са покоите ми? — попита Ловеца. — Пътят бе дълъг и пращен. Два часа са ми нужни, за да заприличам на човек.

— Все още не, но можете да си починете в тях. Да пратя някой да се погрижи за конете ви и да ви помогне с багажа?

— Да, разбира се. Много любезно от ваша страна. — Тя направи някакъв фокус с очите и принцът се смути. — Искам да видя някои хора. — Тя спомена няколко имена, непознати на Знахаря. — Изпратете ги в покоите ми. Рам ще ги забавлява, докато се приведа в порядък.

— Разбира се — и принцът нареди на лакеите си да намерят съответните хора.

По сигнал на Ловеца Знахаря слезе от коня, предаде го на слугите и я последва след принца. Добри разузнавачи бяха гарваните, призна той. Неохотно. Замисълът ѝ се осъществяваше без никакви спънки.

В покоите на Господарката той разбра защо го нарекоха Рам и никой не го разпозна: огледа се в едно огледало и не видя там себе си, а огромен, мръсен Шадар, космат като горила.

Тя му бе придала блясък.

Мъжете, повикани от Ловеца, бяха от низшите касти, само кожа и кости — дребни нервни създания, които не можеха да я погледнат в очите. Когато той се представи, всеки от тях промълви някакви думи на неразбираемо за Знахаря наречие. Почетните титли, с които я обсипваха, също бяха озадачаващи. Дъщеря на нощта? Какво означаваше това? Твърде много неща се случваха и той нито можеше да ги научи, нито да ги овладее.

— Искам да наблюдавате Пушека, магьосника — нареди Ловеца на мъжете. — През цялото време поне двама от вас да го следят. Най-вече държа да знам дали се навърта около Улицата на мъртвите фенери. Тръгне ли по нея, спрете го — с цената на всичко, макар че предпочитам да не се въздигне преждевременно в рая.

Всички мъже докоснаха цветните кърпи, които се подаваха от препаските им.

— Ще бъде както повелявате, Господарке — отвърна един.

— Разбира се. Залавяйте се със задачата. Намерете го. Следете го плътно. Той е опасен за нас.

Мъжете се втурнаха навън — явно нямаха търпение да се махнат от нея.

— Изпитват ужас от теб — отбеляза Знахаря. Щом остана сам с нея, гласът му се върна.

— Естествено. Те ме мислят за дъщеря на своята богиня. Защо не се изкъпеш? Оттук усещам миризмата ти. Ще наредя да ти донесат нови дрехи.

Банята и дрехите бяха единственото хубаво нещо, което се случи този ден.

XLVIII

Не можах да се наспя. Сънувах лоши сънища. Скитах из подземните пещери и ме обливаше вонята на разложение. Пещерите вече не бяха студени. Старците гниеха. Бяха още живи, ала се разлагаха. Когато попадних пред погледите им, усещах как ми отправят призови и обвинения. Стараех се, ала никак не можех да стигна дотам, където се очакваше.

Онова, което се опитваше да ме привлече, започваше да губи търпение.

Нараян ме събуди.

— Съжалявам, Господарке. Важно е. — Изглеждаше така, сякаш бе видял призрак.

Седнах и започнах да повръщам. Нараян въздъхна. Приятелите му се размърдаха и ме скриха от мъжете. Изглеждаше обезпокоен: страхуваше се, че вложението му няма да се оправдае — щях да умра и да го поставя на тясно.

Мен това не ме тревожеше — безпокоеше ме по-скоро обратното, че няма да умра и да се отърва от нещастieto. Какво ми ставаше? Това повръщане всяка сутрин бе започнало отдавна, а и през целия ден не се чувствах особено добре.

Нямах време за боледуване — работа ме чакаше, имах да завоювам светове.

— Помогни ми да стана, Рам. Изцапах ли се?

— Не, Господарке.

— Благодаря на богинята за дребните услуги. Какво има, Нараян?

— По-добре вижте сама. Елате, Господарке, моля ви.

Рам беше довел конете. Стегнах се и му позволих да ми помогне да яхна жребеца. Поехме към хълмовете. Щом излязохме от лагера, видях Кинжала, Лебеда и Корди — доближили глави, те оживено разговаряха за нещо. Нараян не яздеше, но стига да поискаше, можеше да тича в галоп редом с нас.

Излезе прав — това беше по-добре да се види, отколкото да се изслуша. На устния разказ можеше и да не повярвам.

Равнината беше наводнена — и от северния, и от южния ѝ край от хълмовете бликаше вода. Акведуктите изглеждаха като пощурели.

— Сега разбрахме накъде се бяха запътили онези работни отряди — казах. — Сигурно са отклонили течението и на двете реки. Колко е дълбоко?

— Вече поне десет стъпки.

Опитах се да гадая докъде може да се вдигне. Хълмовете заблуждаваха и беше трудно да се каже. Равнината бе по-ниска от земята отвъд тях, ала не много. Дълбочината на водата не би трябвало да надвиши шестдесет стъпки. Но и това ми се стори достатъчно, за да се наводни градът.

Могаба бе загазил. Нямаше как да се измъкне, освен ако не построи лодки или салове. На Тъкача на сенки не му се налагаше да хаби хора, за да го държи в обсада.

— Богове! Къде се дянаха Сенчестите? — имах лошото предчувствие, че съм се хванала в капана.

Нараян прати човек на разузнаване. Той ни съобщи, че Сенчестите са се изтеглили с две войски на север и на юг скоро след изгрев-слънце.

Направих наум справка с картите и казах на Нараян:

— Трябва да бягаме. Бързо. Иначе няма да доживеем и до пладне. Строй се зад мен. Ти, войнико. Строй се плътно зад Рам. Има ли други тук?

— Неколцина, Господарке.

— Ще трябва да се погрижат сами за себе си. Да тръгваме!

Бяхме чудна гледка, не се и съмнявам — само една от тримата можеше да язди, и аз бях толкова болна, че се наложи два пъти да спирам, за да повърна. Но успяхме да се върнем в лагера, преди да е станало късно.

Кинжала вече бе подготвил войниците за поход. Сега знаех за какво са си шушукали с Лебеда и Корди. Дочул за водата, той бе осъзнал важността на случилото се и сега чакаше заповеди.

— Изпрати ездачи на север и на юг на разузнаване.

— Вече е сторено — по двеста души във всяка посока.

— Хубаво. Ти си роден да командваш. — Вече си бях припомнила, отхвърлила и преразгледала един номер, разиграван на моите армии на север. Беше много важно да се побърза. Разбирах какво би могъл да представлява онзи прахоляк, който се вдигаше северно от нас.

— Придвижи пехотата сред хълмовете. Искам всички ездаци да пресекат напърно и да ни последват в източна посока. Прати вестоносци на стрелците. Връзката да се поддържа възможно най-дълго. Изтегли ги на изток и продължавай да ги водиш, додето те следват.

По тъмно тази уловка нямаше да е от полза — ако изобщо сработеше. После питомните сенки на Тъкача щяха да му съобщят, че са го прецаkali. Но времето бе достатъчно, за да го заблудим.

Кинжала не си губи времето. Лебеда и Корди се втурнаха да му помагат. Несъгласията помежду ни щяха да почакат.

Новото чувство на увереност и дисциплина у войските пролича, докато се изтегляха към хълмовете. Те вярваха на мен и на Кинжала, че ще ги измъкнем от това. Конниците препуснаха и вдигнаха достатъчно прахоляк за цяла орда.

Кинжала, Лебеда, Бесния Корди, Нараян и аз наблюдавахме от един невисок хълм.

— Това ще го заблуди, ако изобщо е възможно да бъде подведен — казах. — Ще ни забележи как се измъкваме, ще се развълнува и ще се опита да пресече бягството ни.

Лебеда кръстоса пръсти и ги вдигна към небето.

— Какъв е следващият ни ход? — попита Кинжала.

— Ще се изтеглим на север между хълмовете.

— Той хапе — вметна Бесния Корди.

— Хрумна ми, че заради бързината сигурно ще зареже всички, които не са във върхова форма — рече Кинжала.

— Започваш да схващаш — казах му. — И да ставаш гаден.

— Това си е гадно занятие.

— Да. Останалите, разбрахте ли?

Лебеда поиска да му се обясни.

— Тъкача ще зареже ранените и второразредните си войници, за да не го бавят. Сигурно са горе, където северният път навлиза сред хълмовете. Можем да ги изненадаме. Нараян, прати разузнавачи.

Сега Нараян беше доволен от мен. Ставах много убийства — обещание, че Годината на черепите наистина ще дойде.

XLIX

Пушека се носеше сред мрака, оглеждаше се наляво и надясно и тихичко ругаше. Ето ги пак тук — онези мъже! Не можеше да се отърве от тях — те знаеха къде отива, още преди да е тръгнал.

Това го обезкуражаваше и плашеше. Колкото повече отлагаше посещението при своите свръзки, толкова по-силно се открояваше в съзнанието му образът на Дълга сянка и толкова по-голям ужас го обземаше — толкова дълбок, че се бе сраснал с душата му. Бяха му сторили нещо ужасно, нещо, просмукало се в него така дълбоко, колкото е възможно да се проникне в същността на един човек. Дълга сянка някак бе внедрил частица от себе си вътре в него, която го принуждаваше да изпълнява волята му.

Вътрешният глас се бе превърнал в писък — ако не успееше да се отърве от своите преследвачи, нямаше как да не предаде свръзките си.

Преструваше се, че не ги забелязва, макар че те изобщо не се стараеха да се прикриват. Дали тя знаеше и просто се опитваше да го уплаши толкова, че той да избяга от свръзките си? Може би. Вероятно и дали ще ги предаде нямаше значение.

Той тръгна.

Неговите сенки го последваха.

Опита се да им се изплъзне — разчиташе на своето превъзходно познаване на града. Цял живот се бе крил в сенките, в тесните улички, в скритите проходи. Както знаеше двореца по-добре от всеки жив човек, така познаваше и Талиос. Правеше всичко, което е по силите му. И когато излезе от гъсто застроения със съборетини квартал, в който се залута два пъти, докато се опитваше да се измъкне, един от преследвачите му вече го причакваше, облегат на стената на една сграда.

Мъжът се ухили.

Дълга сянка изпълни съзнанието на Пушека. Сенчестият господар беше ядосан. Търпението му се изчерпваше.

Пушека пресече улицата.

— Как успявате да ме проследите, по дяволите?

Мъжът се изплю на една страна и отново се усмихна.

— Не можеш да избягаш от погледа на Кина, магьоснико.

— Кина! — Още един ужас от Дълга сянка се струпа върху страха му.

— Можеш да бягаш, но не и да се скриеш. Върти, сучи, но няма как да се откачиш от куката. Можеш да слухтиш и да шепнеш в заключени стаи, но нищо не можеш да запазиш в тайна. Всяко твое вдишване се отчита.

Страхът се засили.

— И винаги е било така.

Пушека се обърна и понечи да побегне.

— Има изход.

— Какъв?

— Изход има. Погледни се. Продължавай да бъдеш верен на Господаря на сенките — и ще умреш, ако твоите талиански приятели разберат. Ако те не те убият, ще те убие той — когато приключи с тебе. Но ти можеш да се измъкнеш. Да се прибереш у дома и да се отървеш от ужаса, който като звяр жадува за душата ти.

Пушека бе твърде уплашен, за да се зачуди защо главорезът не говори като уличен разбойник.

— Как? — На Всичко бе готов, само и само да се изскубне от властта на Сенчестия господар.

— Ела при Кина.

— О, не! — изкрещя той. Единственото бягство е да се подчини на още по-голям ужас? — Не!

— От теб зависи, магьоснико. Но животът ти няма да стане по-добър.

Този път Пушека побягна. Не го беше грижа дали го следят. Физическото усилие поуталожи паниката му. Щом се приближи до набелязаната си цел, той осъзна, че откакто излезе от двореца, не виждаше никакви прилепи. Това бе ново. Къде ли останаха вестоносците на Сенчестия господар?

Втурна се в една висока порутена сграда, изкачи се тичешком на втория етаж и задумка по вратата.

— Влез! — обади се глас.

Той се закова на място на две крачки след прага.

Мъжът, с когото бе разговарял, се облягаше на срещната стена. В стаята имаше осем трупа, до един удушени.

— Богинята не иска твоят господар да знае, че нейната дъщеря е тук — рече мъжът.

Пушека изписка като настъпен плъх и побягна. Мъжът се разсмя.

Човекът сред труповете се сви и се превърна в импа Жабешко лице, който избухна в кикот и изчезна.

На път за двореца Пушека се успокои и умът му започна да работи. Оставаше му една-единствена възможност. И тя можеше да му навреди също толкова лесно, колкото и враговете му, но... Погълнат от мрака, на него не му оставаше нищо, освен да тича към единствената светлина пред очите му.

Нямаше да се подчини на Кина.

L

Щом се смрачи, аз връхлетях върху съюзниците на Дълга сянка и ги пометох. Касапницата бе голяма. Не ги изстребихме до крак само защото моята конница се занимаваше с друго. Полето бе наше, преди и последният лъч светлина да помръкне в небето.

— Старият Тъкач ще разбере само след няколко минути — рече Лебеда. — Предполагам, че първо ще се изнерви, а после ще се ядоса. Трябва да се изтеглим някъде, преди да ни е докопал.

Беше на прав път. Докато идвахме насам през хълмовете, аз обмислях дали да не нападнем противника, оставен на южния път. Чак когато Лебеда заговори, разбрах, че няма да мога да проследя тази група. Нощта бе дошла, а тя принадлежеше на Тъкача на сенки. Той щеше да разбере къде се намираме и накъде сме се запътили, и само ако не беше твърде далеч, нямаше да ни причаква на пристигане.

А и може би бе достатъчно отчаян, че да се примили на Дълга сянка. Може би Дълга сянка вече му се отзоваваше на помощ. Каквото и да деляха помежду си, то надали бе толкова голямо, колкото враждебността им към останалия свят. Макар и преждевременни, техните дразги се отнасяха за трофеите от победата.

— Има ли някакъв начин да останем тук и да се предрешим на войници на Сенчестите господари? — попита Кинжала.

— Не, уменията ми не са достатъчни. Най-добре за нас ще е да се върнем на север, докато той не спре да ни преследва, и после постоянно да го изнервяме, докато решим какво да предприемем след това.

Нараян бе започнал да се тревожи, че ще пропусне отложения Празник. Макар да бях издържала първото изпитание, той се отнасяше подозрително към желанието ми да стана Дъщерята на нощта. Един поход на север би го убедил. А и войниците имаха нужда известно време да са по-далеч от опасността, за да се възстановят и осмислят успехите си.

— Мъжете в града? — попита Кинжала.

— В по-голяма безопасност са, отколкото преди. Сега Тъкача на сенки не може да се добере до тях.

Нараян недоволстваше — Синдху беше останал там, в Деджагор.

— Могаба ще се справи — уверих ги аз. — Той го умее.

Да — и то прекалено добре. Ако поемехме заедно по пътя, между мен и него щяха да възникнат дразги.

Никому не се тръгваше обратно на север, освен на Нараян, но никой не оспори решението ми.

Определено бях затвърдила позиции.

LI

Като магьосник Пушека не можеше да предизвика земетръс, но за възможностите си, които той добре познаваше, бе умел и сръчен. И тъй като предварително бе наясно, ставаше по-малко уязвим.

Жената знаеше всеки негов ход? Значи командваше някакво неподозирано разузнаване, което шпионираше за нея. Трябваше да ги заслепи само за няколко минути.

Търчеше из двореца и се криеше от работодателите си, които го издирваха. Хлътна в една от своите защитени стаи и залости вратата.

Очевидно бяха проникнали в защитата му, защото мъжът намекна, че тя знае всичко и явно имаше предвид, че е надничала и тук. Тя бе нещо повече от онова, за което се представяше. *Много* повече. Тя *беше* Дъщерята на нощта. А онзи глупак, принцът, изглеждаше заслепен от нея. Не бяха ли излезли и тази вечер в Градината?

Никой не можеше да я спре освен него. Може би по-късно щеше да успее да се отърве и от Дълга сянка.

Лицето на Господаря на сенките се оформи в ума му. Краката му омекнаха. Той разтърси яростно глава, прогони привидението и припряно се залови да проверява защитата си.

Откри малка пробойна, през която би могъл да проникне някой зъл дух. А също така и сянка.

Запуши пробойната, а после приложи магия, която разширяваше неговите възможности. Тя щеше да скрие местонахождението му, докато не се превърне в обект на много упорито издирване. Така подсигурен, той напълни малка сребърна купа с живак от едно плоско шише — действаше бързо, доколкото му стигаше смелостта. Още преди да е свършил, го хвана страх, че се бави твърде много.

Вривата пред вратата премина в думкане и крясъци. Той не им обръщаше внимание.

Ужасяващият образ се появи на повърхността на живака — изражението му бе слисано. Той изговори някакви думи, ала звук

нямаше. Господарят на сенките беше твърде далеч, а силата на Пушека — прекалено немощна. Малкият магьосник ръкомахаше яростно: „Внимавай!“ Стресна се от собствената си дързост. Но моментът бе отчаян и се нуждаеше от отчаяни мерки.

Пушека грабна лист и мастило и започна да драци. Опитваха се да разбият вратата. Проклятие! Жената бе откликнала бързо.

Той вдигна посланието си пред очите на Дълга сянка. Господарят на сенките го прочете веднъж. После — още веднъж. След това погледна магьосника в очите и кимна. Изглеждаше озадачен. Започна да изговаря внимателно думи, за да може Пушека да чете по устните му.

Вратата започна да поддава. Сега и нещо друго се опитваше да проникне вътре — то драцеше и разкъсваше запушената пробойна.

Вратата поддаде още малко.

Пушека бе разбрал съобщението до половината, когато запушалката на пробойната изскочи. Гъст пушек нахлу в стаята и от него сърдито го загледа едно лице — противно, острозъбо и изпълнено с мрачна решителност. Бе дошло за него. Магьосникът писна, подскочи и преобърна масата и купата.

Вратата поддаде точно когато демонът го улови. Пушека изпищя и пропадна в бездната от ужас.

Стражите погледнаха, изругаха, пуснаха тарана и побягнаха. Принцът влезе в стаята и видя чудовището, награбило Пушека. После и Радишата се промъкна зад гърба му.

— Какво е това, по дяволите?

— Не зная. Но не мисля, че трябва да останеш тук, за да разбереш. — Той се огледа за оръжие и осъзна колко абсурден бе този подтик в мига, в който грабна една остра като меч отломка от касата на вратата.

Издадието вдигна стреснато очи и се вторачи. Очевидно тази ситуация не влизаше в получените наставления. То увисна неподвижно във въздуха.

Прабиндрахът метна отломката като копие.

Чудовището припряно се изниза през горния ъгъл на стаята и остави подире си миризма, която напомняше на смес от канела,

горчица и вино.

— Какво, по дяволите, беше това? — отново попита Радишата. Беше се вцепенила. Прабиндрахът се спусна към магьосника. Кръвта на Пушека бе разплискана навсякъде, заедно с разкъсаните му дрехи. Демонът го беше притиснал в ъгъла и онова, което оставаше от магьосника, лежеше свито като зародиш в стегнато кълбо.

Принцът коленичи до него.

— Жив е. Повикай помощ. Бързо, или скоро няма да го бъде. — И започна да му помага с каквото може.

ЛII

Дълга сянка нададе протяжен гневен вик, който отекна в цялата Наблюдателница. Подмазвачите веднага дотичаха, треперещи от страх, че ще си го изкара на тях — каквото и да го бе предизвикало.

— Вън! Вън, и стойте там... Чакайте! Влизайте обратно!

Спокойствието му изведнъж се възвърна. Изпаднеше ли в тежка криза, той винаги успяваше да си възвърне самообладанието, и тогава мислеше най-добре и откликваше най-бързо. Всяко зло за добро, може би.

— Донесете голямата купа за предаване на послания. Трябва ми живак. Искам и фетиша, който принадлежи на моя гост и съюзник. Трябва да се свържа с него.

Те се разтърчаха ужасени. Хубава гледка. Много ги беше страх от него. Страхът бе власт. Онова, от което се страхуваш, те владее... Той се замисли за сенките и за равнината от блестящ камък. Гневът му се разгаряше. Дълга сянка го отблъсна, както отхвърли и страха. Един ден, когато приключи с всичко онова, което го разсейваше, равнината щеше да му се подчини. Той щеше да я завладее и завинаги да сложи край на страха от нея.

Успяха да приготвят всичко, преди самият той да успее да се подготви.

— А сега излезте навън и стойте там, докато не ви повикам.

Той се наведе над купата и потърси своя човек. Но не можа да влезе във връзка. Пробва пак, и пак. Четири пъти. Пет. Гневът отново се разбушува.

Оплаквача най-сетне откликна.

— Къде беше?

— Нависоко. — Приглушен, едва доловим шепот. — Трябваше първо да сляза. Лоши новини. Тя отново измами нашия приятел и изби още няколко хиляди души.

Дълга сянка посрещна това с безразличие — теглилата на Тъкача никак не го засягаха.

— Тя там ли е изобщо?

— Разбира се, че е тук.

— Сигурен ли си? Видя ли я? Моите сенки не могат да я открият. Снощи успяха само да предположат, че би могла да се намира на дадено място.

— Не съм я видял с очите си — призна Оплаквача. — Но следя войските ѝ и чакам възможност да напада. Мисля, че по-късно тази вечер ще ми се удаде.

— Получих сведения от магьосника в Талиос — успя да ми ги предаде с отчаяно усилие. Всичките ни агенти там са удушени. Той знае, че тя е там. С онзи Шадар, нейната сянка. А тя е наясно, че той е наш. Преди да е свършил, някаква демонична твар нахлу и го разкъса.

— Невъзможно. Тя бе тук преди два дни.

— Ти видя ли я с очите си?

— Не съм.

— Припомни си. Тя винаги е била склонна към илюзии и заблуди. Имаше доказателства, че уменията ѝ се възстановяват — може би много по-бързо, отколкото тя даваше да се разбере. Може би ни е заблудила да повярваме, че е на едно място, а в същото време да е била на друго. Талианецът каза, че нашите агенти са били убити, за да им се попречи да докладват за присъствието ѝ.

Оплаквача не отговори.

И двамата се замислиха. Най-сетне Дълга сянка промълви:

— Не мога да проумея защо тя ще изпраща армия, за да ни накара да повярваме, че се намира на наша територия. Но аз я познавам, както и ти. Ако за нея е толкова наложително да смятаме, че тя е там, където не е, значи това е смъртоносно важно за нас. В Талиос има нещо, което тя не иска да разкрием. Може би е по следите на Копието — някой го е отнесъл от бойното поле и оттогава не са го виждали.

— Ако отида, има вероятност да изгубим Деджагор и Тъкача. Уменията му са отслабени. Умът му е затъпял като нож, с който са кълцали камъни.

Дълга сянка изруга тихо. Да. Дано най-сетне дойде денят, в който Тъкача на сенки вече не ще е потребен. Когато нямаше да има нужда от твърдина срещу севера. Но сега някой трябваше да поеме удара.

— Направи нещо, а после си върви. — Това дребосъкът можеше да го разбере. — Побързай да я доведеш. Адът ще е истинско удоволствие в сравнение с онова, с което ще се сблъскаме, ако тя остане на свобода, докато цялата ѝ сила не се възстанови.

— Смятай го за свършено — прошепна Оплаквача. — Считай, че е победена.

— Не приемам нищо за даденост, когато става дума за Сенджак. Докарай я тук, по дяволите! Докарай я! — и той стовари юмрук в живака. Това прекъсна връзката.

Пусна гнева си на воля и хвърля и троши, докато яростта му не се уталожил. После се изкачи в кулата и се взря с омраза в забулената в мрак равнина.

— Защо трябва да ме измъчвате? Защо? Отвърнете се. Оставете ме на мира. — Ако онова не бе там навън, готово да разкъса оковите си, той щеше да е свободен сам да се справи с всичко това. Набързо щеше да реши проблемите, стига да можеше сам да се погрижи за тях. Но за да изпълни задачата, му се налага да разчита на некадърници и недостатъчно силни съюзници.

Сети се за талианския магьосник. Това сечиво не изпълни задачата, за която бе изковано, но все пак добре му послужи. Жалко, че толкова бързо го унищожиха.

Жалко.

LIII

Кавалерията се присъедини към нас два дни след като поехме на север от Деджагор. Бях построила лагер. Цареше ведро настроение. На войниците не им се нравеше, че сме се оттеглили. Не искаха да повярват, че просто извадиха късмет, а не са непобедими. Искях да проумеят, че късметът може и да им измени, ала те не ми вярваха. Повечето хора вярват само на онова, на което искат да вярват.

Тяхната увереност бе заразила и Нараян, и Кинжала. Тези двамата биха се втурнали без колебание отново на юг, стига само да заповядам. Изкушавах се. Според мен с тази болест и аз извадих късмет — тя ме караше да мисля разумно.

Те ми представиха план за оплитане на Тъкача на сенки в нова клопка.

— Тъкача няма да влезе в капан — казах им. — Ако го отделим от войниците му, може би ще успеем да пленим тях. Но не и него.

Нараян се наведе към мен.

— Не беше късмет, Господарке. А Кина. Нейният дух е на свобода. Дошло е времето за предзнаменования. Годината на черепите приближава. Кина затулва с длан очите на враговете си. Тя е с нас.

Искях да му кажа, че човек, който разчита на подкрепата на бог, заслужава да не получи никаква помощ, но размислих. Измамниците бяха убедени вярващи. Каквото и да представляваха, колкото и кръвожадни и престъпни да бяха начинанията им, те вярваха в своята богиня и в своята мисия. Кина не беше само удобна измислица, която оправдава злодеянията им.

След като от месеци сънувах онези сънища, вече и на мен ми бе трудно да не повярвам в Кина. Може би не като богинята на Нараян, а като мощна сила, която се храни със смърт и разруха.

— Защо не премахнем Тъкача на сенки? — попита Кинжала.

— Точно така. Гениално хрумване, Кинжал. Може би ако всички си го пожелаем силно, той ще пукне.

Кинжала се усмихна. Усмивката му не беше плаха като на Нараян, а могъща, защото я използваше много рядко. После ми предложи ръката си.

— Моля ви, елате да се поразходим.

Кинжала беше нащрек. Боях се, че е недостатъчно впечатлен. Напомних си да не забравям, че и той сигурно си има нещо свое наум и нямах ни най-малка представа какво би могло да бъде.

Отдалечихме се от останалите. Нараян, Рам и Лебеда ни наблюдаваха — всеки с някаква своя си ревност.

— Е?

— Тъкача на сенки е главният враг. Убийте го — и армията му ще рухне.

— Вероятно.

— Имам очи и уши. Мозъкът ми работи. Когато съм любопитен, аз задавам въпроси. Знам какъв е Нараян. Ясно е и какво представлявате за него. И мисля, че знам какви ви искат те.

Не беше голяма изненада. Вероятно половината войска имаше някаква представа, макар може би да не вярваха, че Рам и Нараян заслужават легендарната си слава.

— Виждал съм Синдху в действие. Доколкото разбирам, Нараян е по-добър.

— Вярно.

— Тогава го изпрати при Тъкача на сенки. Той може да усмърти Господаря на сенките, преди онзи да е разбрал какво го е сполетяло.

Да удушиш магьосник е добър начин да се отървеш от него. Тъкача бе най-вещ в гласовите магии и на второ място — в магиите с жестове. Пронижеш ли го с нож, меч или копие, той все още може да използва и гласа, и ръцете си, освен ако не го убиеш мигновено. Един Нараян лесно можеше да отнеме гласа му. Стига да успееш да строши врата му толкова бързо, колкото твърдеше, жестовете нямаше да имат значение.

— Така е, според мен. Но остава един малък проблем. Да приближим Нараян достатъчно, че да може да използва румела си.

— Хм.

— Сред хората си Нараян е онова, което аз бях сред своите. Върхът. Апогеят. Наблюдавала съм го. Той е въплъщение на самата

смърт. Но му липсват нужните умения да се промъкне близо до Тъкача на сенки. Никога не се е учил как да става невидим.

Кинжала се изкиска.

— Бас ловя, че с удоволствие би научил този номер от вас.

— Несъмнено. Обмислил си подробно всичко и си прозрял трудностите. Смяташ, че си изнамерил начини те да бъдат заобиколени. Кажете ми тогава как. Не смятам, че е практично, но ще те изслушам.

— Има определени видове убийци. Луд самотник, на когото не му пука дали ще убият самия него. Заговорници, които се стремят към властта, готови да се избият помежду си, след като мишената им е ликвидирана. И професионалистът.

Не виждах смисъла и му го казах.

— За да успеем, трябва да избегнем слабостите на различните видове убийци. Наблюдавах ви. Уменията ви не са като преди, но вие се омаловажавате. Можете да прикриете ударен отряд, който да се промъкне до Тъкача на сенки. Ако създадем илюзията, че целта ни не е самият той, не би се пазил от нападение лично над него. Нали?

— Донякъде.

— Донякъде. Тъкача на сенки не би трябвало да знае, че имате проблеми с Могаба. Така че търсете начини да облекчите положението на града. Докато шепа хора работят по убийството на Тъкача.

— Кажете ми как.

— Самото убийство е за Нараян. Ще трябва да прикриете нападателния отряд или да го направите невидим. Рам идва, защото е длъжен. Аз идвам, защото никой не борави по-добре от мен с оръжие. Лебеда идва, защото присъствието му символизира участието на талианската държава. Ще е добре и Корди да дойде, защото има и лична връзка с Жената, но той трябва да удържа юздите тук. Стабилен е. Мисли. Уилоу е самата страст, действие без мисъл. Добавете колкото специалисти ще са нужни на Нараян.

— Двама оръженосци. — Казах го на наречието на Удушвачите. Кинжала ми хвърли бърз поглед. Беше изненадан, че съм навлязла толкова навътре в този свят. Продължихме в мълчание. После аз казах:

— Този път ти говори повече, отколкото откакто те познавам.

— Говоря, когато имам какво да кажа.

— Карти играеш ли? — не бях го наблюдавала южно от екватора. Тук заможните играеха домино или други игри, а бедните — на зарове или пръчки, които разклащаш във ведро и после разхвърляш.

— Знам някои игри. Корди и Лебеда имаха карти, но се изхабиха.

— Знаеш ли какво е „неизвестна карта“?

Той кимна.

Спрях, наведох глава, затворих очи, съсредоточих се и създадох жестока илюзия. Тя се оформи високо горе — летящ гуцер, два пъти по-голям от орел. Той се стрелна надолу.

Гарваните имат остър поглед. Доста са умни за птици, ала не са гении. Паникьосаха се. Паниката щеше да направи неразбираеми сведенията, които щяха да предадат за събитието.

— Сторихте нещо — забеляза Кинжала. Наблюдаваше бягството на гарваните.

— Птиците са шпиони на една от неизвестните карти в нашата игра. — Разказах му за намереното в гората и какво означаваше то според мен.

— Корди и Лебеда са ги споменавали — Оплаквача и Ловеца на души. Никак не се отзоваха добре за тях. Но и за вас преди не се изказваха ласкателно. Какъв е техният интерес тук?

Говорих за тях чак докато гарваните се върнаха. Кинжала без затруднения схвана сложните интриги в старата империя. Сигурно имаше опит.

Гарваните възобновиха наблюдението си. Не ги обезпокоих. Ако го правех прекалено често, това би възбудило подозрения. Тънка, доволна усмивчица се изписа на лицето на Кинжала. Докато приближавахме към другите, които ни чакаха мълчаливо и ни наблюдаваха напрегнато — грижите на всекиго си личаха твърде ясно — Кинжала прошепна:

— За първи път се радвам, че Корди и Уилоу ме измъкнаха оттам.

Хвърлих му бърз поглед. Да. Той изглеждаше съвсем жив за първи път, откакто го срещнах.

LIV

Прабиндрах Драх се въртеше бавно пред огледалото и се възхищаваше на себе си.

— Как ти се струва?

Радищата огледа великолепно скроените му дрехи от ярка коприна, украсени със скъпоценни камъни. Той се изпъчи гордо.

— Ти кога се превърна в паун?

Той извади наполовина от ножницата меча, изкован като символ на държавата.

— Хубав ли е?

Оръжието изглеждаше най-доброто, което талианските занаятчии бяха способни да изработят. Дръжката и главичката на ефеса му бяха истинско произведение на изкуството — злато, сребро, рубини и изумруди образуваха символично преплетените емблеми на трите талиански вери. Острието проблясваше силно, остро и боеспособно, но дръжката му бе твърде тежка и тромава. Но все пак, това не беше оръжие за битка, а само държавен атрибут.

— Великолепен е. А ти се опитваш да се правиш на глупак.

— Може би. Но се забавлявам с това. И ти щеше да се правиш на глупачка, ако Корди беше тук, нали?

Радищата го изгледа строго. Вече не беше толкова открит, колкото преди да хвърли око на Господарката. Бе намислил нещо и за първи път в живота им не споделяше със сестра си. Това я тревожеше. Но каза само:

— Губиш си времето. Вали. Никой не ходи в Градината на дъжд.

— Няма да вали дълго.

Вярно — само преваляваше. Нещо обичайно за това време на годината. Истинските дъждове щяха да започнат чак след месец. Ала все пак... Тя усещаше, че той не бива да ходи в Градината тази вечер — без да има реални основания за своето предчувствие.

— Влагаш твърде много. Намали темпото. Накарай я да работи по-усилено.

Той се ухили. Трябваше да ѝ признае — тя може и да е убийца, но успя да го накара да се усмихне.

— Не ме мисли за толкова увлечен, че да се откажа от двореца.

— Не съм си го и помислила. Но тя се е променила, откакто се върна, и затова съм загрижена.

— Признателен съм ти. Но се владее. Талиос е моята първа любов, а нейната — Отрядът. Ако е намислила нещо, то е да се увери, че няма да се отметнем от уговорката.

— Това може и да е достатъчно. — Що се отнася до Отряда, Радишата все още витаеше над бездната между позициите на Прабиндраха и на Пушека.

— Как е Пушека? — попита той.

— Още не е дошъл на себе си. Казват, че няма воля да оздравее.

— Кажете на тези пиявици, че ще е по-добре да се оправи — за тяхно собствено добро. Искам да знам какво се е случило. Искам да знам каква е била тази твар. Искам да знам защо е искала да го убие. Нашият Пушек кроеше нещо, което би могло да ни унищожи.

Бяха обсъждали това нееднократно. В поведението на Пушека имаше намеци, предвещаващи зло. Докато не научат истината, те подозираха, че над главите им е надвиснал меч.

— Не ми каза как ти се струва.

— Според мен всеки, който те види, ще реши, че изглеждаш като принц по кръв, а не като зарзаватчия, комуто някой е навлякъл одежди не по мярка и го е нарекъл принц.

Той се изкиска.

— Права си — по своя жлъчен начин. Никога досега не ме е било грижа как изгледам. Нямахме кого да поискам да впечатля. Време е да тръгвам.

— Ами ако този път искам да дойда и аз? — предложи тя на шега, за да види как ще се загърчи.

— Защо не? Пригответе се. Сигурно ще е забавно да видим реакцията ѝ.

И заповядва? Братът на Радишата се издигна в очите ѝ. Значи не бе чак дотам хлътнал.

— Няма да се бавя.

И наистина не се забави — даването на нареждания на онези, които се грижеха за Пушека, ѝ отне повече време, отколкото да се

наконтти за излизане.

LV

Знахаря, все още в облика на Шадар, се подпираше на копието със знамето на Отряда. Беше отегчен. Бдителността му бе притъпена. Чувстваше се потиснат. Започна да се отчайва, че ще успее да избяга, бе готов да прати всичко по дяволите и да се опита да се измъкне при първата най-малка възможност.

Прабиндрахът Драх и Ловеца на души бърбраха и се смееха под книжните фенери, докато градинската прислуга сновеше край тях. Не забелязваха нищо друго освен себе си. Изненадващата гостенка — Радишата, зъзнеше на студа, напълно пренебрегната.

Знахаря се бе оплакал, че отделят толкова много време на принца и недостатъчно — на подготовката на войниците. Ловеца се разсмя и му каза да не се тревожи — тя можела да му е вярна завинаги, а това било само политика.

Нямаше да ѝ устои още дълго. Тя го разгроми, вкара го в отчаяние... Още малко и щеше да се предаде. И после тя щеше да спечели всичко.

Дали не *трябваше* да се предаде. Може би, след като нанесе този последен удар, тя щеше просто да си тръгне, да се върне на север, където я очакваше много по-добро бъдеще. Понякога тя отваряше дума за отправяне на север.

Да си неин спътник бе жестоко. Тя го превърна в нещо повече от трофей. Понякога говореше за своята вътрешна същност — когато онова, в което бе избрала да се превърне, ѝ натежаваше твърде много. В тези мигове, когато тя представляваше човешко същество, той бе най-уязвим. Тогава му се искаше да я утеши. Беше сигурен, че е искрена, че това не е тактически ход. В подхода си към завоюването тя не проявяваше коварство.

Потънал в размисъл, той доста късно забеляза, че Радишата му обръща повече внимание, отколкото заслужава един телохранилел. Незабелязано, тя го подлагаше на внимателен оглед. Това го стресна и разтревожи, но после остана само любопитството. Защо? Нещо в

облика му не бе наред ли? Нямахме как да се разбере. Той никога не бе виждал мъжа, на когото трябваше да се преструва.

Замисли се какво ли прави Господарката, какви ли отношения гради. Дали в отмъщението на Ловеца нямаше и още нещо? Дали тя искаше не само да го прелъсти и да изнасили сърцето му, но и Господарката да си намери някой — и после тя да ѝ извести, че Знахаря, в края на краищата, е жив?

Смахнати хора. Всичко това — само за някаква болка. Относително малко страдание. Може би не толкова малко за тях, живеещите като полубогове. Сигурно за тях любовта бе нещо по-важно, отколкото за простосмъртните.

Радишата бе застанала ужасно близо и го гледаше втренчено. Беше набърчила чело като човек, който се опитва да си спомни нечие лице.

Нямаше какво да губи. Намигна ѝ.

Веждата ѝ се вдигна — и това бе нейната единствена реакция. Но престана да го оглежда — престори се, че се интересува от брат си и жената, която той мислеше за Господарката.

Знахаря отново се умисли. И, потънал в своя вътрешен пейзаж, не забеляза как гарваните, един по един, отлитат.

Макар че имаше по-големи възможности, Ловеца не държеше да се покаже като Господарката. Колесницата беше най-обикновена, тиха. Седнал до кочияша, Знахаря стискаше копието и се чудеше за какво ли си говорят там долу. Принцът и сестра му бяха приели да ги закарат, защото от небето отново ръмеше.

Дъждът идеално подходеше на настроението му.

— Дий! — провикна се кочияшът.

Знахаря съзря внезапен проблясък в една алея, към която се приближаваха. Щом се обърна, към тях се стрелна ослепително кълбо от розов огън, голямо колкото юмрук, и се разби в лявата врата на колесницата. След него изскочи и още едно, удари предницата на каляската и избухна ярко. Конете пощуряха и се изтръгнаха от впряга. Трето кълбо удари колесницата и строши едно от задните колелета. Возилото се наклони и едва не се преобърна. Знахаря скочи и успя да

го предотврати. Когато то отново се килна обратно с трясък, той се строполи на пътя от другата му страна.

Откъм алеята нападнаха мъже.

Знахаря дръпна вратата. Ловеца и Радишата бяха в несвяст. Принцът се рееше замаян, но в съзнание. Знахаря го сграбчи за пищните одежди и го измъкна.

Кочияшът горе извика.

Знахаря претърси задната част на тлеещата колесница и се натъкна на нещо, подобно на плаващ във въздуха парцален вързоп. Бодна го с копието, което продължаваше да стиска.

Вързопът нададе вой.

Кръвта на Знахаря се смръзна в жилите.

Оплаквача бе придружен от още трима мъже. Нападнаха го.

Принцът се олюля пред колесницата, извадил контешкия си меч и съсече изотзад единия от мъжете.

Оплаквача нададе вой и диво размаха ръце. Знахаря го прониза отново. Целият път тътнеше и се клатушкаше. Запокитен повторно срещу колесницата, на Знахаря му се стори, че ребрата му поддават. Тътенът сякаш отекваше до безкрай в дълбок каньон. Последната му ясна мисъл беше „О, не пак!“. Току-що бе оздравял от тежка рана.

Когато Знахаря дойде на себе си, хора се суетяха наоколо като подплашени мишки. Радишата коленичеше над брат си. Зяпачите, запазили самообладание, бяха примъкнали встрани нападателите. Двама като че изглеждаха мъртви, а третият — тежко ранен. Знахаря се изправи на колене и натисна с пръсти ребрата си. Имаше болка, но не като от счупено. Беше се отървал само с натъртвания. Отиде при Радишата и попита:

— Лошо ли е пострадал?

— Мисля, че само е изпаднал в безсъзнание. Не виждам рани. — Не го поглеждаше. Нагоре откъм улицата се носеха викове. Закъснялата помощ пристигаше.

Знахаря погледна в колесницата.

Ловеца на души я нямаше.

Оплаквача — също.

— Той ли я отведе?

Радишата вдигна глава. Очите ѝ се разшириха.

— Ти! Струваше ми се, че има нещо познато...

Дали магията на Ловеца на души бе издъхнала и сега той отново си изглеждаше същият?

— Къде е тя?

— Онова, което ни нападна...

— Магьосник на име Оплаквача. Също толкова могъщ и силен, колкото Сенчестите. Сега работи за тях. Той ли я отведе?

— Мисля, че да.

— Проклятие! — Знахаря се наведе предпазливо, вдигна копието и се подпря на него. — Хей, вие! Махайте се оттук! Прибирайте се. Пречите. Чакайте! Някой видя ли какво се случи?

Неколцина свидетели признаха.

— Онази твар, която избяга. Накъде тръгна?

Те посочиха алеята.

Подпирайки се на копието като патерица — освен натъртените ребра и глезенът му беше лошо изкълчен — той закуцука подир нея.

Там нямаше нищо. Оплаквача си бе отишъл, а заедно с него и Ловеца.

Докато Знахаря се връщаше, той осъзна какво означаваше обезсилването на нейната магия. Той беше свободен. Поне засега, свободен.

Прабиндрах Драг седеше. Зяпачите, разбрали, че са нападнали техния принц, се гневяха и заплашваха оцелелия нападател. Знахаря изрева:

— Дръпнете се! Той ни трябва жив. Прибирайте се, казах. Това е заповед!

Сега някои го разпознаха.

— Освободителят! — чу се глас. Тази титла той бе получил като обществено признание, когато заедно с Отряда пое за задача да защитават Талиос.

Някои си тръгнаха, други останаха — само се отдръпнаха.

Шумотевецата от идващата закъсняла помощ се приближаваше.

Принцът погледна слисано Знахаря. Той му подаде ръка. Принцът я пое. Щом се изправи, прошепна:

— Маската част от някаква велика стратегия ли е?

— По-късно... — Принцът сигурно си мислеше, че той се е крил под маската на Рам от самото начало. — Можете ли да вървите? Да се махаме отгук, преди бедата да ни е намерила.

Помощта пристигна под формата на половин дузина стражи от двореца, извикани от някого, успял да запази самообладание.

— Някой е отвлякъл Господарката? — попита принцът, а после, слисан, додаде: — Сигурно е било само заради това, инак всички щяхме да сме мъртви.

— Така предполагам и аз. Но каква изненада ги чака! Да побързаме. — Щом тръгнаха, заобиколени от стражите, Знахаря попита: — Къде се дяна вашият домашен любимец, магьосникът, по време на тези събития?

— Защо? — обади се Радишата.

— Това малко лайно от седмици получава заплата от Господарите на сенките. Питайте и него.

— Много бих искал — рече принцът, — но един демон се опита да го убие и едва не успя. В кома е и няма да се свести.

Знахаря погледна назад.

— Някой трябва да доведе пленника. Може да ни каже нещо полезно.

Не би могъл. Беше издъхнал, докато никой не го гледаше.

Знахаря бе изумен от самия себе си заради начина, по който пое командването. Може би — заради тежестта на толкова много месеци безпомощност. Или поради онази наложителност, предизвикана от увереността, че няма много време, за да поеме съдбата си в ръце.

Принцът сигурно беше прав — целта на нападението е Господарката. Това означаваше, че лошите по някаква причина бяха изгубили следите ѝ и я бяха объркали с Ловеца. Той се усмихна мрачно. Нямахше да са подготвени за тигъра, който бяха уловили.

Колко ли дълго щеше Ловеца да си играе с тях, преди да се разкрие? Достатъчно дълго?

Не разчитай на нищо. Побързай.

Трябваше на всяка цена да заграби каквото може, докато все още има възможност.

Знахаря довърши разказа си. Принцът и сестра му го слушаха със зяпнали уста. Радишата първа се окопоти. Тя винаги е била потвърдата.

— Много отдавна Пушека ни предупреди, че може би се случват повече неща, отколкото е видно за окото. Че може би има играчи в една невидима за нас игра.

Всички се обърнаха към магьосника в несвяст. Знахаря каза:

— Принце, тази вечер вие доста добре боравихте с онзи меч. Мислите ли, че ще ви е трудно да го прободете, ако той си го изпроси?

— Никак. След стореното от него за мен би било неприятно да го пробода, преди да е изплюл цялата история.

— Той не е чак толкова крив — попаднал е в капан, докато се е опитвал да постъпи както според него е било редно. Проблемът му е, че като си науми нещо, дори и то да е погрешно, не може да си го избие от главата, без значение с какви доказателства го затрупваш. Бе решил, че ние сме лошите, дошли да сеем разруха, и просто не бе в състояние да промени мнението си. Сигурно никога няма да го промени. Ако го екзекутирате, той ще умре с убеждението, че е герой и мъченик, опитал се да спаси Талиос. Мисля, че мога да го свестя. А след това вие стойте до мен, готов да го прободете, пробва ли да прави номера. Дори и един нищо и никакъв магьосник е смъртоносен, когато той го пожелае.

На Знахаря му бе необходим цял час, но той наистина успя да измъкне магьосника от здрача на живота и да го принуди да разкаже всичко.

По-късно принцът попита:

— Какво можем да предприемем? Дори и да се покайва толкова, колкото твърди, ние не можем да разкъсаме хватката на Господарите на сенките. Не искам да го убивам, но той е магьосник. Не ще успеем да го задържим в плен.

— Той може да остане затворник в своя ум. Ще трябва да го храните принудително и да го подмивате като бебе, но аз ще го върна в кома.

— Ще оздравее ли?

— Тялото му би трябвало да оздравее. Но с нищо не мога да помогна за онова, което дяволът е сторил на душата му. — Сега

малодушието на Пушека от миналото изглеждаше като нечувана храброст.

— Действайте. Ще се оправим с него, когато имаме време.

И Знахаря се зае.

LVI

Сенките на Тъкача оставаха слепи за местонахождението ми. Той като че не успяваше да се нагоди. А и прилепите му бяха безполезни. Всъщност те бяха изтребени в тази част на света, където моята банда върлуваше нощем.

Дадох знак за спиране на миля от мястото, където по данни на моите разузнавачи Тъкача бе построил своя лагер. Изминахме дълъг път за кратко време и се нуждаехме от почивка.

Нараян се настани до мен, докосна румела си и сподели:

— Раздвоен съм, Господарке. По-голямата част от мен наистина вярва, че богинята иска да сторя това, че то ще е най-великото, което съм правил за нея.

— Но?

— Страх ме е.

— От твоите уста това звучи срамно.

— Не съм бил толкова уплашен от първия ми път.

— Това не ти е обикновена жертва. Залогът е по-голям, отколкото си свикнал.

— Знам. И това знание събужда съмнения в моите способности, в достойнството ми... дори в моята богиня. — Явно го бе срам да признае и това. — Тя е най-великият Измамник, Господарке. Понякога се забавлява, като заблуждава своите. И макар това да е голямо и необходимо дело, дори и аз, който никога не съм бил жрец, забелязвам, че поличбите не са благоприятни.

— Така ли? — Аз не бях забелязала никакви поличби, било то добри или лоши.

— Гарваните, Господарке. Тази вечер те не бяха с нас.

Не бях забелязала. Толкова свикнах с тях, че приемах присъствието им, независимо дали ги виждах или не. Той беше прав. Гарваните никакви ги нямаше.

Това означаваше нещо, вероятно нещо важно. Не можех да си представя тяхната господарка да отпусне дори и една минута, свободна

от наблюдение. И отсъствието им не беше моя заслуга. Съмнявах се и че е дело на Тъкача на сенки.

— Не бях забелязала, Нараян. Интересно. Лично за мен това е най-добрата поличба от месеци насам.

Той се намръщи.

— Не се тревожи, приятелю. Ти си Нараян, живата легенда. Бъдещият светец. Ще се справиш чудесно. — Минах от неговото наречие на нормален талиански. — Кинжал, Лебед. Готови ли сте?

— Води ни, прекрасна моя — рече Лебеда. — Бих те последвал навсякъде.

Колкото повече се изнервяше, толкова по-безочлив ставаше.

Огледах ги. Кинжала, Лебеда, Рам, Нараян, двамата оръженосци. Седем души. Както Лебеда бе отбелязал, задължителният брой за отряд с мисия. Пълна сбирщина. Според своите си критерии всеки от тях бе добър човек. Според аршина на другите — всички останали до един, с изключение на Лебеда, бяха разбойници.

— Да вървим тогава. — Преди да изпадна в твърде философски размисли.

Нямаше нужда да го обсъждаме — бяхме го отрепетирали отдавна. Излишно дърдорене, което да предупреди Тъкача на сенки.

Лагерът приличаше на бордей. Крещеше за нисък боен дух. Но според Тъкача тази сбирщина, моята армия, можеше да победи неговите Сенчести. И те го знаеха. Чакаха ударът да се стовари.

Преминахме покрай многобройни постове, които седяха пред огньовете и мрънкаха. Езикът им напомняше на талианския. Когато не говореха възбудено, ги разбирах.

Да, бойният им дух бе твърде нисък. Обсъждаха свои познати дезертъори. Явно бяха мнозина и желанието да последват примера им изглеждаше твърде силно.

Нараян беше прав — не се доверяваше на никого, за да го напъти. Той се плъзна в бърлогата, в която го чакахме и с шепот, който не се чуваше по-надалеч от три стъпки, ми съобщи:

— В една барака вляво има пленници, ето там. Талианци. Няколкостотин.

Замислих се — как ли бих могла да ги използвам? Тук имаше потенциал за диверсия. Но нямах нужда от нея.

— Разговаря ли с тях?

— Не. Можеха да ни издадат.

— Да. Ще се придържаме към мисията си.

Нараян тръгна напред и ни намери ново скривалище. Започнах да усещам, че Тъкача на сенки е близо. Не излъчваше много енергия за сила от неговата величина. Дотогава бях сигурна единствено че той е в лагера.

— Там.

— Голямата шатра?

— Мисля, че да.

Приближихме се. Забелязах, че Тъкача на сенки не смяташе, че има нужда от охрана. Може би мислеше, че е най-добрият страж сам на себе си. А може би не искаше да има хора толкова близо до него, докато спи.

Спотайвахме се сред петно от мрак на десетина стъпки от шатрата. От другата ѝ страна гореше огън. Отвътре не идваше никаква светлина. Извадих кинжала си от ножницата.

— Кинжал, Лебед, Рам, бъдете готови да ни прикривате, ако нещо се обърка. — По дяволите. Ако нещо се объркаше, бяхме мъртви. И го знаехме.

— Господарке! — възрази Рам с глас, който заплашваше да стане по-силен.

— Трай си, Рам, и без възражения.

Вече бяхме спорили за това, и той не отстъпваше. Тръгнах напред. Нараян и оръженосците му ме последваха, както и мирисът на страх.

Спрях на две крачки от шатрата и разпорих платното с кинжала си. То се разцепи без шум. Единият от оръженосците разшири процепа достатъчно, че Нараян да се промуши през него. Другият го последва. След това влязох аз, и накрая — първият оръженосец.

Вътре беше тъмно. С докосване Нараян ни накара да спрем. Той бе търпелив ловец. Повече, отколкото аз, ако бях на негово място — знаеше, че луната скоро щеше да изгрее и да разпръсне мрака. Докато приближавахме шатрата, сиянието ѝ вече се забелязваше.

Нараян пое напред — бавно, уверено, съвсем безшумно. Оръженосците му бяха също толкова добри. Дори и дъха им не чувах.

Аз трябваше да разчитам на свръхестествените си сетива, за да не се спъна в нещо. Усещах присъствието на Господаря на сенките, но не можех да установя къде точно се намира.

Нараян като че знаеше накъде да върви.

Отпред сигурно имаше завеси — никаква светлина от огъня навън не се процеждаше до нас. Как ми се искаше да има поне лъч светлина!

И я получих — неочаквано. Достатъчно, че да разбули ужасната истина.

Тъкача на сенки се намираще вляво от нас, седнал в поза лотос, и ни наблюдаваше зад мрачна маска на звяр.

— Добре дошли — поздрави той. Гласът му наподобяваше съскане на змия. Беше слаб, едва се чуваше. — Чаках ви.

Значи сенките, в края на краищата, не се бяха подлъгали.

Той се досети какво мисля.

— Не сенките, Доротей Сенджак. Знам какво мислиш. Скоро ще знам и всичко онова, което е в ума ти. Нагла кучко! Мислеше си, че ще ме превземеш с трима невъоръжени мъже и един меч?

Нищо не казах. Нямах какво. Нараян се размърда. Направих незабележим жест — сигнал за Удушвачите. Той се вкамени. Имахме шанс, ако Тъкача на сенки наистина вярваше, че тези мъже са невъоръжени.

После заговорих.

— Ако си мислиш, че ме познаваш, значи изобщо не ме познаваш. — Исках той да се приближи. Да застане там, където Нараян можеше да го достигне. — Черна майко, майко Кина, чуй! Твоята дъщеря те зове. Помогни ми, майко моя.

Той не помръдна. Удари ме с нещо невидимо, което ме отхвърли десет стъпки назад и изтръгна стон от мен.

Дисциплината, която проявяваха Нараян и оръженосците му, ме смая. Те не се втурнаха към Тъкача на сенки, нито дойдоха при мен и не се отделиха от мишената си. Помръднаха малко и сега равновесието и разположението им бе по-добро. Нагласиха се почти незабележимо.

Тъкача на сенки бавно се изправи — мъж, измъчван от болки — и се подпря на патерица.

— Да. Сакат. Който няма никога да оздравее, защото единственият ми съюзник не би ми оказал помощ, за която може и да съжалява, когато реши, че вече не съм му полезен. И за това трябва да благодаря на теб. — Той протегна ръка. Почти невидимо въже от индигов огън се изви от пръстите му към мен. Той дръпна. Въжето ме повлече напред. Болката бе мъчителна. Едва успях да сдържа своя вик.

Той искаше да крещя. Да събудя лагера, за да покаже на своите некадърници какво е постигнал, въпреки тяхната липса на бдителност. Искаше да си играем на котка и мишка.

Зад гърба му стената на шатрата се разкъса. Два кинжала разрязаха платното и вътре влетя Рам. Тъкача на сенки се обърна. Рам го блъсна, той се препъна и залитна към Нараян.

Нараян и неговите оръженосци се движеха като нападащи мангусты. Нараян уви румела си около гърлото на Тъкача на сенки толкова бързо, че очите ми настояваха, че е било магия. Оръженосците сграбчиха крайниците му, преди да изгуби сили.

Пурпурното въже ме пусна и шибна един от оръженосците. Очите на мъжа се разшириха. Той потисна своя крясък и се опита да удържи хватката си, ала не успя.

Тъкача на сенки изплющя с въжето към Нараян.

Очите на Нараян се оцъклиха и той отпусна румела. Тъкача на сенки се обърна към другия оръженосец.

Рам сграбчи изотзад Сенчестия за врата и за хълбоците и го вдигна над главата си. Тъкача на сенки изплющя с въжето към него. Рам сякаш бе неспособен да чувства болка. Падна на едно коляно и прекърши Тъкача на сенки върху другото.

Чух как костите му изпращяха. Заметръсен писък би огласил света, ако Нараян не беше толкова добър с румела. Той уви шията на Тъкача в полет, когато Рам го метна надолу. И когато писъкът се помъчи да се изтръгне от гърлото му, то вече бе стиснато в стегната примка.

И Рам, и Нараян държаха здраво Сенчестия.

Кинжала влезе в шатрата и нехайно заби кинжала си в сърцето на Тъкача на сенки.

— Знам, че вие си знаете работата, но все пак да не рискуваме.

Съществата като Тъкача на сенки притежават невероятна жизненост. Кинжала беше прав. Дори и пронизан няколко пъти,

удушен, с пречупен гръбнак, той продължаваше да се бори. Рам, Нараян и двамата оръженосци го удържаха. Намесих се и помогнах на Кинжала да нанесе още няколко удара.

Лебеда стоеше пред дупката в шатрата и се дивеше — толкова потресен, че не можеше да помръдне от поста си. Горкичкият Лебед. Войната и насилието просто не бяха за него.

Нарязахме Тъкача на сенки на половин дузина парчета и чак тогава той спря да се съпротивлява. Застанахме около трупа. Всички бяхме оцапани с кръв. Като че никой не бе способен на нищо друго, освен да диша тежко и да се чуди дали наистина сме успели. Нараян, който рядко проявяваше чувство за хумор, наруши мълчанието:

— Дали сега вече съм Удушвач светец, Господарке?

— Тройно. Ти си безсмъртен. По-добре да се махаме оттук. Всеки да грабне по едно парче.

Лебеда издаде сподавен въпросителен звук.

— Единственият начин да сме сигурни, е да го изгорим и да разпръснем пепелта. Някой като Дълга сянка би могъл да го съживи дори и сега.

Лебеда повърна вечерята си. Но въпреки това изглеждаше засрамен, сякаш с нищо не бе допринесъл в начинанието.

Аз взех главата на Тъкача. Докато подминавах Лебеда, му намигнах и му стиснах ръката. Това би трябвало да поразее тревожните му мисли.

Луната бе изгряла. Оставаше само един ден до пълнолунието — тя изглеждаше като оранжево чудовище току над хоризонта. Подканих с жест останалите да побързат, докато все още мракът ни прикрива.

Бяхме изминали половината път до оградата, когато страшен вик разтърси нощта. Нещо прекоси с куцукане лицето на луната. Нов вик разкъса мрака и той бе изпълнен със смъртна агония.

Рам ме побутна.

— Трябва да бягаме, Господарке. Да бягаме.

Навсякъде край нас войниците на Сенчестите се надигаха, за да видят какъв е този шум.

LVII

Щом влезе в градската казарма, Знахаря погледна луната. Не бяха изминали и четири часа от атаката, но вече цял Талиос знаеше, че Господарите на сенките са нападнали Прабиндрах Драх. Градът бе обединен от гнева си.

Вече се бе разчуло и че Освободителят е жив и се е престорил на мъртъв, за да принуди враговете им да допуснат фатална грешка. Казармата се пълнеше от мъже, желаещи да вилнеят из Сенчестите земи, докато там не остане и стрък трева.

Това нямаше да продължи дълго. Той не можеше да предприеме нищо с тази зле въоръжена и неопитна орда. Но заради самите тях заповяда да се съберат в започнатата от Господарката крепост и да се придвижат на юг в отряди от по пет хиляди души. По пътя можеше да се подредят.

Подозираше, че повечето ще размислят още преди да стигнат Годжа. Колкото и силен да беше гневът им, те не разполагаха с достатъчно подкрепа за организиране на отмъстителна кампания. Но той знаеше, че няма да го изслушат, затова им каза онова, което те искаха да чуят, и се отдръпна.

Прабиндрах Драх го придружаваше. Принцът също беше разярен, но яростта му бе обуздана от реализъм. Знахаря предаде задълженията си на онези, които искаха той да е много велик, после откри конете, теглили колесницата. Докато ги подготвяха, той обикаляше из казармите и събираше оборудване и провизии. Никой не му задаваше въпроси. Бъдещите войници го гледаха, все едно е призрак.

Извади от скривалището лък и наръч черни стрели. Ловеца на души ги бе донесла от Деджагор заедно с неговите доспехи.

— Това е много отдавнашен подарък. Още от времето, когато бях само един лечител. Добре ми служиха. Пазя ги за необикновени времена. Необикновените времена дойдоха.

Час по-късно двамата напуснаха града. Принцът се чудеше на глас дали е направил правилния избор, като разубеди сестра си да се присъедини към Знахаря.

— Върни се обратно, ако искаш — рече му Знахаря. — Нямаме време да изследваме душите си и да се двоумим за своя избор. Но преди да си тръгнеш, ми кажи къде изпрати онези стрелци Господарката.

— Кои стрелци?

— Онези, които избиха свещениците. Познавам я. Тя няма да ги задържи, ще ги прати някъде по-далече.

— Ведна-Бота. Да пазят брода.

— Тогава отиваме във Ведна-Бота. Или поне аз — ако ти решиш да се върнеш у дома.

— Идвам с теб.

LVIII

Нямаше измъкване от лагера на Сенчестите. Попаднахме в капан, и аз не знаех какво да предприема.

— Бъди Кина — рече Рам. Големият, нежен, бавен Рам — той мислеше по-бързо от мен.

Беше въпрос на илюзия, мъничко по-сложна от запалването на блуждаещи огънове по бронята. Преобразяването и на двама ни отне само минута. Междувременно Сенчестите ни обкръжиха, макар и не с въодушевлението, което бихте очаквали от войници, заловили враговете си неподготвени.

Вдигнах високо главата на Тъкача на сенки. Разпознаха я. Използвах магия, която да накара гласа ми да се чува надалеч.

— Господарят на сенките е мъртъв. С вас нямам дразги. Но може и вие да отидете при него, ако настоявате.

Вдъхновение осени Лебеда и той изрева:

— На колене, свине! На колене пред вашата Господарка!

Те го погледнаха — с една стъпка по-висок от най-високите сред тях, бял като сняг, с руса грива. Демон в облика на човек? Погледнаха Кинжала, също тъй екзотичен. После — мен и главата на Тъкача на сенки.

— На колене пред Дъщерята на нощта! — заповяда Рам. Беше толкова близо, че го усещах как трепери. Бе уплашен до смърт. — Рожбата на Кина е сред вас. Молете я за милост!

Лебеда сграбчи най-близкия Сенчест и го принуди да падне на колене.

Още не мога да го повярвам. Измамата сработи. Един по един, те коленичиха. Нараян и оръженосците му занареждаха заклинания. Избраха най-простите, повтарящи се мантри, донякъде общи за церемониите на Гуни и службите на Шадар. Различаваха се главно по включването на стихове като „Бъди милостива, о, Кина. Благослови преданата си рожба, която те обича!“ и „Ела при мен, Майко на нощта, докато кръвта е по езика ми!“.

— Пейте! — изрева Лебеда. — Пейте, измет такава! — Типично за Лебеда, той ревеше и принуждаваше по-бавните да коленичат, а немите — да пеят. Действията му не бяха разумни. Разумните хора не използват принуда срещу враг, който ги превъзхожда числено едно към хиляда. Би трябвало да ни разкъсат — но тази мисъл и през ум не им минаваше.

— Слабоумна порода сме ние — отбеляза Кинжала в почуда. — Но трябва да ги смайваш все повече, иначе ще започнат да мислят.

— Донесете ми вода. Много вода. — Вдигнах високо главата на Сенчестия господар и призовах за тишина. — Дяволът е мъртъв! Сенчестият господар падна. Вие сте свободни. Спечелихте покровителството на богинята. Тя ви благослови, макар от поколения да сте се отвърнали от нея, дори и да сте я отричали и ругали. Но сърцата ви знаят истината и тя ви благославя. — Подсилих блуждаещите огънове и се превърнах в пожар с лице. — Тя ви дари свободата, но никой дар не е безплатен.

Кинжала донесе мях с вода.

— Трябва ми и бокал — прошепнах. — Скрий водата, да не се вижда.

Продължих да нагнетявам истерия. Оказа се не толкова трудно, колкото разумът предполагаше. Сенчестите бяха уморени, ужасени и мразеха Господарите на сенките. Нараян поде ново песнопение. Кинжала ми донесе бокал от шатрата на Тъкача на сенки. Подготвих го. Заклинанието беше трудно, но отново постигнах неочакван успех.

Аз знаех, че водата в бокала е вода. Когато отпих, тя имаше вкус на вода.

— Пия кръвта на моя враг. — За Сенчестите тя изглеждаше като кръв, когато Нараян и оръженосците му започнаха да бележат челата им с нея. Направих белезите им неизличими — щяха да носят кървавите петна до края на живота си.

Примириха се дори и с това. Мнозина от тях. Други решиха да си плюят на петите и поеха към дома.

След като няколкостотин души бяха белязани, наредих на офицерите от Сенчестите земи да дойдат при мен. Няколко десетки се подчиниха, но повечето го бяха ударили на бяг. Тяхната класа е по-предана на Господарите на сенките, отколкото редовата войска.

— Свободата си има цена, както всичко останало — казах аз на офицерите. — Сега вие сте мои. Длъжници сте на Кина. Тя изисква от вас да изпълните едно поръчение.

Не попитаха какво — чудеха се дали не са сглупили, като са останали.

— Продължавайте обсадата на Деджагор. Но не се бийте със затворените в града войници. Вземайте ги в плен, когато се опитват да бягат, и очаквайте само онези, които се наричат Нар. Те са врагове на богинята.

Те и бездруго правеха точно това, доколкото разбрах. Наводнението бе съсипало остатъците от хранителни запаси в града. Дажбите, раздавани от Могаба, не се полагаха на местните жители. Върлуваха болести. Местните вече се бяха разбунтували. Могаба бе хвърлил стотици хора от стените, за да се удавят. Езерото гъмжеше от трупове.

Подобни драконови мерки струваха на Могаба подкрепата на много негови войници. Те бяха започнали да дезертират. Ето откъде се вземаха пленниците в лагерния затвор.

Откъм този затвор не се чуваше нищо, освен тишина. Може би пленниците не знаеха за ставащото. Или ги беше страх да привлекат внимание. Изпратих Кинжала да ги пусне и да им обясни къде да намерят Корди.

Ако Сенчестите не ме спрат, се налагаше да приема този абсурден обрат за истински.

Те дори не гъкнаха. Призори потеглиха към постовете си сред хълмовете.

Нараян се присламчи до мен с най-широката си усмивка.

— Все още ли имате съмнения, господарке?

— Съмнения? В какво?

— В Кина. Имаме ли благоволение й, или не?

— Имаме нечие благоволение. Ще приема, че е на Кина. Не съм виждала толкова невероятно нещо, откакто съпругът ми... Нямах да повярвам, ако не бях тук.

— Те са живели цяло поколение под управлението на Сенчестите господари. Никога не им е било позволено да вършат нещо, освен онова, което им наредят. Наказанията за неподчинение са били страшни.

Донякъде бе заради това. Както и заради волята да се съпротивляват на потисничеството. А може би и Кина имаше нещо общо. Нямах намерение да гледам зъбите на харизания кон.

Повечето от пленниците си бяха отишли. Бях задържала двама, за да ги разпитам.

— Сега ще се срещна със Синдху и Мъргън — казах на Нараян.

Те дойдоха. Синдху си оставаше Синдху — плещест, безстрастен и немногословен. Той ми разказа какво е видял. Съобщи ми, че там имаме приятели. Щели да останат, готови да служат на своята богиня. Каза ми и че Могаба бил упорит и възнамерявал да се държат до последния човек и не го било грижа, че в Деджагор върлуват болести и глад.

— Могаба иска да бъде вписан в Аналите — обясни Мъргън. — Същият е като Знахаря в онези времена, когато Отрядът е страдал най-тежко.

Мъргън бе на около трийсет години. Напомняше ми на Гарвана. Беше висок, жилав и постоянно тъжен. Той беше знаменосецът на Отряда и се учеше от Знахаря за летописец. При нормални обстоятелства след двайсет години по пътя можеше да стане капитан.

— Защо дезертира? — не му подобаваше, въпреки мнението на неговия командир.

— Не съм дезертирал. Едноокия и Гоблин ме изпратиха да ви намеря. Мислеха, че ще мога да се промъкна, ала грешаха. Не ми помогнаха достатъчно.

Едноокия и Гоблин бяха средна ръка магьосници, стари като греха, и непрекъснато се дърлеха помежду си. Заедно с Мъргън те бяха остатъците от Черния отряд, дошъл от Север, последните, избрали Знахаря за капитан, които ме бяха направили негов лейтенант.

Разговаряхме. Той ми съобщи, че мъжете, които бяхме набрали във войската, поела на юг, недолюбват Могаба.

— Той се опитва да превърне Отряда в кръстоносци. Не го вижда като воинско братство на отхвърлените. Исква да бъде група религиозни войни.

Синдху се намеси:

— Те се кланят на богинята, господарке. Те мислят. Но техните ереси са гнусни. По-лоши от липсата на вяра.

Какво намекваше той? От продължителния разговор така и не ми стана ясно. Никой безбожник не можеше да проумее онези мънички разлики в доктрината, които предоставят на истинските вярващи оправдание, за да извършват зверства. Достатъчно трудно е да приемеш факта, че те наистина вярват в онези глупости, които налагат вероизповеданията им. Винаги се чудя дали не ме разиграват със сериозни лица.

Тези двамата ми казаха много неща, които трябваше да осмисля. Опитах се. Но вече бе сутрин. Дали съм спала или не — време беше да повърна. И повърнах.

LIX

Призрачните вестоносци на Дълга сянка го предупредиха за завръщането на Оплаквача далеч преди самият той да се появи, затова Господарят на сенките отиде да го причака там, където той щеше да кацне. И зачака. Чака ли чака. И все повече се тревожеше — дали малкият парцал не го бе предал в последния момент?

Не, казаха сенките. Не. Той идва. Идва.

Бавеше се. Гърчеше се в смъртна агония. Никога не бе изпитвал такава болка, никога не бе страдал толкова дълго. Болката замъгляваше разума му. Само огромната дарба крепеше остатъците от него. Знаеше само, че трябва да продължи, че ако се поддаде на болката, ще падне от небето и животът му ще свърши сред пустинята.

Пищя, докато не пресипна, докато вече не можеше да издаде и звук. А отровата продължаваше да пъпли из старата му плът, да го разяжда жив, да усилва все повече болката.

Бе загубен. Никой не можеше да го спаси освен онзи, който искаше да го унищожи.

Сияйните кули с кристални върхове на Наблюдателницата се издигнаха над хоризонта.

Оплаквача бе само на няколко левги оттук, казаха сенките, и почти не са му останали сили да продължава. Бил хванал жената, но иначе бил сам.

Започваше да добива смисъл. На Оплаквача му се бе наложило да се бори. Сенджак се бе оказала по-силна от очакването. Нека Оплаквача я докара тук. Само да успее. След като получи жената, Оплаквача вече му беше непотребен. Нейните знания щяха да са достатъчни.

После дойдоха сенки нейде отдалеч и му донесоха новина, която го накара да заругае още преди да я е изслушал докрай.

Тъкача на сенки — убит! Погубен от поклонниците на онази луда богиня, за която говореше Сенджак.

Нямаха ли край лошите новини? Не трябваше ли две хубави неща да се случат последователно? Трябва ли триумфът винаги да предшества беда?

Стормгард бе загубен. Сганта на Тъкача се бе изпарила като роса. Половината въоръжени сили на Сенчестата империя бяха изчезнали преди залез-слънце. Жалките останки от Черния отряд щяха да излязат от града, а лудият, който ги предвождаше, да продължи безумната си мисия.

Но Сенджак бе негова. Разполагаше с жива библиотека за всяка сила и всяко зло, хрумвало някога на човешкия ум. След като веднъж отвореше това ковчеже, нищо на света не можеше да му се опре. Щеше да е много по-могъщ, отколкото тя е била някога, равен на нейния съпруг в неговия зенит. В главата ѝ имаше заключени неща, които тя никога нямаше да използва. Дори и когато бе най-твърда, дълбоко в нея оставаше някаква мекота. Той не беше мек. Не би изхвърлил полезно сечиво. Щеше да управлява. Пред неговата империя тази на Властелина и наследницата ѝ — империята на Господарката, щяха да изглеждат джуджета. Светът щеше да е негов. Никой на света не би излязъл насреща му. Сега, когато Оплаквача бе осакатен и със смъртна присъда, никой не му се равняваше по могъщество.

Един случаен гарван изпърха покрай него — държеше се като нормален гарван, но неговият полет предизвика порой мръсни думи от устата на Сенчестия. Беше забравил, макар и само за миг. Имаше една, която му бе равна. И тя вилнееше някъде там.

Килимът на Оплаквача се запуска надолу, предшестван от клокочещата му агония. Когато се снижи на десетина стъпки от земята, рухна. Дълга сянка отново изруга. Още едно счупено сечиво. Жената, несвяст, се изтърколи от него. Лежеше неподвижно и хъркаше. Оплаквача също се изтърколи, после продължи да мърда. Тялото му се гърчеше конвулсивно. Между немощните му викове от него се изтръгваше хленчене.

Студени тръпки преминаха по гръбнака на Дълга сянка. Сенджак не би могла да стори това. Отровна магия с огромна мощ разяждаше дребния магьосник — толкова могъща, че по никакъв начин не би могъл да я победи сам.

Нещо ужасно вилнееше на свобода из света.

Той коленичи и отпусна длани върху Оплаквача, потискайки презрението си. Проникна вътре и затърси отровата и болката. Тя утихна малко. Напрягна се. Тя стихна още малко.

Покоят даде на Оплаквача сили да се присъедини към борбата. Заедно се сражаваха с болката, докато тя утихна достатъчно, че магьосникът да възвърне разсъдъка си. Дребосъкът прошепна:

— Копието. Копието е у тях. Не го усетих. Нейният телохранител ме прониза два пъти.

Дълга сянка бе толкова стъписан, че дори не изруга.

Копието не бе изгубено! И се намираще в ръцете на врага!

— Наясно ли са какво притежават? — изхриптя той. Преди не знаеха. С изключение на лудия капитан в Стормгард. Ако научеха истината...

— Не знам — изцвърча Оплаквача и отново се разтрепера. — Не ме оставяй да умра!

Копието!

Отнеми им едно оръжие, и веднага намират друго. Съдбата е непостоянна кучка.

— Няма да те оставя да умреш — рече Дълга сянка. До този миг имаше намерение да го остави. Но Копието бе у тях. Щяха да са му нужни всички средства, които успееше да намери. Той изкрещя на прислугата:

— Внесете го вътре! Побързайте. Нея хвърлете в централната килия. Вкарайте там и сенки.

Изруга отново. Нямаше да мине дълго време, и той щеше да отвори този извор на познание. Щеше да води дълга битка за спасяването на Оплаквача.

Отровата, която го разяждаше, си оставаше най-силната в този свят, защото не произхождаше от него — ако легендите бяха верни.

Той погледна на юг, към равнината от блестящ камък, която сияеше в утринните лъчи. Някой ден...

В древни времена Копието бе дошло отгук. То бе играчка в сравнение с нещата, които все още я обитаваха, готови да последват оногова, който би имал волята да завладее тази земя.

Някой ден.

LX

Отделих шест дни за организирането на моята церемония в Деджагор. По-малко от шест хиляди души бяха останали от трите велики армии, събрани от Тъкача на сенки. Половината от тях по различни причини бяха негодни. Разположих ги покрай бреговете на езерото, а собствените си войници — зад тях. После изпратих Мъргън обратно в града.

Не искаше да ходи там. Не го обвинявах. Могаба можеше да го убие. Но все някой трябваше да отиде при оцелелите и да им съобщи, че могат да излязат — на всички, освен на верните на Могаба.

Моите собствени войници не разбираха. Не им обясних. Нямахше нужда да знаят. Трябваше да изпълняват заповеди.

В нощта след като Мъргън потегли, няколко десетки талиански войници дезертираха от града. Сведенията, които донесоха, не бяха радостни. Болестите върлуваха още по-силно. Могаба бе убил още стотици местни жители и десетина души от собствените си войски. Само Нар не недоволстваха.

Могаба разбра, че Мъргън се е върнал — подозираше, че сме се срещнали и сега го издирваше. Бе имал яростен сблъсък с магьосниците на Отряда заради знаменосеца.

Назряваше метеж, освен ако дезертърството не погълнеше тази енергия. Такова нещо би се случило за първи път — никъде в Аналите нямаше запис за метеж.

Нараян се изнервяше все повече с всеки изминал час от тревоги за забавянето на неговия Празник и се страхуваше, че ще се опитам да се отклоня. Непрекъснато го уверявах:

— Има достатъчно време. Разполагаме с коне. Ще тръгнем веднага щом уредим нещата тук. — Освен това исках да добия някаква представа какво става южно от нас. Бях изпратила конница да провери какво е въздействието на новината за съдбата на Тъкача. Но все още не бях получила почти никакви сведения.

Нощта преди тримата с Нараян и Рам да потеглим на север, шестстотин души напуснаха Могаба и излязоха със салове от Деджагор. Наредих да ги посрещнат като герои с обещания за важни постове в новите войски.

Главата на Тъкача на сенки, с изваден и унищожен мозък, ги поздрави на входа на моя лагер. Тя щеше да е нашият тотем за идните дни, вместо липсващото знаме на Отряда.

Шестстотин за една нощ. Могаба щеше да побеснее. Верните му хора щяха да попречат това да се повтори.

Събрах моите капитани.

— Кинжал, имам работа на север. Нараян и Рам ще дойдат с мен. Надявах се преди да замина да науча повече за юга, но трябва да се задоволим с полученото. Съмнявам се, че Дълга сянка ще предприеме нещо скоро. Стягайте се и дръжте патрула нащрек. Няма да ме има само две седмици. Три, ако посетя и Талиос, за да известя за успеха ни. Сега, след като към нас се присъединиха и истински ветерани, можеш да реорганизиращ войската. И се замисли дали да не приемем и жители на Сенчестите земи, ако се интересуват от постъпване в нашата армия. Могат да са ни от полза.

Кинжала кимна. Дори и сега той не си хабеше думите.

Лебеда ме погледна с някакъв съкровен копнеж. Намигнах му — намеквах, че и на него ще му дойде времето. Не зная защо. Нямах причини да го поощрявам. Нищо против да остане привързан към Радишата. Може би ме привличаше. По свой начин той беше най-добрият от всички тук. Но не исках отново да попадам в този капан.

Сърцето е зложник, казва старата поговорка. По-добре да не се предавам.

След като потеглихме, Нараян се поразведри. Никак не бях въодушевена, но неговото братство ми беше нужно. Имах планове за тях.

Тъкача на сенки можеше и да е мъртъв, но борбата едва започваше. Предстоеше ни да излезем насреща на Дълга сянка и Оплаквача, и всички армии, които биха могли да свикат. И дори и да ги побеждавахме при всеки сблъсък на бойното поле, оставаше крепостта на Дълга сянка край Капана за сенки. Според мълвата Наблюдателницата бе по-непрестъпна и от моята кула в Чар и с всеки ден ставаше все по-непревземаема.

Не очаквах тази битка с нетърпение. Въпреки досегашния ми късмет, Талиос не бе готов за такава борба.

Най-близките ми цели бяха постигнати. Талиос не бе заплашен от непосредствена опасност. Имах база. Бях неоспорим командир и надали свещениците или Могаба щяха да ми създават повече неприятности. Ако действах внимателно, бих могла да превърна Удушвачите в придатък на своята воля, в невидима ръка, способна да сипе смърт навсякъде, където някой ме предизвика. Бъдещето ми изглеждаше розово. Най-голямата потенциална заплаха бе магьосникът Пушека. С него можех да се справя.

Розово. Определено розово. Ако не бяха сънищата и гаденето — и двете се влошаваха. И любимата ми сестра.

Воля, Господарке. Волята ще възтържествува. Съпругът ми често го повтаряше, уверен, че не може да се устои на волята му.

Бе убеден в това чак до мига, в който го убих.

LXI

Знахаря влезе, яздейки, в гарнизонния лагер над Ведна-Бота — малък брод на Голямата река, използван предимно от местните и отворен само за няколко месеца в годината. Слезе от коня и подаде юздите на зяпналия от почуда войник, разпознал Прабиндрах Драх.

Принцът имаше нужда от помощ, за да слезе от коня. Ездата за него бе същински ад. Но Знахаря не прояви никаква милост — но и за него пътуването не бе по-приятно.

— Наистина ли с това си изкарвате прехраната? — изстена принцът. Чувството му за хумор бе оцеляло.

Знахаря изсумтя.

— Понякога не бива да си губиш времето. Но не е така непрекъснато.

— Предпочитам да съм фермер.

— Поразходете се, изтръпването ще ви мине.

— Но охлузванията ще се раздразнят.

— След като поговорим с началника, ще ги намажа с мехлем.

Войникът държеше и двете юзди и се блещеше. И другите вече ги бяха разпознали. Мълвата полетя като ято стрелкащи се лястовици. Един офицер се измъкна от единствената трайна постройка в лагера, като пътом се увиваше в дрехите си. Очите му бяха подпухнали. Той падна ничком пред принца.

— Стани! — кресна Прабиндрах Драх. — Нямам настроение за подобни неща.

Офицерът се изправи, мърморейки почтителни слова.

— Зарежи ме — сряза го принцът. — Аз само го придружавам. Говори с него.

Офицерът се обърна към Знахаря:

— За мен е чест, Освободителю. Мислехме ви за мъртъв.

— И аз така смятах известно време. И имам нужда отново да се престоря на мъртъв. Дватамата с принца се присъединяваме към вашия отряд. В момента не ни следят, но скоро едно далечно, зло око ще

започне да ни издирва. — Беше убеден, че издирването още не е започнало, защото по време на ездата им не ги преследваха никакви гарвани. — И когато започне да ни дири тук, искаме да не се отличаваме от вашите войници.

— Укривате ли се?

— Донякъде. — Знахаря даде някои обяснения. Поразтегли истината, поизкриви я, изясни, че могъщи врагове искат да го издирят и че съдбата на Талиос може би зависи от това да не бъдат разкрити, докато не се присъединят към Господарката в Деджагор.

— Първото, което ще направиш — нареди той на офицера, — е да се погрижиш никой от твоите войници да не говори с никого извън лагера. Нашето присъствие изобщо не бива да бъде обсъждано. Враговете ни навсякъде имат шпиони. Повечето от тях не са хора. Скитащо куче, птица, сянка — всичките са потенциални доносници. И всеки трябва да го разбере. Не бива да се говори за нас. Ще приемем други имена и ще станем обикновени войници.

— Не разбирам, господине.

— Не мога да го обясня по-ясно. Приемете нашето присъствие тук за доказателство. Аз се върнах, избягах от плен и трябва да се свържа с главната армия. Не мога сам, дори и предрешен. Разполагате ли с мъже, способни да яздят?

— Може би неколцина... — Беше озадачен.

— Тези коне трябва да бъдат върнати в новата крепост — надяваме се, преди да е започнало преследването. Те биха ни издали на мига. Ездачите им не бива да спират и трябва да се предрешат. Не искаме да ги свързват с този отряд.

Знахаря не бе обсъждал плановете по време на пътуването, защото някой можеше да подслушва. Но принцът бързо разбра накъде бие той.

— Ще поведете този отряд надолу към Деджагор?

— Да. Ние с вас ще бъдем стрелци в строя.

Принцът изстена.

— С ходенето опитът ми е по-малък, отколкото с ездата!

— А аз имам навехнат глезен. Няма да бързаме. — Докато Знахаря говореше, погледът му се стрелкаше насам-натам и търсеше потенциалния подслушван. Продължи да разговаря с офицера. Отново и отново се опитваше да му в тълпи нуждата стрелците да запазят в

тайна тяхната мисия, докато не намерят армията на Господарката. Една грешка можеше да ги убие всичките. Представи нещата така, сякаш Сенчестите господари са насъскали по него всичките си хора и демони и те се опитват да унищожат него, принца и всекиго покрай тях.

Това все пак в общи линии беше вярно.

Офицерът намери доброволци, които да върнат конете и подчерта пред тях нуждата това да стане бързо и без да казват на никого къде се намират Знахаря и принцът. После ги изпрати.

Знахаря въздъхна.

— Вече се чувствам в по-голяма безопасност. Дайте ми тюрбан, шадарски дрехи и боя, с която да потъмня ръцете и лицето си. Принце, вие повече приличате на Гуни.

Половин час по-късно те бяха най-обикновени стрелци, с изключение на акцента. Знахаря стана Нараян Сингх. Половината живи Шадари се казваха Нараян Сингх. Принцът прие името Абу Лал Кадрескрах. Според него то щеше да го защити от внимателен оглед, защото предполагаше смесен произход между Гуни и Ведна — а това би могло да означава единствено, че майка му е била проститутка от култа на Гуни.

— Никой, който е с всичкия си, не би допуснал, че Прабиндрах Драх би се унижил дотолкова.

Знахаря се изкиска.

— Може би. Починете си. Намажете се с онзи конски мехлем. Тръгваме веднага, щом осигурим припаси и превоз.

Един ден и половина по-късно, потънали в мрачно мълчание и готови за всичко, стрелците прекосиха реката. С всеки изминал час Знахаря все повече се страхуваше и вълнуваше. Как щеше да реагира Господарката, когато той се появеше пред нея жив?

Отговорът го плашеше.

LXII

Дълга сянка не спа цели шест дни, докато се бореше с магията, разяждаща плътта и душата на Оплаквача. Едва-едва успя да надделее. И рухна.

Капанът за сенки беше стар-престар град. Вечно в надвисналата сянка на блестящия камък, той бе съкровищница, стаила много древни знания, голяма част от които непознати другаде, известни единствено на Дълга сянка — той бе оплячкосал библиотеките и изтребил всички, притежаващи жадуваните от него познания.

Сред легендите на равнината, която бе древна и при основаването на града, имаше една за Копията на страстта. Според нея остриетата им бяха изковани от метал, взет от меча на крал-демон, погълнат от Кина по време на великата битка между Светлината и Сянката. Душата на този крал-демон бе пленена в стоманата и разделена в осем остриета на копия. Докато Кина спеше, той не можеше да бъде съживен.

За дръжките на копията също имаше легенда. За две се твърдеше, че били издялани от бедрените кости на самата Кина, извадени, след като чрез измама била приспана в безконечен сън. За трета — че е пенисът на Регента на сянката, който Кина отсякла по време на великата битка. За останалите — че са издялани от дървесината на дърво, в което богинята на братската обич, Рави-Лемна, скрила душата си малко преди Вълците на сенките да я настигнат и погълнат, скоро след сътворението на Човека. Кина видяла укриването — изтръгна дървото и издялала от него стрели и дръжки на копия. Дори и някога Господарите на Светлината да успеях да съживят Рави-Лемна, тя нямаше да има душа. И докато Кина спеше, те не можеха да ѝ я върнат.

Всеки от разпръснатите се Свободни отряди на Катовар последвал едно от копията, когато поели по света, за да доведат Годината на черепите. Но кой ги бе изпратил?

Дълга сянка не знаеше със сигурност. Призрачният дух на спящата Кина? Господарите на Светлината, които щяха да съживят Рави-Лемна? Децата на краля демон, които оставаха пленени в остриетата на копията, докато тя спи? Регентът на Сянката, на когото бе дотегнало да е лишен от любовните желаниа?

Древните библиотекари бяха описали завръщането на всички отряди без един — Черния отряд, загубил своето минало и прекарал векове наред в безцелни скитания, докато избере капитан, желаещ да издири корените му.

Дълга сянка знаеше много малко за Копията — ала знаеше повече от всеки жив човек. Оплаквача и Ловеца имаха известни подозрения, но друг нямаше и най-бегла представа, че знамето не е само стара реликва, оцеляла векове наред и изчезнала в битката при Деджагор.

Само за да се появи отново в Талиос в ръцете на един телохранил.

Придобиването му бе сред най-големите приоритети на Дълга сянка. Щеше да прати да го донесат веднага щом Оплаквача оздравее. А собственото си време щеше да посвети на събиране на знания за пленника.

Но първо — да се наспи, след като победи раните на Оплаквача.

LXIII

Пет дни импът Жабешко лице издирва своята господарка. После изчака следобеда, когато господарят на Наблюдателницата заспа, и чак тогава влезе. Пристъпи вътре, изпълнен с уплаха. Дълга сянка бе могъщ магьосник, от когото в световите на демоните се бояха.

Влизането му не разтревожи никого. Защитите на Наблюдателницата бяха предназначени да спират сенките от юга. Откри господарката си в тъмна килия под основите на крепостта — упоеното ѝ съзнание бе затворено в своя собствена тъмница дълбоко в мозъка ѝ. Двоумеше се. Можеше да я забрави. Можеше да ѝ помогне, и може би да спечели свободата си. Освобождението ѝ не беше сред конкретните заповеди, които му беше дала.

Той се излегна до нея, проби дупчица в нейното гърло и изсмука кръвта ѝ. Прочисти я и я върна в тялото.

Тя се свестяваше бавно — усети какво прави той и го остави да довърши. Той затвори раната. Тя се надигна в мрака.

— Оплаквача... Къде съм?

— В Наблюдателницата.

— Защо?

— Объркаха ви със сестра ви.

Тя се засмя тъжно.

— Твърде добре играех ролята.

— Да.

— Къде е тя?

— За последно са я видели край Деджагор. Търсих ви една седмица.

— И не са я видели? Тя става все по-силна. А Знахаря?

— Издирвах вас.

— Намери го. Искам го обратно. Не мога да позволя той да се свърже със сестра ми. Направи всичко, за да го възпреш.

— Забранено ми е да отнемам живот.

— Тогава всичко освен това, но ги дръж разделени.

— Тук нямате ли нужда от помощ?

— Ще се справя... Ти свободно ли бродиш тук?

— Доста свободно. Някои части са запечатани с магия, отвъд която може да проникне само Дълга сянка.

— Претърси мястото и ми съобщи с какво се занимава всеки. После издири Знахаря и сестра ми.

Импът въздъхна. Това е то благодарността.

Тя чу въздишката му.

— Направи го, както трябва, и си свободен. Завинаги.

— Готово! Тръгвам!

Тя зачака похитителите ѝ да дойдат, за да получат своята изненада. Докато кротуваше, тя чуваше шепота на мрака, който се носеше от близката равнина. Разбираше известна част от казаното и започна да усеща вкуса на страха, измъчващ Дълга сянка.

Не можеше да стои тук като паяк-вълк и да причаква. Дълга сянка и Оплаквача спяха. Трябваше да излезе.

Камъните, които изграждаха Наблюдателницата, бяха калени срещу магия. За да си пробие път, тя ги стопи — топяха се, преди да поддадат.

Долните етажи тънеха в мрак. Дълга сянка се боеше от мрака. Тя се изкачваше бавно, нащрек за засади, но не се натъкна на нито една. С приближаване на светлината ставаше все по-нервна.

И там не я причакваше нищо. Очевидно. Да не би крепостта да бе изоставена?

Нещо не беше наред. Тя разшири обхвата на сетивата си, ала пак не долови нищо. Напред и нагоре. Пак нищо. Къде бяха войниците? Трябваше да са хиляди и да обикалят непрекъснато, като кръвта в жилите.

Забеляза изход. За да стигне до него, трябваше да слезе по едно стълбище. Беше го преполовила, когато атаката връхлетя — вълна от дребни кафяви човечета с остри алебарди, дървени брони и странни, причудливи шлемове, изобразяващи животни.

Беше си подготвила магия — истинско изпитание за силите ѝ. Зае ефективна стойка и я изпрати срещу тях. Магията проби отвор в тъканта на света. Разхвърчаха се искри в десет хиляди цвята. Нещо

огромно, грозно и гладно гледаше през отвора и го разкъсваше. Стоманата не бе способна дори одраска муцуната му. Ръмженето му караше кръвта да замръзва в жилите. То се изтръгна от утробата на другия свят и полетя след войниците. Те се разкрещяха. То тичаше по-бързо от тях.

Ловеца на души пое в нощния мрак, който обгръщаше Наблюдателницата.

— Това ще им създава работа.

После погледна сърдито на север. Предстоеше й дълго ходене пеша.

LXIV

Мостът, който исках да построят, бе недовършен, но прекосихме пеша, а войниците преведоха конете ни през брода. Ходът ми бе символичен — за да вдъхнем кураж на строителите.

Нараян остана впечатлен, а Рам се отнесе съвсем безразлично — каза само, че било хубаво да прекосиш реката, без да си намокриш краката. Не проумяваше за какво е нужен мост.

Заради болестта ми пътят до Годжа се проточи повече, отколкото очаквах. Нямахме време. Нараян бе на ръба на паниката, но успяхме да пристигнем в свещената гора късно вечерта, преди да са започнали церемониите. Бях изтощена. Казах му:

— Ти се погрижи за подготовката. Нямам никакви сили.

Той ме погледна угрижено.

— Трябва да отидете при лечител, Господарке, и то скоро — рече Рам.

— Решила съм го. Щом приключим тук, се отправяме на север. Не мога да издържа дълго така.

— Дъждовете...

Дъждовният сезон скоро щеше да започне. Ако протакаме в Талиос, ще се върнем при Голямата река, след като е заваляло. Вече всеки ден прикапваше.

— Има мост. Може да се наложи да оставим конете, но ще успеем да прекосим.

Нараян кимна отсечено.

— Ще поговоря с жреците. Рам, погрижи се тя да си почине. Посвещението е тежко.

Тогава за пръв път чух намек, че и от мен, както от всеки друг, се очаква да премина през обред на посвещение. Това ме подразни, но бях твърде уморена, за да възразя. Полегнах, а Рам помоли да ни дадат дърва и ориз и сготви. Неколцина джамадари приближиха да ми поднесат своята почит. Рам ги отпъди. Жреци не дойдоха. Толкова бях отпаднала, че дори не попитах Рам дали това има значение.

Долових някакво движение с ъгълчето на окото си — наблюдател там, където не биваше да го има. Обърнах се и мярнах едно лице.

Не беше от Измамниците. Не бях виждала това лице отпреди битката, която ми струва Знахаря. Жабешко лице — така го наричаха. Имп. Какво ли правеше тук?

Не можех да го заловя — бях твърде изнурена. Нищо не можех да направя, освен да не забравям за него. Щом се нахраних, заспах.

Събудиха ме тимпани — тимпани с плътни гласове, както когато ги удрят с юмруци или длани. Бум! Бум! Бум! Нямаше мира от тях. Рам ми каза, че няма да млъкнат до зори. И други тимпани, с още по-плътен звук, се присъединиха към тях. Надникнах изпод грубия навес, който Рам бе построил за мен. Единият барабан не бе далеч. Мъжът, който го биеше, използваше палки, дълги четири стъпки. Такива барабани имаше във всяка от четирите посоки на вятъра.

Вътре в храма думкаха още барабани. Рам ме увери, че храмът е пречистен и осветен.

Не че ме интересуваше. Беше ми все така зле. През нощта ми се присъниха най-зловещите сънища досега, в които целият свят страдаше от напреднала проказа. Вонята продължаваше да витае в ноздрите ми и от това още повече ми се гадеше.

Рам бе предвидил състоянието ми. Може би ме беше наблюдавал, докато спя, предусещайки, че ще се почувствам зле. Но ме бе закрил с груб импровизиран параван, за да не представлявам зрелище за тълпите.

Когато Нараян дойде, най-лошото бе отминало.

— Ако не отидете при лечител след церемонията, в Талиос аз лично ще ви завлека, Господарке. Няма причини да отлагаме.

— Ще отида, ще отида — бъди сигурен.

— Добре. Вие сте много важна за мен. Вие сте нашето бъдеще.

В храма започнаха да нареждат, заклинания.

— Защо този път е по-различно?

— Твърде много неща трябва да свършим. Обредни задължения и посвещения. Вие сте свободна до вечерта. Отдъхнете си. Утре също ще си починете, ако церемонията ви изтощи.

Да се излежавам, да нямам какво да върша — това също ме напрягаше. Не помня кога за последен път нямах никаква друга работа, освен да се излежавам. Щом успях да овладеем гаденето, се опитах да разширя и укрепя дарбата си.

Тя се връщаше — почти без мое участие. Бях способна на повече, отколкото очаквах. Вече можех да се равнявам по способности на Пушека.

Но заедно с добрите новини май трябва да вървят и лошите. Въодушевлението ми секна, щом вдигнах поглед от шепите си и открих, че съм попаднала сред сън — посред бял ден.

Виждах едновременно ужаса от най-лошия сън и гората около мен. Нито едно от двете сякаш не беше напълно реално. Никое от двете не бе по-материално от другото.

Тръгнах от пещерите на смъртта към равнината на смъртта. Рядко бях ходила там. Свързвах тази земя с битката, по време на която Кина бе погълнала орди от демони. Огромна черна фигура крачеше през равнината — движенията ѝ бяха стилизирани като танците на Гуни. Всяка нейна крачка разтърсваше земята. Усещах трусовете. Бяха като съвсем истински земетръс.

Тя не носеше одежди. Тялото ѝ не бе съвсем човешко. Имаше четири ръце и осем гърди. Всяка ръка стискаше нещо, напомнящо за смърт или война. На врата си носеше огърлица от детски черепи. От колана ѝ, като чепки съсухрени банани, висяха нанизии — отначало ми се стори, че са от отсечени пръсти, но щом тя се приближи, се оказаха по-индивидуални и по-мощни мъжки органи.

Гладкият ѝ череп напомняше повече на яйце, отколкото на човешка глава. Отначало ми заприлича на насекомо, но устата ѝ бе като на хищник. От брадичката ѝ капеше кръв. Очите ѝ бяха огромни и пламтяха.

Вонята на стара смърт я предшестваше.

Това неочаквано привидение ме разтърси из основи.

А от някакво кътче на паметта ми се показва Знахаря с неговия непочтителен и жлъчен поглед.

— Старата Натрапница воня така, че комай е готова за стогодишната си баня. Може би дори е време да си измие зъбите.

Мисълта беше толкова стряскаща, че се огледах. Дали някой каза нещо?

Бях сама. Просто мисъл в неговия дух, породена от напрежението. Щом погледнах отново напред, привидението се бе разсеяло. Потръпнах.

Вонята продължаваше да се усеща. Тя не бе въображаема. Един минувач се сепна и спря. Подуши във въздуха, погледна странно и забързано се отдалечи. Пак потръпнах.

Така ли щеше да бъде? Сънища и насън, и наяве?

Потръпнах отново, уплашена. Волята ми не бе достатъчно силна, че да устои на *това*.

На няколко пъти през деня вонята лъхваше отново. Привидението милостиво не я придружаваше. Повече не рискувах да бъда уязвима, като отворя проходите на силата.

Когато настана време, Нараян дойде. Не го бях виждала от сутринта. Както и той мен. Погледна ме странно.

— Какво се е случило?

— Има нещо... Аура? Да. Чувстваш се така, както би трябвало да се чувства Дъщерята на нощта. — Той се смути. — Посвещенията започват след час. Разговарях с жреците. Досега нито една жена не се е присъединявала към нас. Няма друг такъв случай. Решиха, че и вие трябва да минете през обряда като всички.

— Доколкото разбирам, това не е...

— Кандидатите застават голи пред Кина, докато тя преценява достойнствата им.

— Разбирам. — Да кажа, че не бях очарована, би било твърде меко, макар че възраженията ми се дължаха най-вече на суета. Изглеждах като плашило. Като жертва на глада, с измършавели крайници и подут корем. Откакто избягахме от Деджагор, не бяхме яли често.

Обмислих го. Всъщност нямах кой знае какъв избор. Ако откажех да сваля одеждите си, подозирах, че нямаше да изляза жива от гората. А Удушвачите ми бяха потребни. Имах планове за тях.

— Ще направя нужното.

Нараян си отдъхна.

— Няма да се наложи да се излагате пред погледите на всички.

— Така ли? Само пред жреците, джамадарите, останалите кандидати и който още помага за представлението?

— Всичко е уредено. Кандидатите ще са шестима — най-малкият позволен брой. Ще има един висш жрец, неговият помощник и един джамадар като главен Удушвач, със заповед да поразии всеки от участниците в обряда, посмял да вдигне очи от пода. Ако желаете, сама можете да изберете тези трима мъже.

Странно.

— Защо сте така загрижени?

Нараян зашепна:

— Не бива да ви казвам. Мненията по повод това дали вие сте истинската Дъщеря на Нощта са разделени. Тези, които вярват, очакват вие да пратите на смърт жреца, помощника му и главния Удушвач, след като Кина ви дари благоволения си. Те искат да рискуват с минимален брой хора.

— А другите кандидати?

— Те няма да помнят.

— Разбирам.

— Аз ще съм сред участниците като ваш поръчител.

— Разбирам. — Зачудих се какво ли ще се случи с него, ако се проваля. — Все ми е едно кои ще са жреците и Удушвачът.

Той се ухили.

— Отлично, Господарке. Трябва да се пригответе. Рам, помогни ми да сложим отново паравана. Господарке, това е одеждата, която ще носите, докато застанете пред богинята. — Той ми подаде бял вързоп. Дрехата изглеждаше така, сякаш я бяха носили поколения наред, без да е прана или кърпена.

Пригответих се.

LXV

Обстановката вътре в храма бе променена. Покрай стените му тлееха червени огньове. Светлината им хвърляше сенки, които се спотайваха зад грозните дърворезби. Появил се бе огромен идол — близко подобие на чудовището от виденията ми, макар да носеше пищно украшение за глава, цялото в злато, сребро и скъпоценни камъни. Очите на идола представляваха рубини, всеки от които струваше колкото дохода на държавата. Острите му зъби бяха от кристал.

Три глави лежаха под издигнатото му във въздуха ляво стъпало. Когато влезе моята група кандидати, жреците тъкмо извлачваха един труп. Мъртвецът бе подлаган на мъчения, преди да бъде обезглавен.

Десетима мъже лежаха по очи отдясно и още десетима — отляво. Между групите минаваше пътека, широка четири стъпки. Разпознах гърба на Нараян. Двайсетимата нареждаха безспир: „Ела, о, Кина, в света, и възсъздай Своите Рожби, молим те, Велика Майко!“ — лееха се думите от устата им. Бях последна в редицата. Главният Удушвач пристъпи на пътеката зад мен с черен румел в ръка. Подозирам, че основната му задача бе да спира кандидатите, които ги хващаше шубето, а не да ликвидира надничашите нахалници.

Двайсет стъпки празно пространство отделяха певците от постаментата на богинята. Трите глави бяха на нивото на очите. Две явно наблюдаваха приближаването ни. Третата се взираше изпод крака на Кина, чиито пръсти с хищни остри нокти бяха на педя от носа ѝ.

Двама жреци стояха от дясната ми страна до висока поставка, на която бяха наредени няколко златни съда.

Обредът започна просто. Всеки кандидат стигаше до отбелязаното място и сваляше одеждата си, придвижваше се до друго отбелязано място, коленичеше и измърморваше ритуална молитва. Тя само умоляваше Кина да приеме молителя — в последния случай, мен като своя дъщеря. Но когато започнах да изговарям думите, духна вятър. Едно ново присъствие изпълни пространството — студено,

гладно и лъхащо на леш. Помощникът на жреца скочи. Това не бе обичайно.

Ние, кандидатите, се изправихме и коленичихме с длани върху бедрата. Главният жрец подхвана някакви протяжни брътвежи на език, който не бе нито талиански, нито наречието на Измамниците. Представи ни на идола, сякаш той бе самата Кина. Докато дърдореше, неговият помощник преливаше тъмна течност от един висок преливащ съд в друг, подобен на кана. Щом спря да бърбори, главният жрец направи няколко обредни жеста над по-малкия съд, вдигна го и го поднесе на богинята, сетне отиде на другия край на редицата, докосна с чучура на каната устните на кандидата и напълни устата му. Мъжът затвори очи и преглътна.

Следващият пое течността с отворени очи и се задави. Жрецът остана невъзмутим, както и когато със следващите двама се случи същото.

Беше мой ред.

Нараян се оказа лъжец. Беше ме подготвил, но ми каза, че всичко е илюзия. Не беше. Течността представляваше кръв, примесена с някаква отвара, която ѝ придаваше горчив привкус на билки. Човешка кръв? Не зная. Това, че забелязахме как издърпват онова тяло, не беше случайно. Очаквах от нас да се замислим над видяното.

Преодолях изпитанието. Никога не бях издържала нищо подобно, но и преди бях преживявала ужаси. Не се поколебах и не трепнах. Казах си, че ми остават само минути до овладяването на най-ужасната сила по тези краища на света.

Онова присъствие отново се развълнува.

То можеше да ме овладее.

Главният жрец подаде съда на помощника си, той го отнесе обратно на поставката и занарежда заклинание.

Светлините угаснаха.

Пълен мрак обгърна храма. Стреснах се — мислех, че се е случило нещо необичайно. Но никой освен мен не се обезпокои и размислих. Сигурно и това влизаше в посвещаването.

Мракът продължи половин минута. По средата писък, изпълнен с отчаяние и гняв, разцепи въздуха.

Светлината грейна също тъй внезапно, както бе помръкнала.

Стъписах се.

Трудно беше да приема всичко това.

Бяха останали само петима кандидати. Идолът се бе раздвижил. Издигнатото му стъпало сега стоеше на земята, смазало една от главите. Другото се бе издигнало във въздуха. Тялото на мъжа, втори след мен отляво, лежеше под него. Главата му висеше, сграбчена за косата, от една от ръцете на идола. Преди светлините да угаснат, тази същата ръка стискаше наръч кости. Друга все още държеше меч, но острието му лъщеше. Устните, брадичката и зъбите на идола бяха оцапани с кръв. Очите му светеха.

Как бяха успели? Дали вътре в идола имаше някакъв механизъм? Дали жрецът и помощникът му бяха осъществили убийството? Налагаше им се да действат бързо. А и не бях чула ни звук, ни писък.

Жреците също изглеждаха изумени.

Главният жрец изтича към един куп одежди, метна една към мен, застана отново на мястото си, изпя набързо някакво заклинание и извика:

— Тя дойде! Тя е сред нас! Хвала на Кина, изпратила Дъщеря си да ни подкрепи!

Покрих голотата си.

Нормалното протичане на обряда бе разстроено. Заради това жреците бяха изпаднали в екстаз, но същевременно не знаеха как да продължат по-нататък.

Какво се прави, когато старо пророчество се сбъдне? Никога не съм срещала жрец, който искрено очаква приживе да му се случат чудеса. За тях чудесата са като хубавото вино — най-добри са старите.

Решиха да прекратят обичайната церемония и незабавно да го отпразнуват. Това означаваше, че кандидатите ще бъдат посветени, без да застанат пред съда на Кина. Човешките жертвоприношения — забравени. Съвсем неразумно бях спасила живота на двама врагове на Удушвачите, които тази нощ трябваше да бъдат измъчвани и убити. Жреците ги освободиха, за да известят на света, че Удушвачите наистина съществуват и са открили своя месия, че онези, които не искаха да се кланят на Кина, ще бъдат погубени в Годината на черепите.

Весела компания, би казал Знахаря.

Нараян ме отведе обратно при нашия огън и нареди на Рам да отпъжда всеки, дошъл с намерението да ме безпокои. Настани ме, като

надълго и нашироко се извиняваше, че не ме бил подготвил по-добре. После седна до мен и се взря в пламъците.

— Дошла е, нали? — попитах след малко.

Той ме разбра.

— Дошла е. Най-сетне наистина. Сега вече няма съмнение.

— Хм. — Оставих го с мислите му, а после попитах: — Нараян, как го правят това с идола?

— Какво?

— Как раздвижиха идола, докато беше тъмно?

Той сви рамене, погледна ме, усмихна се едва-едва и каза:

— Не знам. Досега такава нещo не се е случвало. Присъствал съм поне на двайсет посвещения. Винаги избират един от кандидатите да умре. Но идолът никога не помръдва.

— О... — Не можах да се сетя за нищо друго. Сетне попитах: — Ти почувства ли нещo вътре? Сякаш имаше нещo с нас?

— Да. — Трепереше. Нощта не бе студена. — Опитайте се да заспите, Господарке. Утре трябва да потеглим рано. Искam да ви заведа при лечителя.

Полегнах неохотно — никак не ми се искаше отново да се унеса в земята на кошмарите, но не останах дълго будна. Бях твърде изнурена — и физически, и психически. Последното, което видях, беше приклекналият Нараян, взрян в пламъците.

Много имаш да мислиш, Нараян. Много имаш да мислиш оттук нататък.

Тази нощ нямаше сънища. Но сутринта много, много ми се гадеше. Повръщах, докато не остана нищo, освен жлъчка.

LXVI

Импът напусна горичката. Не беше трудно да открие жената, макар и да се бе проточило повече, отколкото очакваше. Сега беше ред на мъжа.

Нищо. Дълго, твърде дълго — нито следа.

Нямаше го в Талиос. Трескавото издирване не доведе до нищо. Логично беше да се предположи, че ще търси своята жена. Сегашното ѝ местонахождение нямаше как да му е известно, затова би се насочил към последното известно място, където е била.

При брода го нямаше. Липсваха и признаци да е посещавал Годжа. Значи не беше. Иначе сигурно и досега щяха да говорят за това, както в Талиос все още приказваха за него.

Знахаря го нямаше никакъв. Но към брода се приближаваше цяла орда — слизаше от града. Жената се бе разминала с тях съвсем за малко, докато е пътувала на Север. Късмет — но нямаше как да ѝ попречи да научи, че той е жив. Не задълго.

Но все пак, най-важната му мисия беше да не им позволява да се съберат.

Дали и той не беше сред онази тълпа? Не можеше да бъде. Все щяха да заговорят за това.

Импът продължи издирването. Ако мъжът не бе прекосил реката при Годжа и не беше сред ордата, то значи я бе преминал другаде. Тихомълком.

Посети Ведна-Бота най-накрая, защото му се струваше, че там бе най-малко вероятно да е прекосил и очакваше да не открие там нищо. И нищо не намери. Но това нищо бе важно. Там трябваше да е разположен отряд стрелци.

Проследи отряда и откри когото търсеше.

Трябваше да вземе решение. Да се втурне към господарката си — което щеше да отнеме време, защото първо трябваше да я намери — или да предприеме нещо сам?

Избра второто. Дъждовният сезон бързо приближаваше. Той можеше да свърши работата вместо него. Двамата нямаше да могат да се съберат, щом не са в състояние да прекосят реката.

Една безлунна нощ недостроеният мост при Годжа рухна. Реката отнесе повечето дървен материал. Строителите не можеха да проумеят какво се е объркало. Разбираха само, че за тази година е твърде късно да го построят отново.

Всички талиански войски, които не бяха успели да се завърнат, преди реката да придойде, трябваше да прекарат половин година в Сенчестите земи.

Доволен, импът тръгна да търси господарката си.

LXVII

Щом съзряха талианския главен лагер, стрелците спряха.

— Вече сме в безопасност — каза Знахаря на принца. — Да влезем достойно.

Кавалерията ги бе намерила два дни по-рано на четирийсет мили северно оттам. От вчера конници ги навестяваха редовно. Стрелците заслужаваха възхищение — държаха си езиците зад зъбите. Уилоу Лебеда водеше единия патрул и никого не разпозна.

Знахаря накара капитана да вземе назаем коне. Превозът на стрелците се състоеше само от мулета, колкото да носят онова, което самите стрелци не можеха. Преди час бяха пристигнали два оседлани коня.

Прабиндрахът се издокара, както подобава на принц. Знахаря облече своето „работно облекло“, както го наричаше — костюм на военачалник, подарен му, когато бе герой на цял Талиос. Първия път, когато пое на юг, не го носеше със себе си.

После извади знамето на Отряда и го сглоби отново.

— Готов съм. Принце?

— Когато кажете. — Походът на юг бе измъчил Прабиндрах Драх, но той издържа трудностите, без да се оплаква. Войниците бяха доволни.

Яхнаха конете и поведоха стрелците към лагера. По пътя нататък пристигнаха и първите гарвани. Знахаря им се присмя.

— „Пребийте гарваните с камъни!“ — казваха хората в Берил, когато Отрядът пребиваваше там. Така и не разбрах какво точно искат да кажат с това, но ми звучи много уместно в момента.

Принцът се изкиска в съгласие, а после прие поздравите от войниците в лагера, които така и не можеха да решат кой е неочакваният посетител от двамата.

Знахаря забеляза познати лица: Кинжала, Лебеда, Корди... По дяволите! Онзи там приличаше на Мъргън. Това беше Мъргън! Но никъде не мярна лицето, което искаше да види.

Мъргън доприпка, като с всяка крачка преполовяваше разстоянието между него и своя Капитан.

Знахаря слезе от коня и рече:

— Аз съм. Истински съм.

— Но аз те видях как умираш.

— Видял си как ме пронизват. Но все още дишах, когато ти потегли.

— О... да... Но беше в такова състояние, че...

— Дълга история. Ще седнем и цяла нощ ще си говорим за това. Ще се напием, ако се намери нещо годно за пиене. — Той погледна Лебеда. Цъфнеша ли Лебеда някъде, обикновено се появяваше и бира. — Дръж. Заряза го, когато отиде да играеш Създателя на вдовици. — И той му тикна знамето.

Младежът го пое, все едно очакваше то да го ухапе. Но щом го взе, прокара длани нагоре-надолу по дръжката на копието.

— Наистина е то! Мислех, че със сигурност е загубено. Значи това наистина си ти?

— Жив и в настроение да сритам здравата разни задници. Но в момента умът ми е зает с друго. Къде е Господарката?

Кинжала приветства принца с нехаен жест и обясни:

— Господарката замина на север с Нараян и Рам. Преди осем-девет дни. Каза, че имала неотложна работа.

Знахаря изруга.

— Преди девет дни — повтори Лебеда. — Това наистина ли е той? А не някой, предрешен, за да ни заблуди?

— Той е — отвърна Корди. — Прабиндрах Драх не би приел да участва в никаква измама.

— Такъв ми бил късметът. Не е ли това историята на моя живот? Точно когато бъдещето ми е толкова светло, трябва да нося капаци на очите.

Знахаря забеляза един плещест, набит мъж зад Кинжала. Не го познаваше, но умееше да различава силните личности. Този беше важен човек. И не се радваше да види Освободителя жив. Ще бъде нащрек.

— Мъргън, стига си се любил с това нещо. Осведоми ме какво се е случило. От седмици нямам връзка с вас. — Или от месеци, ако

имаме предвид премълчаваните истини. — Някой може ли да поеме този кон, та всички да потърсим подслон?

В лагера цареше такава суматоха, все едно Дълга сянка се бе появил ненадейно там. Завръщането на мъртвец винаги усложнява нещата.

Без привидно да обръща особено внимание на това, Знахаря забеляза, че niskият плещест мъж се държи плътно зад Кинжала, Лебеда и Корди и се преструва на незначителен. Дума не обелваше.

Мъргън разказа за преживяванията си след злощастната битка. Кинжала също изложи своята история. Лебеда се включваше с някой и друг анекдот за себе си.

— Самият Тъкач на сенки? — попита Знахаря.

— Това там горе на пръта е главата на момчето — посочи Лебеда.

— Полето се стеснява.

— Да чуем и твоята история, докато все още е новина — подкани го Мъргън.

— За да я запишеш в Аналите ли? Продължаваш ли да ги водиш? Засрамен, младежът кимна.

— Само че, когато излязох, се наложи да ги оставя в града.

— Разбирам. Чакам с нетърпение да прочета книгата на Мъргън. Ако я бива, ще имаш работа за цял живот.

— И Господарката пишеше такава неща — обади се Лебеда.

Всички се вторачиха в него.

Той посърна.

— Ами, всъщност тя само споменаваше, че ще напише. Когато има време. Според мен надали някога наистина е записала неща. Каза само, че трябвало да запомни твърдо някои неща, за да може правилно да ги запише. „Дълг към историята“ — така му казваше.

— Чакай да помисля — рече Знахаря. Взе камък и замери един гарван с него. Птицата изграчи и отлетя няколко крачки по-нататък, но не разбра намека. Ясно, че принадлежеше на Ловеца. Тя пак беше в обращение — свободна. Или пък се бе съюзила с похитителите си.

След малко Знахаря отбеляза:

— Имаме много да наваксваме. Но подозирам, че решаващо е да приключим с проблема с Могаба. Колко души са му останали там?

— Може би хиляда, хиляда и петстотин — предположи Мъргън.

— Едноокия и Гоблин са останали и след като той им е станал Враг?

— Те могат да се защитават — отбеляза Мъргън. — Не искат да идват тук. Мислят, че нещо ги причаква, за да ги хване. Предпочитат да си кротуват, докато Господарката не възвърне силите си.

— Да възвърне силите си? Тя си ги възвръща? Никой не го е споменал. — Но той отдавна го подозираше.

— Да, възвръща си ги — отвърна Кинжала. — Но не толкова бързо, колкото ѝ се иска.

— Нищо не става толкова скоро, колкото на нея ѝ се иска. От какво се боят те, Мъргън?

— От ученичката на Променливия. Помниш ли я? Тя беше там, когато се отървахме от Променливия и Сянка на бурята. Успя да ни се изплъзне. Казват, че се е въплътила в тялото на форвалака, но е запазила съзнанието си. И ги преследва заради убийството на Променливия. Особено Едноокия. — Едноокия бе убил Видоменителя, защото той, много отдавна, бе погубил брат му Тъпана.

— Колелото на мъстта се върти — въздъхна Знахаря. — Може би тя преследва всички замесени.

— Досега това не е хрумвало никому.

— Според мен те си въобразяват.

— С тези смешници човек никога не знае. — Знахаря се облегна и замижа. — Разкажи ми повече за Могаба.

Мъргън имаше много за разправяне.

— Винаги съм подозирал, че таи в себе си повече, отколкото показва — отбеляза Знахаря. — Но човешки жертви? Това е малко прекалено.

— Те не само ги принесоха в жертва, а и ги изядоха.

— *Какво?*

— Поне сърцата и белите им дробове. Някои от тях. Всъщност това го вършеха само четирима-петима, заедно с Могаба.

Знахаря погледна плещестия мъж. Той така кипеше от възмущение, че бе готов да избухне.

— Предполагам, че това обяснява защо Геа-Ксле бе такъв мирен град — рече Знахаря. — Щом градската стража яде престъпниците и бунтовниците... — И той се изкиска. Но канибализмът никак не беше

смешно нещо. — Вие, господине. Не са ни представили един на друг. Май изпитвате силни чувства към Могаба.

— Това е Синдху — представи го Мъргън. — Един от близките приятели на Господарката.

— Така ли? Какво означава това?

— Те са се предали на Сянката — заговори Синдху. — Истинският Измамник рядко пролива кръв. Той отваря златния път, без да изкушава жаждата на богинята. Трябва да се пролива само кръвта на заклет враг. Само заклет враг трябва да бъде измъчван.

Знахаря се огледа.

— Някой знае ли за какво, по дяволите, говори той?

— Приятелката ти се е забъркала с някакви странни типове — обади се Лебеда. Говореше на северно наречие. — Може би Корди ще успее да обясни. Той прекара повече време в опити да го проумее.

Знахаря кимна.

— Мъргън, предполагам, че трябва да сложим край на това. Готов ли си да се върнеш? Да занесеш послание до Могаба?

— Капитане, не искам да изглежда все едно, че клинча, но не съм, освен ако не е заповед. Той иска да ме убие. Както се е смахнал, може и да се опита да го извърши направо пред очите ви.

— Ще пратя някой друг.

— Аз ще отида — предложи Лебеда.

— Това не ти влиза в работата, Уилоу — срязва го Корди.

— Не, влиза. Трябва да разбере нещо за себе си, Корди. Когато преследвахме Тъкача на сенки, аз с нищо не помогнах. Вцепених се. Искам да проверя дали нещо не съм наред. И точно Могаба е човекът, който ще ми го изясни. Той е кажи-речи също толкова страшен, колкото и Тъкача на сенки.

— Уилоу, хич не те бива да мислиш!

— Никога не съм бил от разумните. Аз ще отида, капитане. Кога искате да тръгна?

Знахаря се огледа.

— Кинжал, да не би тук да става нещо? Има ли причина да не отидем да хвърлим по едно око, да изпратим Лебеда?

— Няма.

LXVIII

Животът е пълен с изненади. Нямам нищо против дребните — придават му вкус. Големите обаче недолюбвам.

В новата ми крепост се сблъсках с цяло шествие от големи изненади.

Първото, което сториха, беше да арестуват и трима ни и да ни натикат в килия. Никой не си направи труда да обясни. Нито някой обели дума. Като че се изненадаха, че не побеснях.

Седяхме в мрака и чакахме. Боях се, че Пушека е успял най-сетне да се наложи и да настрои Прабиндрах Драх срещу мен. Нараян каза, че може би съм пропуснала неколцина свещеници и само те са виновни.

Не разговаряхме много. А когато общувахме, използвахме само езика на знаците и тяхното наречие. Нямахме как да се разбере кой ни слуша.

Три часа след като ни затвориха в килията, вратата се отвори. Влезе Радиша Драх, последвана от стража. Вътре стана тясно. Тя ме погледна сърдито:

— Коя си ти?

— Що за въпрос? Господарката, капитан на Черния отряд. Коя друга да съм?

— Ако посмее дори да вдиша дълбоко, убийте я. — Радишата се извърна към Рам. — Ти. Стани.

Верният Рам сякаш не я чу — гледаше мен. Кимнах, и чак тогава той се изправи. Радишата грабна факла от един страж, освети с нея Рам и бавно го обиколи, като постоянно душеше. След третата обиколка се успокои.

— Седни. Ти си този, който се предполага, че си. Но жената — коя е тя?

Това май дойде твърде грубо на Рам. Наложил се да го обмисли. Пак ме погледна. Кимнах.

— Тя ви каза — каза той.

Радишата ме погледна.

— Можете ли да докажете, че вие сте Господарката?

— Можете ли да докажете, че вие сте Радиша Драх?

— Нямам нужда. Никой не се предрешва като мен.

Разбрах.

— Онази кучка! Наглост никога не ѝ е липсвала. Влязла е тук и е поела командването, а? Какво е направила?

Радишата отново се замисли.

— Този път е истинската. Стража, свободни сте. — Стражите излязоха. Радишата продължи: — Не направи кой знае какво. Най-вече разиграваше брат ми. Не се задържа много тук. Някакъв на име Оплаквача я вкара в несвяст и я отнесе нанякъде. Мислел, че сте вие. Така каза Знахаря.

— Ха! Пада ѝ се на тази мръсница!... Кой го е казал?

— Знахаря. Вашият капитан. Тя го доведе със себе си, предрешен като този — тя посочи Рам.

Някаква непроницаема преграда отделяше моя слух от сърцето ми. Много внимателно, преди тя да се пръсне, попитах:

— И него ли плени Оплаквача? Къде е той?

— Той и брат ми тръгнаха да ви търсят. Предрешени. Каза, че тя щяла да го издири веднага щом се освободи от Оплаквача и Дълга сянка.

Мислите ми се отдръпнаха от невероятното и закръжиха около гарваните. Сега разбрах защо ни един гарван не ни следеше, докато не наближихме крепостта. Тя беше попаднала в недружелюбни ръце.

— В Деджагор ли отиде той?

— Така предполагам. А глупавият ми брат тръгна с него.

— А аз дойдох тук. — Разсмях се, може би налудничаво. Преградата поддаваше. — Ще съм признателна, ако всички напуснат. Имам нужда от усамотение.

Радишата кимна.

— Разбирам. Вие двамата, елате с мен.

Нараян стана, но Рам не помръдна.

— Ще ме изчакаш ли отвън, Рам? — помолих. — Само за малко?

— Да, Господарке. — И той излезе с останалите. Бях готова да се обзаложа, че няма да се отдалечи и на пет крачки, от вратата.

Още преди да излязат, Нараян вече обясняваше на Радишата, че имам нужда от лецител.

Гневът и тъгата се уталожиха. Успокоих се. Мислех, че разбирам. Знахаря бе пронизан от случайна стрела. В суматохата трупът му беше изчезнал. Едва сега разбирах, че изобщо не е бил труп. И мислех, че зная откъде е дошла тази стрела. Моята вечно любяща сестра. Само за да ми върне за това, че осуетих опита ѝ да заеме моето място, когато бях императрица на севера.

Знаех как е устроено съзнанието ѝ. Имах доказателства, че тя отново е на свобода. И щеше да продължи да ни държи разделени и да ми отмъщава чрез него.

Тя отново бе здрава и притежаваше силата да прави каквото пожелае. Превъзхождах я единствено аз, когато бях на върха.

Не бях се доближавала така до отчаянието.

Радишата влезе, без да чука. Придружаваше я дребна женица с розово сари.

— Това е доктор Дарханадахр — представи я Радишата. — Цялото ѝ семейство са лецители. Тя се грижи и за мен. Най-добрата е. Дори и колегите ѝ мъже признават, че тя притежава някакви зачатъци на компетентност.

Обясних на жената от какво страдам. Тя слушаше и кимаше. Щом приключих, ми каза:

— Ще трябва да се съблечете. Мисля, че знам какво ви е, но се налага да ви прегледам.

Радишата застана до вратата на килията и закри шпионката със собствените си дрехи.

— Ще ви обърна гръб, ако вашата скромност го изисква.

— Каква скромност? — съблякох се.

Всъщност се смуцавах — не исках да виждат колко зле изглеждам.

Лекарката ме преглежда няколко минути.

— Така си и мислех.

— Какво ми е?

— Не сте ли наясно?

— Ако знаех, щях да предприема нещо. Не обичам да боледувам.
— След посвещението поне сънищата бяха изчезнали и можех да спя.
— Ще трябва да потърпите още известно време. — Очите й
искряха. И това ми било отношение от лечител! — Бременна сте.

LXIX

Знахаря се настани така, че да се вижда ясно от града. Мъргън застана до него със знамето. Лебеда потегли с лодката, открадната от кавалерията от речния бряг северно от хълмовете.

— Мислиш ли, че той ще дойде? — попита Мъргън.

— Може би самият той — не. Но ще прати някой. Могаба ще иска да е сигурен.

Мъргън посочи войниците от Сенчестите земи, строени край брега.

— Знаеш ли какво става?

— Мога да се досетя. И Могаба, и Господарката искат да бъдат капитани. Тя се е погрижила за Тъкача на сенки, но си е помислила, че може би ще е неудобно да го съобщи на Могаба. Докато той е затворен в Деджагор, няма проблем.

— Точно така.

— Глупаво е. Нищо подобно не се е случвало никога досега, Мъргън. Никъде в Аналите не можеш да намериш описание на свада за наследяване на поста. Повечето капитани го поемат като мен — с ритници и крясъци.

— Болшинството капитани не изпълняват свещена мисия. И Господарката, и Могаба го правят.

— Господарката ли?

— Решила е, че ще стори всичко, за да отмъсти на Сенчестите господари за убийството ти.

— Много разумно. Но тя си е такава. Май на Лебеда му обърнаха известно внимание. Ти виждаш по-добре от мен.

— Някакъв черен човек се качва в лодката при него. Могаба би ли взел решение толкова бързо?

— Изпраща някого.

Придружителят на Лебеда беше лейтенантът на Могаба, Синдаве — офицер, достоен да командва легион. Знахаря отдаде чест.

— Синдаве.

Чернокожият отвърна колебливо на поздрава.

— Наистина ли сте вие?

— От плът и кръв.

— Но вие сте мъртъв.

— Не съм. Това е просто мътва, разпространявана от враговете ни. Дълга история. Може би изобщо нямаме време за нея. Чувам, че там при вас не вървяло на добре.

Синдаве поведе Знахаря извън града и седна на един камък.

— Изправен съм пред дилема.

Знахаря седна срещу него и се намръщи. Глезенът му бе понесъл тежко пътя на юг.

— Заклел съм се в честта си пред Могаба като първи господар на Нар. Трябва да му се подчинявам. Но той е полудял.

— И аз така разбрах. Какво се е случило? Та той бе идеалният войник дори и когато не се съгласяваше с начина, по който аз се разпореждам.

— Амбиции. Той е решителен мъж. Стана първи господар именно защото е решителен. — Сред Нар вождът бе определян чрез нещо като войнишко атлетическо състезание. Най-добрият във всичко, с най-големи физически умения, ставаше командир. — Той се присъедини към вашата експедиция, защото мислеше, че сте слаб и скоро ще загинете. Не виждаше никаква пречка да ви замести и така да се превърне в една от безсмъртните звезди на хрониките. Той все още е добър войник. Но прави всичко единствено заради самия себе си, не за Отряда и неговата цел.

— Повечето организации притежават механизми за справяне с подобни проблеми.

— При Нар начинът е предизвикателството. Битка или турнир. Но в този случай това не е от никаква полза. Той все така е най-бързият, най-сръчния, най-силният сред нас. Все още е най-добрият тактик, с извинение пред вас.

— Никога не съм твърдял, че съм гений. Станах капитан, защото всички гласуваха против мен. Изобщо не исках, но другите не желяеха повече и от мен. Но няма да абдикирам, само и само Могаба да припечели малко слава.

— Съвестта ми не ми позволява да кажа нищо повече. Дори и сега се чувствам като предател. Той изпрати мен, защото от малки сме като братя. Аз съм единственият, на когото все още има доверие. Не искам да му причинявам зло. Но той ни стори злини. Опетни честта ни и нашата клетва на стражи.

Думата, която Синдаве употреби за „стражи“, беше от езика на Нар и за нея липсваше точен превод. Значението ѝ наемкваше за задължение да защитаваш слабите и да проявяваш твърдост пред лицето на злото.

— Чувам, че той възнамерява да предприеме религиозен поход. Синдаве се смути.

— Да. От самото начало някои се кланяха на Черната майка. Не знаех, че и той е от тях — макар че трябваше да се досетя. Предците му са жреци.

— И какво смята да предприеме сега? Не виждам появата ми да го е развълнувала.

— Не знам. Боя се, че ще твърди, че вие не сте вие. Може би дори ще повярва, че сте някаква измама на Сенчестите господари. Мнозина мислят, че са забелязали как ви убиват. Дори и знаменосецът ви.

— Мнозина видяха как ме раняват. Ако някой разпита Мъргън подробно, ще разберат, че бях жив, когато той ме изостави.

Синдаве кимна.

— Все така съм раздвоен.

Знахаря не попита какво би се случило, ако се опита да отстрани Могаба. Нар щяха да се бият, включително и Синдаве. Но и без това подходът му не беше такъв. Той не отстраняваше хората само защото го дразнят.

— Тогава ще дойда и ще изляза насреща му. Той или ще ме приеме, или няма да ме приеме. Ще е интересно да се види на чия страна ще застанат Нар, ако избере метежа.

— Вие ли ще го накажете?

— Няма да го убивам. Уважавам го. Той е велик войник и може да продължи да бъде. Или пък не. В този случай ще трябва да се откаже от ролята си в нашата мисия.

Синдаве се усмихна.

— Вие сте мъдър човек, капитане. Ще му предам. И на всички останали. Моля се боговете да му припомнят неговите клетви и неговата чест.

— Добре. Не се бави. Тъй като не желая да имам нищо общо с това, ще дойда при първа възможност.

— А?

— Ако отлагам вършенето на неприятната работа, никога няма да успея да се справя с нея. Така че ще те следвам плътно.

LXX

Дълга сянка се посъветва със сенките, които бе оставил в килията при изчезналата жена. После посети Оплаквача, който все още беше на легло.

— Идиот! Объркал си жената!

Оплаквача не отговори.

— Била е Ловеца на души! — *Тя. Здрава и читава.* Как бе успяла?

Почти шепнешком, Оплаквача му напомни:

— Ти ме изпрати там. Ти настояваше, че Сенджак е в Талиос.

Но какво общо имаше това с резултата?

— Не можа ли да проучиш по-добре и да разбереш, че сме измамени?

Презрение, зле прикрито, се мярна по лицето на Оплаквача. Той не възрази. Нямаше смисъл. Дълга сянка никога не грешеше. За всичко, което го смущаваше, бе виновен някой друг.

Дълга сянка избухна в гняв, а после го обзе ледено спокойствие.

— Сгрешил, не сгрешил, виновен, не виновен, факт е, че си създадохме враг. Тя няма да понесе това. Преди тя само се задяваше със сестра си. Сега вече няма да си играе.

Оплаквача се усмихна. Те с Ловеца на души никак не се обичаха.

— Тя върви пеш — изхъхри той.

— Да, така е — изсумтя Дълга сянка. — Тя е на моя територия и върви пеш. — Той закри из стаята. — Ще се скрие от моите сенки-шпиони. Но ще поиска да наблюдава останалия свят. Тогава няма да търся нея. Ще диря шпионите й. Гарваните ще ме отведат при нея. И тогава ще поставя и двама ни на изпитание.

Оплаквача долови дръзката нотка в гласа на Дълга сянка. Той имаше намерение да предприеме нещо опасно.

Бедите бяха принудили Оплаквача да зареже дързостта. Предпочиташе спокойствието и сигурността. Затова бе избрал да построи своя собствена империя сред блатата. Те бяха достатъчни, а и

никой не искаше да му ги отнема. Но когато пратениците на Дълга сянка пристигнаха, той се поддаде на изкушението. И ето, размина се на косъм от смъртта и остана жив само защото Дълга сянка смяташе, че все още може да бъде полезен. Не искаше да предприема никакви рискове повече. С радост би се върнал сред своите тресавища и мангрови гори. Но докато измайстори някакво летателно средство, се налагаше да се преструва, че се интересува от планове на Дълга сянка.

— Не предприемай нищо опасно — прошепна той.

— Няма — излъга Дълга сянка. — Веднъж да я издиря, останалото е лесно.

LXXI

Доброволците, желаещи да прекосят езерото заедно със Знахаря, бяха малко на брой. Той прие Лебеда и Синдху, отхвърли Кинжала и Корди.

— Вие двамата имате предостатъчно работа тук.

Трима в една лодка. Гребеше Знахаря — другите не умееха. Синдху седна на носа, Лебеда — на кърмата. Знахаря не искаше плещестия да застава зад гърба му. Може би беше неразумно. Този мъж имаше злокобно излъчване и не се държеше дружелюбно. Протакаше, докато обмисляше някакво решение. И Знахаря не искаше да гледа в погрешната посока, когато това се случи.

По средата на пътя Лебеда попита:

— Това между теб и Господарката сериозно ли е? — Бе избрал наречието на Розоград, езика на своята младост. Знахаря го говореше, макар и от години да не го беше използвал.

— От моя страна — да. За нея не мога да кажа. Защо?

— Не искам да бъркам там, където могат да ми отхапят ръката.

— Аз не хапя. И не й нареждам какво да прави.

— Да. Хубаво беше да си мечтая. Сигурно тя ще забрави за съществуването ми в мига, в който чуе, че си жив.

Знахаря се усмихна доволно.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за тоя пън тук? Видът му не ми харесва.

Лебеда говори до края на пътуването им, като измисляше сложни, витиевати фрази, за да избегне думите, които Синдху би разпознал.

— По-зле, отколкото предполагах — заключи Знахаря, щом лодката стигна до градската стена там, където част от нея се бе срутила и оставила пробойна, през която езерото подаваше пръст навътре. Лебеда метна въжето на талианския войник, който изглеждаше като неял от седмица, а после слезе от лодката. Знахаря го последва, а след него и Синдху. Знахаря забеляза, че Лебеда застава така, че да може да

наблюдава Синдху. Войникът завърза лодката и им кимна. Те го последваха.

Той ги поведе към върха на западната стена — широка и все още здрава. Знахаря оглеждаше града. Никак не приличаше на селището, което представляваше преди — бе се превърнал в хиляда пияни острови. Един голям остров отбелязваше центъра му — цитаделата, където бяха ликвидирали Сянка на бурята и Променливия. На по-близките острови ги чакаха зяпачи. Той разпозна няколко лица и им махна.

Първоначално разпокъсано, започнало от онези оцелели, които той бе довел в Талиос и не бяха от Нар, ликуването бързо се разпространи. Талианските войски нададоха приветствен вик: „Освободителю!“.

— Мисля, че се радват да те видят — забеляза Лебеда.

— Като гледам на какво прилича градът, те биха посрещнали с ликуване всеки, който би ги извел оттук.

Улиците се бяха превърнали в дълбоки канали. Оцелелите си бяха построили салове и се придвижваха с тях. Но Знахаря се съмняваше, че се пътува много. Каналите бяха задръстени от трупове. Носеше се тежка воня на смърт. Чумата и един луд измъчваха града и нямаше къде да дянат мъртвците.

Могаба и неговите Нар дойдоха иззад завоя на стената, пременени в най-хубавите си одежди.

— Започна се — рече Знахаря. Ликкуването не утихваше. Един сал, който едва се крепеше под тежестта на старите другари, заплава с мъка към стената.

Могаба спря на четирийсет крачки от него. Гледаше ги, с лице и очи от тлеещ лед.

— Прочети ми молитва, Лебед.

Знахаря тръгна да посрещне мъжа, който толкова силно желаше да го наследи. Чудеше се дали и щеше да се наложи да изиграе това и с Господарката — ако предположим, че оцелееше в този рунд.

Могаба тръгна насреща му, крачка по крачка. Спряха на четири стъпки един от друг.

— Постигнал си чудеса от нищо — рече Знахаря и сложи ръка на лявото рамо на Могаба.

Внезапна тишина надвисна над града. Десет хиляди очи гледаха — и местни жители, и войници, наясно колко много, зависи от това как Могаба ще отвърне на този другарски жест.

Знахаря чакаше мълчаливо. Моментът беше такъв, че каквото и да се кажеше, щеше да е прекалено. Нямаше нужда нищо да се обсъжда или обяснява. Реакцията на Могаба решаваше всичко. Ако той отвърнеше със същото, всичко бе наред. Ако ли не...

Мъжете се гледаха в очите. Жарки огньове изгаряха Могаба отвътре. Нищо не проличаваше по лицето му, но Знахаря чувстваше вътрешната му битка — амбицията срещу цял живот обучение и явната воля на войниците. Ликуващите им викове издаваха техните чувства.

Вътрешната му борба продължаваше. Десницата му два пъти се надигна и отново се отпусна. Два пъти той отвори уста да заговори и прехапа езика на амбицията.

Знахаря извърна очи, само колкото да огледа останалите Нар. Опитваше се да ги призове: „Помогнете на своя вожд!“.

Синдаве разбра. След кратка борба със собствената си съвест той излезе напред, подмина двамата и застана сред старите членове на Отряда, които се подреждаха зад Знахаря. Един по един, още десетина Нар го последваха.

Ръката на Могаба се издигна за трети път. Мъжете затаиха дъх. После Могаба сведе поглед надолу.

— Не мога, Капитане. Вътре в мен има сянка. Не мога. Убийте ме.

— А аз не мога да те убия. Обещах на твоите войници, че няма да ти сторя зло, какъвто и да е твоят избор.

— Убийте ме, Капитане. Преди онова в мен да се превърне в омраза.

— Не бих могъл, дори и да не бях дал обещание.

— Никога няма да ви разбере. — Ръката на Могаба се отпусна. — Достатъчно силен сте, за да се изправите срещу мен, въпреки че бяхте наясно, че ще ви убият. Но не сте достатъчно корав, за да си спестите бедите, които ще ви струва пощадата ми.

— Не мога да угася светлината, която усещам в теб. Тя тепърва може да се превърне във величествено сияние.

— Не е светлина, капитане. Това е вятър, дошъл отникъде, роден сред мрака. И заради двама ни се надявам да греша, но се боя, че ще съжалявате за проявената милост. — Могаба отстъпи назад. Ръката на Знахаря се отпусна. Всички наблюдаващи въздъхнаха слисано, макар и надеждата им за помирение да бе слаба. Могаба отдаде чест, обърна се и се отдалечи, следван от трима Нар, които не бяха преминали на другата страна със Синдаве.

— Хей! — провикна се Лебеда по-късно и наруши мълчанието. — Тия копелета ни крадат лодката!

— Остави ги. — Знахаря гледаше приятелите си, които не бе виждал от месеци. — В Книгата на Клоете пише: „По онова време Отрядът бе на служба при Синдархите на Дай Комена и бе освободен...“ — Приятелите му до един се усмихнаха и ревноха одобрително. — Хей! Работа ни чака тук. Имаме да евакуираме цял град. Да се залавяме!

С едното око той наблюдаваше как лодката прекосява езерото, а с другото продължаваше да следи Синдху.

Хубаво беше да се завърнеш.

Тъй бяха освободени Деджагор и истинският Отряд.

LXXII

Оплаквача, настанен на един висок стол, наблюдаваше как Дълга сянка се подготвя. Впечатляваше го разнообразието от всякакви мистични и магьоснически измишльотини, които Сенчестият господар бе събрал само за едно кратко поколение. Такива се намираха нарядко, докато бяха под игото на Господарката, и изобщо не съществуваха при властта на нейния съпруг преди нея. Те не искаха никой да добие независимост. И Оплаквача притежаваше много малко, макар сега да бе свободен. Не изпитваше особена нужда от вещи.

Но не и Дълга сянка. Той искаше да притежава поне по едно от всичко. Да има света.

Сега твърде малка част от неговата колекция му бе от полза. По-голямата част надали някога щеше да му послужи, подозираше Оплаквача. Повечето предмети беше събрал, за да попречи на някой друг да ги притежава. Така мислеше той.

Стаята бе ярко осветена, отчасти защото зад кристалните стени приближаваше пладне, а и Дълга сянка бе струпал в стаята около стотина бляскави източници на светлина, сред които нямаше два, които да използват едно и също гориво. Той не пропускаше да вземе никакви предпазни мерки срещу засада от сенки.

Никога не би си го признал, ала бе обзет от ужас.

Дълга сянка провери височината на слънцето.

— Пладне е вече. Време е да започваме.

— Защо сега?

— Под пладнешко слънце те са най-лениви.

— О... — Оплаквача не одобряваше това. Дълга сянка имаше намерение да хване някоя от големите гладни сенки, да я обучи и да я прати да издирва Ловеца на души. Според Оплаквача планът му беше глупав. Мислеше, че начинанието е твърде сложно и ненужно. Те знаеха къде е тя — по-разумно беше просто да я нападнат с повече войници, отколкото тя би могла да се справи. Но Дълга сянка искаше драматизъм.

Което изглеждаше твърде рисковано. Той можеше да пусне на свобода твар, която нищо на света да не е в състояние да овладее. Оплаквача не искаше да участва в това, но Дълга сянка не му оставяше никакъв друг избор. Беше майстор да поставя пред свършен факт.

Няколкостотин души се изкачваха по стария път към равнината и теглеха затворен черен фургон, обикновено влачен от слонове. Но нито едно животно не би припарило до капаните за сенки, колкото и бой да изяде. Само войниците на Дълга сянка се бояха от господаря си повече, отколкото от онова, което можеше да ги сполети там. Него го познаваха.

Мъжете спряха вагона до главния капан за сенки.

— А сега да започваме — нареди Дълга сянка и се разкиска. — Тази вечер в часа на вещиците вашата стара другарка вече няма да е заплаха за никого.

На Оплаквача не му се вярваше.

LXXIII

Ловеца на души седеше сред едно поле, маскирана като пън. Гарваните кръжаха и сенките им се стрелкаха над стърнището. В далечината се издигаше непознат град.

Импът Жабешко лице се появи.

— Намислили са нещо.

— Това го знам, откакто започнаха да залавят гарваните. А какво ли — много ми се ще да знам.

Импът се ухили и описа какво е видял.

— Или са забравили да те вземат под внимание, или разчитат, че ми даваш неточни сведения. — Тя пое към града. — Но ако искат да ме заблудят, щяха да объркат и гарваните, нали?

Импът не каза нищо. Но и не го очакваха от него.

— Защо посред бял ден?

— Дълга сянка се бои до смърт от страхотиите, които биха могли да се случат, ако се опита през нощта.

— Аха, ясно. Но сенките няма да помръднат, преди да се смрачи. Те искат да се развихрят с пълна сила.

Жабешко лице взе да мрънка нещо на тема какво още трябва да направи, за да спечели свободата си.

Ловеца на души се разсмя с весел смях на малко момиченце.

— Тази вечер мисля, че ще сме приключили. Ако успееш да създадеш достоверна илюзия за мен.

— Какво?

— Хайде първо да се огледаме из този град. Как се нарича той?

— Дхар. Нови Дхар, всъщност. Старият Дхар бе изравнен със земята от Сенчестите господари заради силната си съпротива, когато завладели тази земя.

— Интересно. Какво е мнението им за Сенчестите господари?

— Не особено добро.

— И израства ново поколение. Може би ще е забавно.

Когато падна мрак, големият площад в центъра на Нови Дхар бе странно пуст и тих, огласян единствено от грака на гарваните и плющенето на крилата им. Всеки приближил се го полазваха ледени тръпки, обземаше го ужас и решаваше да намине оттам друг път.

Една жена бе приседнала край фонтана и топеше пръсти във водата. Гарваните кръжаха около нея — ту прииждаха, ту отлитаха. Сред сенките в края на площада друга фигура наблюдаваше — приличаше на сгърбена стара вещица, сгушила се до стената и убила се плътно с парцаливите си дрехи, за да я пазят от студа. И двете жени сякаш бяха готови да не помръднат от местата си до безкрай.

Търпеливи бяха, и двете.

Търпението им се възнагради.

Посреднощ дойде една сянка — огромна и ужасна, страшно чудовище на мрака, което можеше да усетиш от мили разстояние. Дори и тези жители на Нови Дхар, които не притежаваха никакви магически дарби, доловиха присъствието му. Децата плачеха. Майките ги успокояваха. Бащите залостваха вратите и търсеха къде да скрият рожбите и жените си.

Сянката нахлу с рев в града и се понесе към площада. Гарваните грачеха и се щураха около нея. Тя връхлетя право към жената край фонтана, страшна и неумолима.

Жената ѝ се присмя, и щом сянката ѝ се нахвърли, изчезна.

Гарваните заграчиха присмехулно.

Жената се разсмя в далечния край на площада.

Сянката се извърна, смаяна. Но жената я нямаше там. Смехът ѝ се разнесе зад гърба на чудовището.

Жабешко лице, който се преструваше на Ловеца на души, разкарва сянката из града цял час, отведе я на места, където да сее разруха и смърт, и да разпалва отдавнашни и дълго трупани омрази. Сянката бе неуморна и не се предаваше, ала не беше особено умна. Продължаваше да го следва, безразлична към въздействието си върху хората, и чакаше плячката ѝ да сгреша.

Старицата в края на площада стана бавно, изкуцука към двореца на губернатора на Дълга сянка и влезе — очевидно войниците и стражите бяха слепи за нея. Закуцука през скривалището, където губернаторът трупаше съкровищата, изтръгнати от народите, които

управляваше, и отбори една масивна врата, която никой освен него не биваше да отваря. Щом влезе, от стара вещица тя се превърна в Ловеца на души, обзета от весело настроение.

Беше огледала внимателно сянката, докато Жабешко лице я разкарваше насам-натам. Тази сянка трябваше да измине цялото разстояние между две точки. Но не и Жабешко лице — той можеше да води до безкрай, стига да бе нащрек.

Наблюденията ѝ бяха подсказали как може да плени сянката.

Цял час подготвя криптата, за да не може сянката да избяга от нея, а после още една, където подреди няколко дребни магии, за да я разсейват, така че когато някой най-сетне я освободи, да е забравила защо е дошла в Нови Дхар.

Излезе, притвори вратата така, че да остане съвсем леко открената, и чрез илюзия си докара вид на губернаторски войник. После изпрати мисъл към Жабешко лице.

Импът доприпка радостно и подмами преследвача си в капана. Ловеца на души захлопна вратата подире му и я запечата. Жабешко лице изникна до нея и се ухили.

— Беше почти забавно. Ако си нямах работа в собствения си свят, би ми се приискало да се повъртя тук стотина годинки. С тебе никога не е скучно.

— Това намек ли е?

— И още как, сладуранке. Всички ще ми липсват — и ти, и Капитана, и всичките ти приятели. Може би ще ви идвам на гости. Но си имам работа другаде.

Ловеца на души се изкиска като малко момиченце.

— Добре. Остани с мен, докато изляза от града. После си свободен да си вървиш. Охо! Бас ловя, че това място ще гръмне! Де да можех да видя лицето на Дълга сянка, като чуе новината! — Тя се разсмя. — Той не е и наполовина толкова умен, колкото си мисли. Имаш ли там приятели, които биха пожелали да работят с мен?

— Може би ще се намерят един-двама палавници. Ще проверя.

Тръгнаха и по пътя се смееха като деца, извършили пакост.

LXXIV

Бременна.

Нямаше никакво съмнение. След като лечителката произнесе думата, всичко си дойде на мястото. Всичко доби смисъл. И загуби смисъл.

Един-единствен път. Една-единствена нощ. Никога не ми бе хрумвало, че е възможно да ми се случи. Но ето ме, подута като кратуна, забодена върху клечки за зъби, седя в своята крепост край Талиос и пиша тези Анали, гледам как дъждът вали вече пети месец и ми се иска да можех да спя по корем или на една страна, или да ходя, без да залитам.

Радишата ми бе осигурила пълно обслужване от жени, които ме намираха за забавна. Аз се връщам, след като съм учила мъжете им как да бъдат войници, а те ме сочат и ми казват, ето защо жените не стават генерали и тям подобни. Трудно е да се държиш на крака, когато коремът ти ги скрива от теб.

Бебето много мърда — от какъвто и пол да е. Сигурно се упражнява, за да стане бегач на дълги разстояния или професионален борец, както подскача там вътре.

Като че добре съм преценила времето. Вече успях да отбележа почти всичко, което имах да запиша. Ако остана жива, както ми обещаваха жените, щях да разполагам с пет-шест седмици, за да вляза във форма, преди водите да спаднат и да започне новата кампания.

Редовно идват съобщения от Знахаря в Деджагор — мятат ги през реката с катапулта. Там долу е спокойно. На него му се иска да е тук. Както и на мен. Така щеше да е по-лесно. Знам, че в деня, когато водите на Главната река спаднат достатъчно, че да може да се прекоси, аз ще съм на северния бряг, а той — на южния.

Напоследък съм много положително настроена — сякаш дори и сестра ми вече не може да провали всичко. Тя знае. Нейните гарвани наблюдават. Позволих им с надеждата, че тя ще се вбеси страшно.

Ето го Рам — идва от банята. Кълна се — колкото повече приближава денят, в който ще родя, толкова повече посърва той. Да си помисли човек, че детето е негово.

Страх го е до смърт, че онова, което се е случило с жена му и детето му, ще стане и с мен и моето дете. Така ми се струва. Напоследък е малко странен, сякаш нещо го преследва. Изпитва ужас от нещо. При най-лекия звук подскача. Претърсва ъглите и сенките всеки път, когато влезе в стая.

LXXV

Рам имаше основателна причина да се страхува. Той бе научил нещо, което не биваше. Знаеше нещо, което не трябваше да знае.

Рам е мъртъв.

Рам умря в битка със своите братя Удушвачи, когато те дойдоха да вземат дъщеря ми.

Свършено е с Нараян. Той се разхожда там някъде и може би се усмихва с онази усмивка, но няма да е задълго. Ще го открият — ако не войниците, преследващи мъже с неизтриваеми червени петна по дланите, тогава аз ще го намеря. Той няма представа доколко са укрепнали способностите ми. Ще го открия и той ще стане Удушвач-светец много по-рано, отколкото би му се искало.

Трябваше да бъда по-предпазлива. Знаех, че той таи нещо в ума си. Цял живот покрай мен е имало предатели. Но никога, никога не ми беше хрумвало, че от самото начало той и по-високопоставените му приятелчета са се интересували от детето, растящо в мен, а не от мен самата. Той бе завършен актьор.

Ухилено копеле. Истински Измамник.

Дори не бях избрала име, когато те взеха тяхната Дъщеря на нощта.

Трябваше да го заподозра, когато сънищата така внезапно секнаха. Веднага щом преминах през онзи обред. Не мен осветиха там. Аз не се промених. Не можех да бъда белязана толкова лесно.

Рам носеше жълт румел, ала той разбра, че идват. Убил четирима. После Нараян го погубил — така казват жените. Сетне Нараян и бандата му с бой успели да излязат от крепостта. Докато аз съм лежала в несвяст.

Нараян ще си плати. Ще изтръгна сърцето му и с него ще задавя неговата богиня. Те не знаят какво са пробудили. Моите сили се възвърнаха. Те ще си платят — Дълга сянка, сестра ми, Измамниците, самата Кина, ако ми се изпречи на пътя.

Тяхната Година на черепите ги сполетя.

Завършвам Книгата на Господарката.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ: ТАМ ДОЛУ

Несекващ вятър фучи над каменната равнина. Той шумоли над бледосивите плочи, прострели се от хоризонт до хоризонт. Пее край разпръснатите колони. Подмята листа и прах, дошли отдалеч, и развява дългата черна коса на труп, лежал необезпокояван поколения наред, съхнещ. Вятърът игриво подхвърля листо в беззвучно крещящата уста на трупа и отново го измъква.

Колоните приличат на останки от разрушен град. Но не са. Твърде оскъдно и твърде случайно са разположени. Няма нито една с капител, нито прекършена, макар че някои са изкорубени, ръфани от вятъра векове наред.

А други изглеждат почти нови. Най-много на един век.

Призори и по залез-слънце части от тези колони улавят лъчите и блестят в злато. По няколко минути всеки ден върху тях пламват златни символи.

За онези, които припомнят те, това е някакво безсмъртие.

Нощем ветровете стихват и тишината се възцарява над равнината от блестящ камък.

Издание:

Глен Кук. Стоманени сънища: Втора книга на юга

Американска, първо издание

Превод: Светлана Комогорова

Редактор: Персида Бочева

ИК „Лира Принт“, София, 2006 г.

ISBN: 954-8610-59-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.